

# Ο μύθος των παραμυθιών

21 μοναδικές ιστορίες, παραμύθια  
για μικρούς και μεγάλους



# Πρόλογος

Αγαπητοί μας φίλοι, σας προσκαλούμε σε έναν μύλο διαφορετικό από όλους τους άλλους. Ο δικός μας μύλος αλέθει μαγικές ιστορίες και φτιάχνει κόσμους που σας ταξιδεύουν μακριά από εδώ εκεί που όλοι ζουν καλύτερα. Ο μύλος αυτός προετοιμάζεται γιατί πέρα από τις 21 ιστορίες που έφτιαξε για εσάς, θα συνεχίσει να σας εντυπωσιάζει με όλα τα καλούδια που θα φτιάχνει.

21 επίδοξοι συγγραφείς ήδη τον χρησιμοποίησαν και ετοίμασαν για εσάς μοναδικές ιστορίες, παραμύθια για μικρούς και μεγάλους, σε συνέχεια του σεμιναρίου μας στο Skillbox, «[Συγγραφή Παραμυθιού](#)» με εισηγήτρια τη Στέλλα Τσίγκου.

Τι περιμένετε; Ελάτε! Έχουμε εγκαίνια!

Πάρτε θέση και μπειτε στον ονειρικό μας κόσμο!

# Περιεχόμενα

1. Πωλίνα Αμπατζή - Η Περιπέτεια της Λίζας
2. Σταύρος Αντωνίου - Οι δύο φίλοι και η τριανταφυλλιά
3. Αθανασία Διομανταράκη - Τίνα η μικρή σκαντζοχοιρίνα που ήθελε να πετάξει
4. Ιωάννα Κακούρη - Ο Μάγος Τσουγκράνος στη Χώρα των Μονόκερων
5. Ηράκλεια Καλοκαίρη - Θέλω... αυτό που θέλω
6. Ειρήνη Καρατζά - Ένας κουμπάρας από όλους!
7. Ευθυμία Κολοβού - Πού να μείνει;
8. Ελπινίκη Κονταξή - Ο Πόπιτ
9. Μαρία Κυριακοπούλου - Ποπ κορν
10. Λαμπρινή Κωνσταντή - Το λαίμαργο πάντα
11. Στέλλα Μασλαρινού - Ο γορίλας Τρίλο και η πρώτη του μέρα στον νέο τόπο!
12. Ελισάβετ Μήτσα - Ίρμα και Γκρέυ ή μια περίεργη γατοϊστορία φιλίας
13. Ελευθερία Μιχελάκη - Ο Αααααααρκούδος
14. Κωνσταντίνος Μπουντίνας - Ο θρύλος του Σφένδαμου και της Σημύδας
15. Ανδριανή Νικολάκου - Ο λόρδος Μπιθ και η χρυσή του χτένα
16. Έλενα Τάτση - Ο γάτος παππούς
17. Αθηνά Τζωρτζακάκη - Η Μαγεμένη Χιονονιφάδα
18. Χριστίνα Φερετζάκη - RENETRE - Η φωνή του παιδιού μέσα μας
19. Μαρία Φραϊδάκη - Η πριγκίπισσα με τα μεγάλα αυτιά
20. Ελπίδα Χαβαλέ - Η ζωή του Κερ
21. Έρρικα Χριστοδούλου - Ο ψηλόκοντος πρίγκιπας

# Η Περιπέτεια της Λίζας

ΠΩΛΙΝΑ ΑΜΠΑΤΖΗ

Ήταν ένα συνηθισμένο απόγευμα στο σπίτι της Λίζας. Η μαμά έκανε δουλειές στην κουζίνα, ο μπαμπάς έβλεπε τηλεόραση, ο γάτος κοιτούσε από το παράθυρο τη βροχή και η Λίζα ήταν καθισμένη στο γραφείο της, με το βιβλίο της ιστορίας ανοιχτό μπροστά της. Ξαφνικά, εκεί που ήταν χαμένη στις σκέψεις της, άκουσε την πόρτα να χτυπά και η μαμά της μπήκε στο δωμάτιο.

«Λίζα! Ακόμα να τελειώσεις με το διάβασμα, παιδί μου; Διαβάζεις ή παίζεις; Τρεις ώρες είσαι κλεισμένη εκεί μέσα, σε μισή ώρα έχεις καράτε και όταν γυρίσουμε θα είσαι πολύ κουρασμένη για να συνεχίσεις! Συγκεντρώσου σε παρακαλώ». Η Λίζα ξεφύσησε, έκανε πως αλλάζει σελίδα στο βιβλίο και συνέχισε να ονειροπολεί. «Δεν έχω καθόλου όρεξη να διαβάσω», σκέφτηκε. «Η ιστορία της πέμπτης δημοτικού είναι τόσο βαρετή... Χρειάζομαι ένα διάλειμμα». Γύρισε προς τη μητέρα της και την κοίταξε με παράπονο.

«Γιατί δε μου δίνεις το τάμπλετ, μαμά; Θα συνεχίσω αργότερα με το διάβασμα, τώρα θέλω να παίξω λίγο».

«Ξέχασέ το. Κάθε μέρα την ίδια συζήτηση έχουμε. Απαγορεύεται το τάμπλετ αν δεν έχεις τελειώσει πρώτα με τα μαθήματά σου», απάντησε η μαμά της με αυστηρό ύφος, βγήκε από το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα.

«Τι θα κάνω τώρα;», σκέφτηκε η Λίζα. «Βαριέμαι τόσο πολύ... Η ζωή μου είναι τόσο βαρετή. Κάθε μέρα σχολείο, διάβασμα, υποχρεώσεις. Όλα είναι βαρετά. Μακάρι να συνέβαινε κάτι ενδιαφέρον, μακάρι να ζούσα μία περιπέτεια!».

Βυθισμένη στις σκέψεις της, άκουσε ένα δυνατό ήχο στο παράθυρο. Σηκώθηκε από το γραφείο, έκανε στην άκρη τη γαλάζια κουρτίνα, και τι να δει! Ένα σκιουράκι της χτυπούσε το τζάμι. «Τι θα γίνει; Θα μου ανοίξεις να μπω ή θα με αφήσεις εδώ έξω να βρέχομαι;», άκουσε το σκιουράκι να φωνάζει εκνευρισμένο. Η Λίζα δεν πίστευε στα μάτια και στα αυτιά της. «Τι γίνεται; Ονειρεύομαι;», σκέφτηκε. Άνοιξε το παράθυρο και το σκιουράκι μπήκε μέσα. Αφού τινάχτηκε από το νερό της βροχής, απολογήθηκε. «Με συγχωρείς για τον τρόπο μου, αλλά κι εσύ βρε παιδάκι μου, βρήκες μέρα να ευχηθείς να ζήσεις μία περιπέτεια! Έπρεπε να

διασχίσω όλο το πάρκο μέσα στη βροχή για να έρθω, και δεν περνούσε και κανένα ταξί. Τέλος πάντων, ας συστηθώ. Είμαι ο Πέρι.».

Αφού έμεινε λίγη ώρα να τον κοιτάει παραξενεμένη, η Λίζα απάντησε διστακτικά στον σκίουρο. «Ε... Γεια... Εγώ είμαι η Λίζα, και είμαι σχεδόν σίγουρη ότι έχω αρχίσει να τρελαίνομαι. Τι κάνεις εδώ; Από πού έρχεσαι; Πώς γίνεται να μιλάς και εγώ να καταλαβαίνω τι μου λες; Τι εννοείς με αυτό που λες για την περιπέτεια;».

«Ααα, κάνεις πολλές ερωτήσεις και δεν έχω χρόνο να σου απαντήσω σε όλες. Πρέπει να φύγουμε.»

«Πού να πάμε;»

«Ευχήθηκες να ζήσεις μία περιπέτεια, σωστά; Αυτή είναι η δουλειά μου. Μέχρι και το όνομά μου έχω πάρει από αυτό. Πέρι-πέτεια. Καλό; Ήρθα να σε πάρω και να πάμε ένα μικρό ταξίδι. Εντάξει, δε σου υπόσχομαι ότι θα ζήσεις τη μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής σου, αλλά σίγουρα θα έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον από το να κάθεται στο δωμάτιό σου και να ονειροπολείς. Πάρε ένα μπουφάν και έλα μαζί μου, έχουμε αποστολή.»

«Αποστολή; Δηλαδή;»

«Θέλω να με βοηθήσεις να βρω τη μαγική βελανιδιά. Διάβασα ότι βρίσκεται στο δάσος. Θα πήγαινα μόνος, αλλά όπως σου είπα, η δουλειά μου είναι να πραγματοποιώ τις ευχές των παιδιών που θέλουν να ζήσουν μία περιπέτεια. Είναι υποχρέωσή μου, όπως για παράδειγμα έχεις εσύ υποχρέωση να διαβάζεις και να πηγαίνεις στο σχολείο. Δεν μπορώ να μη σε βοηθήσω. Θα πρέπει, όμως, κι εσύ να βοηθήσεις εμένα. Όταν βρούμε τη μαγική βελανιδιά, θα με βοηθήσεις να κουβαλήσουμε όσα περισσότερα βελανίδια μπορούμε μέχρι το σπίτι μου. Έχω και πέντε στόματα να ταΐσω.»

«Εντάξει, με έπεισες. Παίρνω το μπουφάν μου και έρχομαι!».

Η Λίζα βγήκε από το παράθυρο και ο Πέρι ανέβηκε στον ώμο της. Η βροχή είχε σταματήσει. Έτρεξαν προς το δάσος διασχίζοντας το μεγάλο πάρκο.

«Γιατί τη λένε μαγική αυτή τη βελανιδιά;», ρώτησε η Λίζα.

«Γιατί όσα βελανίδια και αν κόψεις, δεν τελειώνουν ποτέ! Καιρό τώρα ψάχνω να τη βρω, αλλά δεν τα έχω καταφέρει. Ελπίζω μαζί να τα καταφέρουμε.» απάντησε ο Πέρι.

Το δάσος ήταν τεράστιο, γεμάτο ψηλά δέντρα, μεγάλους θάμνους και πολύχρωμα λουλούδια. «Πρέπει να βρούμε τη βελανιδιά όσο ακόμα είναι μέρα, σε λίγο θα νυχτώσει και δε θα βλέπουμε τίποτα», είπε η Λίζα αγχωμένη.

«Μην ανησυχείς», απάντησε ο Πέρι, «θα τη βρούμε. Και αν δυσκολευτούμε, θα ρωτήσουμε κάποιον για οδηγίες. Να, ας ρωτήσουμε αυτό το σπουργίτι. Γεια σου, φίλε μου! Ψάχνουμε τη μαγική βελανιδιά, μπορείς να μας βοηθήσεις;»

«Φυσικά», απάντησε το σπουργίτι, «θα πάρετε το μονοπάτι που πάει δεξιά και μόλις δείτε τη λίμνη με τους βατράχους, θα στρίψετε αριστερά. Η μαγική βελανιδιά θα βρίσκεται μπροστά σας.»

«Σε ευχαριστούμε πολύ για τη βοήθεια!» απάντησαν η Λίζα και ο Πέρι και ακολούθησαν το δρόμο που τους έδειξε το σπουργίτι.

Η διαδρομή ήταν φανταστική. Η Λίζα απολάμβανε τη μυρωδιά του βρεγμένου χώματος και το κελήδημα των πουλιών που ακουγόταν από τα δέντρα. Όταν έφτασαν στη λίμνη με τους βατράχους, όμως, δεν υπήρχε καμία βελανιδιά τριγύρω.

«Μήπως να ρωτήσουμε ένα βάτραχο; Ίσως το σπουργίτι να μπερδεύτηκε», πρότεινε η Λίζα. Έτσι, πλησίασαν στη λίμνη και βρήκαν ένα βάτραχο ξαπλωμένο πάνω σε ένα βράχο που έπαιρνε τον απογευματινό του ύπνο. «Γεια σου, φίλε μου! Μας συγχωρείς για την ενόχληση, μήπως μπορείς να μας βοηθήσεις να βρούμε τη μαγική βελανιδιά;», ρώτησε η Λίζα. «Βεβαίως», απάντησε ο βάτραχος αγουροξυπνημένος, «αλλά είστε σε τελείως λάθος σημείο. Θα πρέπει να γυρίσετε πίσω, στην είσοδο του δάσους, να πάρετε το αριστερό μονοπάτι και μόλις δείτε το μεγάλο πηγάδι, η βελανιδιά θα βρίσκεται μπροστά σας». Αφού ευχαρίστησαν το βάτραχο, έτρεξαν ξανά προς την είσοδο του δάσους για να πάρουν το σωστό μονοπάτι.

Δυστυχώς, όμως, ούτε το αριστερό μονοπάτι τους οδήγησε στη μαγική βελανιδιά. Το μεγάλο πηγάδι ήταν εκεί, αλλά καμία βελανιδιά δεν υπήρχε τριγύρω. Η Λίζα και ο Πέρι άρχισαν να κουράζονται, ένα δυνατό μπουμπουνητό ακούστηκε και ξεκίνησε ξανά δυνατή βροχή.

«Τι θα κάνουμε; Πρέπει να γυρίσω σπίτι, οι γονείς μου θα καταλάβουν ότι λείπω και θα με μαλώσουν», είπε ανήσυχη η Λίζα.

«Και εγώ πρέπει να γυρίσω στο σπίτι, τα σκιουράκια μου θα φοβούνται μόνα τους στο σπίτι με τα μπουμπουνητά», απάντησε ο Πέρι.

Τότε, τους άκουσε ένα σαλιγκάρι που περνούσε πηγαίνοντας να βρει τους φίλους του και να κάνουν βόλτα στη βροχή.

«Τι σας συνέβη;», ρώτησε το σαλιγκάρι.

Η Λίζα και ο Πέρι του εξήγησαν, και τότε το σαλιγκάρι έβαλε τα γέλια.

«Αλήθεια τώρα; Εμπιστευτήκατε το σπουργίτι και τον βάτραχο, που είναι οι καλύτεροι φίλοι του Φίφη;».

«Ποιος είναι ο Φίφης;» ρώτησε η Λίζα απορημένη.

«Ο Φίφης είναι το ελάφι που κάνει κουμάντο στο δάσος. Όλα τα ζώα τον φοβούνται και κάνουν ό,τι τους πει. Σιγά μη σας έλεγαν πού είναι η μαγική βελανιδιά! Αυτή η βελανιδιά είναι του Φίφη.»

«Μα... πώς γίνεται αυτό; Τα δέντρα δεν ανήκουν σε ένα μόνο ζώο. Τα δέντρα ανήκουν στο δάσος», είπε ο Πέρι θυμωμένος.

«Και γιατί να κάνει κάτι τέτοιο το ελάφι; Τα ελάφια είναι όμορφα και ειρηνικά ζώα, μου φαίνεται πολύ περίεργο αυτό», αναρωτήθηκε η Λίζα.

«Δεν είναι όλα όπως φαίνονται, κορίτσι μου. Σε αυτό το δάσος, το ελάφι είναι ο αρχηγός. Προστατεύει τη μαγική βελανιδιά από τους επισκέπτες γιατί από αυτήν τρέφεται και τρέφει και την οικογένειά του»

«Και δεν ξέρει ότι τα βελανίδια αυτά δεν τελειώνουν ποτέ; Αυτό άλλωστε είναι και το μαγικό σε αυτή τη βελανιδιά.»

«Αυτό είναι μύθος!», απάντησε το σαλιγκάρι.

«Αποκλείεται! Θέλω να βρω τον Φίφη και να του μιλήσω», είπε ο σκίουρος. «Ακόμη και αν είναι μύθος, και οι δύο είμαστε ζώα που τρέφονται με βελανίδια και πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να τα μοιραζόμαστε.»

Το σαλιγκάρι τους έδειξε το δρόμο για το σπίτι του ελαφιού και σε λίγη ώρα, μούσκεμα από τη βροχή, η Λίζα και ο Πέρι έφτασαν και του χτύπησαν την πόρτα. Ο Φίφης μισάνοιξε την πόρτα καχύποπτα. «Ποιοι είστε εσείς; Δε σας έχω ξαναδεί στο δάσος μου. Τι θέλετε;»

«Γεια σου, Φίφη. Θέλουμε να σου μιλήσουμε», είπε η Λίζα. «Μάθαμε ότι προσπαθείς να κρατήσεις τη βελανιδιά μόνο για σένα και την οικογένειά σου. Ούτε το δάσος, όμως, ούτε τα δέντρα σε αυτό είναι δικά σου. Και εμείς κάναμε πολύ δρόμο για να φτάσουμε ως εδώ. Θέλουμε να μας πεις πού είναι η μαγική βελανιδιά.»

«Δεν μπορώ να σας το αποκαλύψω αυτό. Δε ζείτε στο δάσος. Τα βελανίδια αυτά είναι μόνο για τα ζώα που ζουν στο δάσος.»

«Μα, και εγώ τρώω βελανίδια και χρειάζομαι και για την οικογένειά μου. Δε γνωρίζεις ότι η βελανιδιά αυτή είναι μαγική και τα βελανίδια της δεν τελειώνουν ποτέ;», είπε ο Πέρι.

«Αυτό δεν ισχύει. Πού το ακούσατε αυτό;»

«Το διάβασα στο βιβλίο με τα μυστικά του δάσους.»

«Η βελανιδιά αυτή είναι μαγική γιατί έχει τα πιο νόστιμα βελανίδια στον κόσμο. Δε φτάνουν, όμως, για όλους και εγώ πρέπει να την προστατεύσω.»

Ο Πέρι κάθισε σε μία πέτρα να σκεφτεί.

«Πάμε να τη βρούμε!», πρότεινε. «Πάμε να κόψουμε μερικά βελανίδια και τότε θα δούμε αν είναι μαγική ή όχι.»

«Είσαι πολύ επίμονος... Εντάξει, θα σου πω την αλήθεια. Ισχύει αυτό που διάβασες. Πριν από πολλά χρόνια, ένας μάγος δοκίμαζε διάφορα ξόρκια πάνω σε αυτή τη βελανιδιά και την έκανε μαγική. Ήθελε να ευχαριστήσει τα ζώα του δάσους γιατί τον βοηθούσαν να βρίσκει υλικά για τα μαγικά του φίλτρα. Έτσι, μας έκανε δώρο μία βελανιδιά που οι καρποί της δεν τελείωναν ποτέ. Μία μέρα, όμως, θύμωσε πολύ γιατί τα ζώα τεμπέλιαζαν, έτρωγαν όλη μέρα βελανίδια και δεν τον βοηθούσαν πια. Έτσι, αποφάσισε να αφαιρέσει το ξόρκι και τώρα είναι μία απλή βελανιδιά.»

«Α... όπως μου παίρνει και εμένα η μαμά μου το τάμπλετ όταν δε διαβάζω...», σκέφτηκε η Λίζα. Τότε της ήρθε μία ιδέα.

«Ξέρω τι θα κάνουμε! Θα πάμε να βρούμε το μάγο και θα κάνουμε μία συμφωνία μαζί του! Όταν τα ζώα του δάσους είναι συνεπή στις δουλειές που αναλαμβάνουν, τότε εκείνος θα κάνει τη βελανιδιά μαγική και

θα μπορούν να απολαμβάνουν άφθονα βελανίδια! Αυτή θα είναι η ανταμοιβή τους! Εάν, όμως υπόσχονται να τον βοηθήσουν με τα υλικά για τα μαγικά του φίλτρα και δεν το κάνουν, τότε θα πρέπει να βρίσκουν κάτι άλλο για φαγητό, γιατί εκείνος δε θα κάνει το μαγικό του ξόρκι».

Στον Φίφη και τον Πέρι φάνηκε πολύ καλή η ιδέα της Λίζας, και έτσι ξεκίνησαν όλοι μαζί για το σπίτι του μάγου. Του πρότειναν να κάνουν αυτή τη συμφωνία και δέχτηκε, γιατί η αλήθεια ήταν ότι και εκείνος χρειαζόταν βοήθεια για τα φίλτρα του. Έτσι, το ελάφι κάλεσε όλα τα ζώα του δάσους σε συνέλευση και τους είπε για τη συζήτηση που είχαν με το μάγο. Τα ζώα χάρηκαν πάρα πολύ που θα είχαν ξανά πολλά πολλά βελανίδια, χωρίς να ανησυχούν μήπως δε φτάσουν για όλους. Ο μάγος έδωσε την πρώτη του παραγγελία και τα ζώα του δάσους ξεκίνησαν αμέσως δουλειά. Πολύ γρήγορα του πήγαν τα υλικά που ζητούσε: πέτρες, χώμα, λουλούδια, νερό, καρπούς δέντρων... Ο μάγος έκανε τη βελανιδιά μαγική ξανά και όλοι ήταν ενθουσιασμένοι! Ειδικά το ελάφι, που δε χρειαζόταν να είναι πια τόσο προστατευτικό με τη βελανιδιά και έτσι μπορούσε και εκείνο να ζει πιο ήρεμο.

Η Λίζα γέμισε τις τσέπες της με όσα περισσότερα βελανίδια μπορούσε και βοήθησε τον Πέρι να τα μεταφέρει σπίτι του.

«Δε θα τα κατάφερνα χωρίς εσένα! Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα; Πίστευα ότι ο μάγος δε θα δεχόταν ποτέ να ξανακάνει τη βελανιδιά μαγική.»

«Είναι αλήθεια αυτό που είπες όταν με επισκέφτηκες στο δωμάτιό μου. Η δική σου δουλειά είναι να βοηθάς τα παιδιά που θέλουν να ζήσουν μία περιπέτεια, όπως και η δική μου δουλειά είναι να διαβάζω και να πηγαίνω στο σχολείο. Αν δεν το κάνω αυτό, δεν μπορώ να κάνω πράγματα που με κάνουν χαρούμενη, όπως το να βγω βόλτα ή να παίξω τα παιχνίδια που θέλω. Αλλά όταν είμαι εντάξει στις υποχρεώσεις μου, η μαμά μου με ανταμείβει. Όπως έκανε και ο μάγος για να ευχαριστήσει τα ζώα του δάσους που τον βοήθησαν»

«Και όπως βοηθάς και εσύ εμένα τώρα με τα βελανίδια, επειδή σε βοήθησα να ζήσεις την περιπέτεια που ήθελες;»

«Ναι! Αν και περισσότερο σε βοηθάω γιατί χαίρομαι να σε βοηθάω. Και ίσως και η δική μου δουλειά, το διάβασμα, να μου ήταν πιο ευχάριστη αν σκεφτόμουν ότι χαίρομαι που μαθαίνω καινούρια πράγματα...».

Με τη συζήτηση, ούτε που κατάλαβαν για πότε είχαν φτάσει έξω από το σπίτι του Πέρι. Η Λίζα τον βοήθησε να βάλει μέσα τα βελανίδια και τον χαιρέτησε.

«Πέρασα πολύ ωραία!», του είπε.

«Και εγώ! Χάρηκα που σε γνώρισα! Και όταν θελήσεις να ξανακάνουμε ένα τέτοιο ταξίδι, ξέρεις τι να ευχηθείς!».

Η Λίζα γέλασε και πήρε τρέχοντας το δρόμο για το σπίτι της. Μπήκε στο δωμάτιό της και συνέχισε το διάβασμα της ιστορίας. Ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα του δωματίου και μπήκε μέσα η μαμά της.

«Λίζα, σε πήρε ο ύπνος πάνω στο βιβλίο! Δεν πειράζει, θα συνεχίσεις μετά. Πρέπει να ετοιμαστείς για το καράτε».

Η Λίζα έμεινε για λίγο σιωπηλή και μπερδεμένη. Πώς γίνεται να πέρασε μόνο μισή ώρα; Μήπως



όντως την είχε πάρει ο ύπνος πάνω στο βιβλίο; Ξεκίνησε να ετοιμάζεται, πήρε την τσάντα της και φόρεσε το μπουφάν της. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και έπιασε ένα βελανίδι. Χαμογέλασε. Μήπως δεν ονειρεύτηκε τελικά; Το έκρυψε κάτω από το βιβλίο της και βγήκε από το δωμάτιο. Ήταν ένα συνηθισμένο απόγευμα στο σπίτι της Λίζας, όμως εκείνη ήταν πιο χαρούμενη από ποτέ.

# Οι δύο φίλοι και η τριανταφυλλιά

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΣ

Μια φορά σε ένα μακρινό δάσος σε κάποιο καιρό ζούσαν δύο φίλοι. Ο Καφετούλης είχε πλούσιο καφέ τρίχωμα με άσπρες ρίγες στο κάτω μέρος της κοιλιάς του και ήταν αρκετά στρουμπουλός, κάτι ασυνήθιστο για σκίουρο. Όμως το ίδιο ήταν και ο φίλος του ο Ασπρούλης, ένας κατάλευκος λαγός με κόκκινα μάτια που έλαμπαν στο φως του ήλιου. Όλη την ημέρα ήταν μαζί, αχώριστοι, και κάπως αστείοι με τα πολύχρωμα καπελάκια που φορούσαν. Όλα τα χρώματα στο καπέλο τους, σαν ένα μικροσκοπικό ουράνιο τόξο στο κεφάλι τους.

Έλα γρήγορα θα χάσουμε την ανατολή του ήλιου, είπε ο Καφετούλης γεμάτος ανυπομονησία στον Ασπρούλη.

Έλα γρήγορα θα χάσουμε την ανατολή του ήλιου! απάντησε ο Ασπρούλης και τρέξανε προς τον λόφο για να δουν και πάλι την ανατολή του ηλίου.

Κάθε ημέρα, την ίδια ανυπομονησία και λαχτάρα, να προλάβουν να δουν την ανατολή του ήλιου.

Τι όμορφα που είναι όταν ξεπροβάλει ο ήλιος! είπε ο Καφετούλης απευθυνόμενος στον φίλο του.

Τι όμορφα που είναι όταν ξεπροβάλει ο ήλιος! είπε και ο Ασπρούλης παίρνοντας αγκαλιά τον καλύτερό του φίλο.

Το ίδιο έκαναν και στην δύση του ηλίου οι δύο φίλοι, κάτι σαν να καλημέριζαν το πρωί τον ήλιο και να τον καληνυχτίζανε το σούρουπο. Την υπόλοιπη ημέρα οι δύο φίλοι έπαιζαν και διασκέδαζαν με την ψυχή τους, ήταν χαμογελαστοί και καλοσυνάτοι με όλα τα ζώα του δάσους. Όταν έβρεχε, όλα τα ζώα του δάσους έτρεχαν πανικόβλητα να κρυφτούν. Μόνο οι δύο φίλοι συνέχιζαν να παίζουν με τις σταγόνες τις βροχής. Ένα τρελό πανηγύρι στηνόταν με τους δύο φίλους και την βροχή. Όταν σταματούσε, έτρεχαν και πάλι στον μικρό λόφο, όπου έβλεπαν μακριά πέρα από το δάσος ψηλά στον ουρανό το τεράστιο ουράνιο τόξο. Όλα τα χρώματα μπροστά τους. Κόκκινο, κίτρινο, μπλε, πράσινο, μωβ...

Ένα πρωινό, μετά την ανατολή του ηλίου, ο Καφετούλης ρωτά τον Ασπρούλη:

Θέλεις σήμερα να πάμε στην άλλη μεριά του δάσους να παίξουμε;

Θέλεις σήμερα να πάμε στην άλλη μεριά του δάσους να παίξουμε; είπε ο Ασπρούλης.

Έτσι ξεκίνησαν για την άλλη πλευρά του δάσους. Δρόμο παίρνουν δρόμο αφήνουν ο Καφετούλης και ο Ασπρούλης και φτάνουν στην άλλη μεριά του δάσους μέχρι που μπροστά τους ξεπροβάλει μια τριανταφυλλιά, δεσποτική και καταπράσινη.

Ει! Που τρέχετε έτσι βιαστικοί; τους είπε η τριανταφυλλιά.

Πηγαίνουμε για παιχνίδι, ερχόμαστε από την άλλη μεριά του δάσους! Μα εσένα δεν σε έχουμε ξαναδεί στο δάσος... είπε ο Καφετούλης στην τριανταφυλλιά.

Δεν σε έχουμε ξαναδεί στο δάσος!! είπε ο Ασπρούλης.

Έμενα στην πόλη μαζί με τους ανθρώπους! Με φρόντιζαν, με πότιζαν, μα, όταν ερχόταν η ώρα να ανθίσουν τα τριαντάφυλλά μου, τα έκοβαν χωρίς να προλάβω να τα χαρώ! Έτσι αποφάσισα να φύγω από την πόλη και μακριά από τους ανθρώπους και να έρθω εδώ στο δάσος.

Δεν έχω δει ποτέ τριαντάφυλλο! είπε ο Καφετούλης με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Δεν έχω δει ποτέ τριαντάφυλλο! είπε και ο Ασπρούλης.

Ελάτε πάλι αύριο και τότε θα το δείτε, γιατί έχει έρθει η ώρα να ανοίξουν τα μπουμπούκια μου και θα τα χαρούμε όλοι μαζί.

Έτσι κι έγινε. Η επόμενη ημέρα δεν άργησε να έρθει, ο Καφετούλης μαζί με τον Ασπρούλη μετά την ανατολή του ηλίου έτρεξαν να δουν την τριανταφυλλιά, όπως της είχαν υποσχεθεί.

Είμαι περίεργος πολύ να δω το τριαντάφυλλο της τριανταφυλλιάς! είπε ο Καφετούλης

Είμαι περίεργος πολύ να δω το τριαντάφυλλο της τριανταφυλλιάς! είπε ο Ασπρούλης.

Έτσι συνέχισαν προς την άλλη πλευρά του δάσους και δεν άργησαν να φτάσουν στην τριανταφυλλιά.

Όταν έφτασαν κοντά, οι δύο φίλοι, έμειναν ασάλευτοι και με τα μάτια καρφωμένα στο τριαντάφυλλο που μόλις είχε ανοίξει τα ροδοπέταλά του με την βοήθεια του ήλιου.

Τέτοια ομορφιά δεν έχω ξαναδεί!! ψέλλισε ο Καφετούλης...

Χωρίς να καταφέρει να ακούσει ο Ασπρούλης, αλλά δεν είχε σημασία, γιατί και ο Ασπρούλης, παρόλο που δεν άκουσε τα λόγια του φίλου του, είπε ακριβώς τα ίδια λόγια:

Τέτοια ομορφιά δεν έχω ξαναδεί!!

Κάθισαν αρκετές ώρες παρέα με την τριανταφυλλιά, έπαιξαν, χόρεψαν, και διασκέδασαν όλοι μαζί θαυμάζοντας το τριαντάφυλλο. Και οι τρεις τους ήταν μαγεμένοι με την ομορφιά του τριαντάφυλλου, και χωρίς να το καταλάβουν η ημέρα τελείωνε. Έπρεπε πια να γυρίσουν οι δύο φίλοι στον λόφο για να καληνυχτίσουν τον ήλιο. Χαιρέτησαν την τριανταφυλλιά και της υποσχέθηκαν ότι θα ξαναέρθουν την επόμενη ημέρα.

Μόλις είχαν κερδίσει ένα νέο φίλο.

Την επόμενη ημέρα, αφού καλημέρισαν τον ήλιο, έτρεξαν με μεγάλη λαχτάρα να συναντήσουν την τριανταφυλλιά και το τριαντάφυλλο.

Έπαιξαν και χόρεψαν και πάλι και διασκέδασαν με την καρδιά τους, μέχρι την στιγμή που ένα ροδοπέταλο από το τριαντάφυλλο έπεσε στο έδαφος. Οι δύο φίλοι κοίταξαν με απορία καθώς άρχισαν να πέφτουν τα ροδοπέταλα το ένα μετά το άλλο. Ένα δάκρυ κύλισε στο πρόσωπό του Καφετούλη και αμέσως κοιτάχτηκε με τον Ασπρούλη που και αυτός λυπημένος άφησε ένα δάκρυ να κυλίσει και στο δικό του πρόσωπο.

Μην στενοχωριέστε φίλοι μου! είπε η τριανταφυλλιά.

Μα πώς να μην στενοχωρηθούμε!! Η ομορφιά του τριαντάφυλλου χάθηκε!

Μα πώς να μην στενοχωρηθούμε! Η ομορφιά του τριαντάφυλλου χάθηκε! είπε και ο Ασπρούλης.

Η ομορφιά δεν χάθηκε! Αύριο που θα ξανάρθετε, θα δείτε ένα νέο τριαντάφυλλο το ίδιο όμορφο με το προηγούμενο.

Μα πως θα γίνει αυτό; είπε ο Καφετούλης.

Μα πως θα γίνει αυτό; είπε και ο Ασπρούλης.

Η τριανταφυλλιά χαμογέλασε και τους είπε να έρθουν την επόμενη ημέρα.

Οι δύο φίλοι, πήραν τον δρόμο της επιστροφής στεναχωρημένοι και λυπημένοι, χωρίς να πιστέψουν όσα τους είπε η τριανταφυλλιά. Για πρώτη φορά ένιωσαν τόσο λυπημένοι και τόσο στενοχωρημένοι που για την υπόλοιπη ημέρα δεν είχαν διάθεση ούτε να παίξουν ούτε να διασκεδάσουν.

Μια νέα ημέρα ξεκίνησε και ούτε η ανατολή του ήλιου κατάφερε να διώξει την λύπη από τις καρδούλες τους. Ξεκίνησαν να συναντήσουν την τριανταφυλλιά, αργά αργά, γιατί δεν είχαν την διάθεση να τρέξουν. Όταν πια έφτασαν στην τριανταφυλλιά, έμειναν με το στόμα ανοιχτό κοιτάζοντας το νέο τριαντάφυλλο.

Ελάτε!! Γιατί αργήσατε; Βλέπετε το νέο τριαντάφυλλο που άνοιξε, όπως σας είχα πει;

Ναιiiiiii!! είπαν και οι δύο φίλοι μαζί.

Είναι το ίδιο όμορφο όπως το προηγούμενο!! είπε ο Καφετούλης κι επανέλαβε και ο Ασπρούλης.

Το πρόσωπό τους έλαμψε, κι ένα τεράστιο χαμόγελο ξεπρόβαλε. Κατάλαβαν και οι δύο, ότι η ομορφιά δεν χάνεται. Κάθε ημέρα που ξημέρωνε η ομορφιά του τριαντάφυλλου ήταν εκεί. Κάθε ημέρα οι δύο φίλοι πήγαιναν στην τριανταφυλλιά και έβλεπαν την ομορφιά του τριαντάφυλλου που δεν χάνεται ποτέ. Η ομορφιά δεν χάνεται ποτέ, είναι εκεί στην άκρη του δάσους. Αρκεί να πας να την δεις μαζί με τον Καφετούλη και τον Ασπρούλη, με πολύ παιχνίδι χορό και διασκέδαση.

# Τίνα η μικρή σκαντζοχοιρίνα που ήθελε να πετάξει

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΔΙΟΜΑΝΤΑΡΑΚΗ

Η Τίνα είναι μια μικρή σκαντζοχοιρίνα που ζει στο μεγάλο δάσος. Πολλά ζώακια ζουν στο μεγάλο δάσος. Η Τίνα πάει στο σχολείο και της αρέσει πολύ να χορεύει. Γίνεται μπάλα και πάει δεξιά και αριστερά. Η καλύτερή της φίλη είναι η Ελένη, η χελώνα με το σκληρό καβούκι.

Σήμερα η Τίνα είναι πολύ στεναχωρημένη. Οι συμμαθητές της έκαναν πάρτι και δε τη κάλεσαν πάλι. Όλοι θα ήταν εκεί. Μόνο αυτή θα έλειπε. Ούτε η Ελένη πήγε για να της κάνει παρέα. Την τελευταία φορά που πήγε σε πάρτι τους έδειξε τις χορευτικές της φιγούρες. Είχε όμως ένα μικρό ατύχημα, έτσι όπως είχε γίνει μπάλα και χόρευε. Έπεσε πάνω στο τραπέζι και όλα τα μεζεδάκια καρφώθηκαν στα αγκάθια της. Τρύπησε τα μπαλόνια, που έκαναν τόσο θόρυβο όταν έσκασαν και όλα τα ζώακια του δάσους έτρεξαν να κρυφτούν. Νόμιζαν ότι ήταν βόμβα. Δυο μέρες έκαναν να βγουν από τις κρυψώνες τους. Η Τίνα είχε στεναχωρηθεί πολύ που τελείωσε το πάρτι τόσο γρήγορα. Τα ζώακια την κατηγορούσαν γι' αυτό και δεν της μιλούσαν για αρκετό καιρό.

Ούτε στο σχολείο την πλησίαζαν. Από φόβο μη τους τρυπήσει με τα αγκάθια της. Μόνο την Ελένη δεν την ένοιαζε. Το καβούκι της ήταν σκληρό και τα αγκάθια της Τίνας δεν το τρυπούσαν.

Η Τίνα έκατσε στις ρίζες ενός μεγάλου δέντρου και έκλαιγε. Η Ελένη ήταν δίπλα της, μέσα στο καβούκι της.

-Μη στεναχωριέσαι Τίνα. Καλά δε περνάμε κι εδώ; της είπε η Ελένη.

-Ναι, αλλά εκεί είναι όλοι μαζί, παραπονέθηκε η Τίνα.

-Δείξε σε εμένα πόσο ωραία χορεύεις.

-Μα δεν έχουμε μουσική εδώ.

-Θα πάμε δίπλα στον καταρράκτη, με αυτή τη μουσική θα χορέψεις.

-Τι ωραία ιδέα, Ελένη! Πάμε!

Έτσι οι δυο φίλες πήγαν στον καταρράκτη. Η Ελένη ανέβηκε σ' ένα βραχάκι για να μην την φτάνουν τα αγκάθια της Τίνας. Η Τίνα έγινε μια μπαλίτσα με αγκάθια που πήγαινε μια δεξιά, μια αριστερά για να δείξει στην Ελένη πόσο καλή χορεύτρια ήταν. Όμως πλαφ πάνω στο χορό, έπεσε μέσα στο νερό!

-Βοήθεια!! Βοήθεια!! Πνίγομαι, άρχισε να φωνάζει η Τίνα.

Πλαφ ακούστηκε για δεύτερη φορά. Αυτή τη φορά ήταν η Ελένη που έπεσε στο νερό για να σώσει την Τίνα.

-Ανέβα στην πλάτη μου, φώναξε η Ελένη.

-Φοβάμαι μη σε τρυπήσω με τα αγκάθια μου, είπε η Τίνα που πνιγόταν.

-Ανέβα προσεκτικά στο καβούκι μου. Ανέβα που σου λέω!

Η Τίνα ανέβηκε προσεκτικά στο σκληρό καβούκι της Ελένης και η Ελένη την έβγαλε στην όχθη του ποταμού.

-Είδες όλα καλά που φοβόσουν, της είπε η Ελένη.

Έκατσαν εκεί για να ηρεμήσουν και ξεκίνησαν να κοιτάνε τον ουρανό. Η Τίνα είδε ένα μπαλόκι να πετάει.

-Να αυτό πρέπει να μάθω για να με θέλουν όλοι! είπε η Τίνα και έδειξε το μπαλόκι.

-Ποιο; ρώτησε απορημένη η Ελένη.

-Να πετάω!!! Πρέπει να μάθω να πετάω!! είπε με ενθουσιασμό η Τίνα.

-Μα πώς; Εσύ είσαι σκαντζόχοιρος! Εσύ πρέπει να περπατάς στη γη, να σκάβεις το χώμα... Άντε και να σκαρφαλώνεις σε κάνα κουτσουράκι, της απάντησε η Ελένη.

-Όχι...όχι! Θα μάθω να πετάω!!Πάμε και θα δεις!! είπε αποφασισμένη η Τίνα. Έφυγαν οι δυο φίλες και πήγαν στο σπίτι της σκαντζοχοιρίνας.

-Περίμενε και έρχομαι. Κάπου πρέπει να έχει φυλαγμένα η μαμά μου, είπε η Τίνα.

Μπήκε μέσα στο σπίτι, τρέχοντας. Μέσα σε λίγα λεπτά βγήκε και κρατούσε μπαλόνια στο χέρι της.

-Θα τα φουσκώσουμε. Θα δεθώ μαζί τους και θα πετάξω ! είπε η Τίνα.

Ξεκίνησαν να φουσκώνουν τα μπαλόνια. Όταν τα φούσκωσαν όλα η Τίνα προσπάθησε να δεθεί με τα μπαλόνια. Τα μπαλόνια ακούμπησαν πάνω της, στα αγκάθια της και μπουμ! Έσκασαν όλα!! Η Ελένη φοβήθηκε τόσο πολύ που κρύφτηκε στο καβούκι της.

-Κρίμα! Έσκασαν όλα! Δεν έχω άλλα! είπε η Τίνα. Τώρα τι θα κάνω; Που θα βρω κι άλλα μπαλόνια; Έχετε στο σπίτι σας, Ελένη;

Η Ελένη βγήκε σιγά σιγά από το καβούκι της και κοίταξε την Τίνα.

-Όχι Τίνα. Δεν έχουμε μπαλόνια στο σπίτι μου. Καλύτερα να ξεχάσεις την ιδέα να πετάξεις!

-Κάτι άλλο πρέπει να κάνω για να μάθω να πετάω! είπε η Τίνα και άρχισε να ξύνει το κεφαλάκι της. Το βρήκα !! Θα πετάξω με χαρταετό! Θυμάμαι που είχαν αφήσει οι άνθρωποι έναν! Στη μεγάλη βελανιδιά!!

Πιάνει την Ελένη από το χέρι η Τίνα και άρχισαν να τρέχουν προς τη μεγάλη βελανιδιά!

-Νάτος ο χαρταετός, είπε η Τίνα μόλις έφτασαν και έδειξε με το δάχτυλο τον πανέμορφο κόκκινο χαρταετό πάνω στα κλαδιά της μεγάλης βελανιδιάς.

-Είναι πολύ ψηλά! Δε θα μπορέσουμε ποτέ να τον φτάσουμε, απάντησε η Ελένη.

-Θα σκαρφαλώσουμε, είπε με χαρά η Τίνα και πήρε φόρα.

Έβγαλε τα νυχάκια της και προσπάθησε να σκαρφαλώσει. Ένα, δύο, κλουπ και γλίστρησε κάτω στο χώμα. Ξανάβγαλε τα νυχάκια της, ένα, δυο, κλουπ και ξανά στο έδαφος. Προσπάθησε και τρίτη και τέταρτη και πέμπτη φορά. Όμως κουράστηκε και άρχισε να λαχανιάζει.

-Ωχ, κουράστηκα! είπε η Τίνα.

-Δε κάνεις δουλειά έτσι, απάντησε η Ελένη. Τότε η Ελένη κοίταξε ψηλά.

-Κοίτα αερόστατα!

-Ναι! Με αερόστατο θα πετάξω! Είπε η Τίνα που κοιτούσε κι αυτή ψηλά πλέον. Ξέρω που θα βρούμε! Εκεί που κάνουν πικ νικ οι άνθρωποι!

-Όχι, όχι εκεί, είπε φοβισμένα η Ελένη. Τον προηγούμενο μήνα πήγε η ξαδέρφη μου η Μαρί εκεί και δε γύρισε! Την πήραν μαζί τους οι άνθρωποι και δεν έχουμε ακόμα νέα της.

-Εμείς θα προσέξουμε! Δε θα μας πάρουν χαμπάρι καθόλου!

Έτσι πήραν το μονοπάτι προς το λόφο του πικ νικ. Κρύφτηκαν πίσω από θάμνους, ρίζες, δεντράκια, πέτρες και έφτασαν στο σημείο του πικ νικ. Έβλεπαν πλέον τα αερόστατα από απόσταση αναπνοής. Η Τίνα ήταν πολύ χαρούμενη.

-Κοίτα! Κοίτα! Θα μπούμε μέσα στο καλαθάκι του πικ νικ και θα μας ανεβάσουν οι άνθρωποι στο αερόστατο!



-Εγώ φοβάμαι πάρα πολύ, είπε η Ελένη και κρύφτηκε πίσω από κάτι πετρούλες.

-Θα σου κρατάω το χεράκι για να μη φοβάσαι, της είπε τρυφερά η Τίνα.

-Κι αν θέλουν να μας πιάσουν και να μας φάνε; είπε φοβισμένη η Ελένη.

-Θα τους τσιτώσω με τα αγκάθια μου και θα μας αφήσουν ήσυχες! είπε με πείσμα η Τίνα.

Η Τίνα έπιασε από το χέρι τη Ελένη και μόλις βρήκαν την ευκαιρία τρύπωσαν στο καλάθι του πικ νικ. Ήταν λίγο ψηλό και η μια βοήθησε την άλλη και τα κατάφεραν. Τότε ένα χέρι άρπαξε το καλάθι και το σήκωσε. Άρχισαν να μετακινούνται. Οι άνθρωποι μετέφεραν το καλάθι στο αερόστατο. Φούσκωσε το μπαλόνι του αερόστατου και αυτό σηκώθηκε στον αέρα. Άρχισε να πετάει στον ουρανό!! Το όνειρο της Τίνας έγινε πραγματικότητα! Η Τίνα σήκωσε σιγά σιγά το καπάκι στο καλάθι του πικ νικ, ίσα ίσα να βλέπει. Μετά το σήκωσε λίγο ακόμα για να μπορεί να μυρίζει και να βλέπει και η Ελένη. Αχ τι ωραία θέα που είχαν!!Επιτέλους είχε μάθει να πετάει!! Είχε και τη καλύτερη της φίλη μαζί!

-Κοίτα Ελένη τι ωραία θέα!! ξεφώνισε με χαρά. Κοίτα εκεί είναι το πάρτι των συμμαθητών! Γεια σας !!! φώναξε η Τίνα και βγήκε από το καλάθι προσπαθώντας να τους χαιρετήσει!

-Σςς θα σε ακούσουν, είπε σιγανά η Ελένη.

- Βοήθεια!!Κάτι είναι στο καλάθι του πικ νικ!! ακούστηκε μια ανθρώπινη φωνή.

-Μας βρήκανε!! φώναξαν οι δύο φιλενάδες μαζί!

Όταν ακούστηκε η φωνή, πλησίασε το αερόστατο ένα ψηλό δέντρο. Βρήκαν ευκαιρία οι δυο φίλες και πήδηξαν στο δέντρο. Μια και δυο κουτροβάλησαν στις ρίζες του. Ήταν τόσο τυχερές που έπεσαν πάνω στη αλεπού που παραμόνευε τους συμμαθητές της Τίνας και της Ελένης. Η Τίνα έπεσε πρώτη πάνω στη πλάτη της αλεπούς και την τρύπησε με τα αγκάθια της και ακολούθησε η Ελένη που με το σκληρό καβούκι της έπεσε στο κεφάλι της. Ούρλιαξε τόσο δυνατά η αλεπού και έτρεξε όσο πιο μακριά μπορούσε !!

Η Τίνα και η Ελένη όχι μόνο πέταξαν στον ουρανό αλλά έσωσαν τους συμμαθητές τους από την πονηρή αλεπού! Όταν το είδαν αυτό τα υπόλοιπα ζώακια, άρχισαν να ζητωκραυγάζουν και έκαναν νέα γιορτή. Η Τίνα έδειξε τις χορευτικές ικανότητες αλλά αυτή τη φορά σε ειδική πίστα, που έφτιαξαν μόνο γι' αυτήν και η Ελένη έτρωγε φρέσκο μαρουλάκι.

# Ο Μάγος Τσουγκράνος στη Χώρα των Μονόκερων

ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΚΟΥΡΗ

Μια φορά και ένα καιρό, κάπου πολύ μακριά, υπήρχε ένας τόπος μαγικός που κανείς δεν έχει καταφέρει να βρει ως σήμερα. Απ' άκρη σ' άκρη υπήρχαν δέντρα, πολύχρωμα λουλούδια και ουράνια τόξα. Ήταν η Χώρα των Μονόκερων και ζούσαν ευτυχισμένοι εκεί. Ήταν αγαπημένοι μεταξύ τους και κάθε βράδυ σχεδόν διοργάνωναν γιορτές με τραγούδια και χορούς. Σε αυτή την όμορφη χώρα, που όλα κυλούσαν ήρεμα, ζούσε και ένας μάγος, που ήταν πολύ κακός και ζηλιάρης, ο Τσουγκράνος που με τη μαγική του τσουγκράνα προσπαθούσε να μαζέψει τα ουράνια τόξα για να διώξει το χρώμα από τον ουρανό. Δεν πήγαινε ποτέ στις γιορτές, δεν μιλούσε με κανέναν και ζούσε μόνος του βαθιά μέσα στο δάσος, μακριά απ' όλους. Η μόνη του σκέψη ήταν πώς θα κάνει κακό στους μονόκερους. Είχε δοκιμάσει πολλά μαγικά, αλλά δεν τα είχε καταφέρει ως τώρα. Όσπου μια μέρα, το πονηρό μυαλό του σκέφτηκε ένα σατανικό σχέδιο.

Αυτό είναι! Το βρήκα! Θα παγώσω όλη τη χώρα! Κανένας μονόκερος δε θα ξανατραγουδήσει, καμία γιορτή δε θα γίνει και κανένα ουράνιο τόξο δε θα βγει ποτέ ξανά!

Άρχισε λοιπόν να ξεφυλλίζει τα βιβλία του και να δοκιμάζει διάφορα μαγικά φίλτρα. Πέρασαν μέρες και μέρες μέχρι που βρήκε το κατάλληλο. Με πολλή προσοχή το έβαλε σε ένα μικρό γυάλινο μπουκαλάκι και, όταν νύχτωσε, ξεκίνησε να βρει την άκρη κάθε ουράνιου τόξου. Έριξε μερικές σταγόνες στο καθένα, είπε κάποια μαγικά λόγια και περίμενε να ξημερώσει.

Όταν ο ήλιος έλαμψε, οι μονόκεροι ξύπνησαν και βγήκαν χαρούμενοι στους δρόμους. Θα έκαναν μια ακόμα γιορτή το βράδυ και είχαν πολλές ετοιμασίες. Ξαφνικά σύννεφα εμφανίστηκαν παντού. Ο ήλιος έφυγε και μια δυνατή βροχή ξεκίνησε. Οι σταγόνες ήταν πολύχρωμες και τα ουράνια τόξα έμοιαζαν να λιώνουν. Πριν προλάβουν να τρέξουν για να προστατευτούν, τα πόδια τους πάγωσαν και δε μπορούσαν

να κάνουν ούτε βήμα! Όσο και αν φώναζαν δε μπορούσε κανείς να τους βοηθήσει και όσο και αν προσπαθούσαν δε κατάφερναν να κουνηθούν, μέχρι που άρχισαν να παγώνουν ολόκληροι. Μετά από λίγη ώρα καμία φωνή δεν ακουγόταν και η βροχή σταμάτησε. Ο μάγος Τσουγκράνος, που όλο αυτό το διάστημα ήταν καλά κρυμμένος στην κουφάλα ενός δέντρου, εμφανίστηκε. Ικανοποιημένος από αυτό που έβλεπε γύρισε στο σπίτι του.

Ο καιρός περνούσε, αλλά η Χώρα των Μονόκερων είχε σωπάσει πια. Ένα γκρίζο σύννεφο βρισκόταν συνεχώς από πάνω και όλοι ήταν ακούνητοι και αμίλητοι. Η καλή νεράιδα - που πάντα προστάτευε και αγαπούσε τους μονόκερους- δε μπορούσε να τους βλέπει έτσι πια. Αποφάσισε λοιπόν να τους βοηθήσει. Πήρε το μαγικό ραβδάκι της και πέταξε ψηλά στο σύννεφο. Προσπαθώντας όμως να το διαλύσει, το ραβδάκι γλίστρησε από τα χέρια της και έπεσε με δύναμη στο παγωμένο έδαφος. Είχε σπάσει σε τόσα πολλά κομμάτια που έχασε όλη τη μαγική του δύναμη. Απογοητευμένη επέστρεψε στη γη και κάθισε στην άκρη του δρόμου, προσπαθώντας να σκεφτεί με ποιο τρόπο θα βοηθούσε τους φίλους της. Όσο και αν έστυβε το μυαλουδάκι της, δε μπορούσε να βρει κάτι. Χωρίς το μαγικό της ραβδάκι δεν είχε τη δύναμη που χρειαζόταν. Πόσο στεναχωρημένη ένιωθε... Ο μόνος τρόπος ήταν να πάει στο σπίτι του Τσουγκράνου και να βρει το αντίδοτο για τα μάγια μέσα στα βιβλία του. Πώς όμως θα έμπαινε χωρίς να τη δει; Πόσο επικίνδυνο ήταν αυτό που μόλις είχε σκεφτεί! Ήταν όμως έτοιμη να αντιμετωπίσει οτιδήποτε προκειμένου να βοηθήσει τους μονόκερους!

Πολύ προσεκτικά, ξεκίνησε για το σπίτι του μάγου. Ο παραμικρός θόρυβος που θα έκανε θα μπορούσε να την προδώσει. Η καρδιά της χτυπούσε πολύ δυνατά, μα δε σταμάτησε λεπτό. Η αγάπη της για τους μονόκερους ήταν μεγαλύτερη από το φόβο της. Όλα ήταν παγωμένα γύρω της, σαν την καρδιά του Τσουγκράνου, και αυτό την πείσμωνε ακόμα περισσότερο. Ακόμα και το σπίτι του, που φαινόταν πια από μακριά, ήταν παγωμένο. Μα εκείνος καθόταν δίπλα στο αναμμένο τζάκι του και χαμογελούσε, γιατί επιτέλους είχε ησυχάσει από τους χαρούμενους μονόκερους.

Η μικρή νεράιδα έμεινε ώρα πολλή κοιτάζοντας από το παράθυρο και περίμενε να κοιμηθεί ο κακός μάγος. Η νύχτα κυλούσε αλλά δεν έλεγε να τον πάρει ο ύπνος. Το κρύο γινόταν τσουχτερό και η καλή νεράιδα ένιωθε πως δε θα άντεχε για πολύ ακόμα. Ήταν αποφασισμένη να μην τα παρατήσει και προσπάθησε να προστατευτεί από την παγωνιά. Τυλιγμένη στο λευκό πανωφόρι της άρχισε να κλαίει. Τα δάκρυά της κυλούσαν στα κατακόκκινα από το ψύχος μάγουλά της και έπεφταν καυτά στη γη. Και ένα... και δυο... και τρία δάκρυα...μα μόνο τόσα ήταν αρκετά για να αρχίσει να λιώνει ο πάγος γύρω της! Και όσο περισσότερο έκλαιγε τόσο περισσότερο έλιωνε και ο πάγος! Και μετά από λίγο δεν υπήρχε πουθενά! Το γκρίζο σύννεφο άρχισε να διαλύεται και οι ακτίνες του ήλιου έφταναν πια στο παγωμένο έδαφος για να ζεστάνουν τους μονόκερους! Και εκείνοι άρχισαν σιγά σιγά να κουνούν τα πόδια τους, να μιλούν και να τρέχουν ξανά ευτυχισμένοι! Τα ουράνια τόξα εμφανίστηκαν ξανά και η φύση γέμισε χρώματα!

Το ίδιο βράδυ διοργανώθηκε μια μεγάλη γιορτή και ο πρώτος γάμος ανάμεσα σε ένα όμορφο κορίτσι και ένα όμορφο αγόρι θα γινόταν μετά από πολύ καιρό. Καλεσμένη φυσικά ήταν και η νεραϊδούλα, που είχε καταλάβει πως τη μεγαλύτερη δύναμη την έχει η αγάπη και όχι τα μαγικά ραβδιά. Όσο για τον Τσουγκράνο, αφού είδε ότι απέτυχε πάλι, αποφάσισε να φύγει για πάντα από τη Χώρα των Μονόκερων και να μη γυρίσει ποτέ ξανά. Κανείς δεν ξέρει που πήγε. Και έτσι, έζησαν αυτοί καλά και η πεντάχρονη Αγγελική που μας έμαθε αυτή την ιστορία ακόμα καλύτερα!

# Θέλω... αυτό που θέλω

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΗ

Ένα βράδυ του καλοκαιριού η γιαγιά Λενιώ, που είχε αναλάβει τη φροντίδα της εγγονής της, της Αννούλας, πέρασε έξω από το δωμάτιό της και την άκουσε να λέει την αλφαβήτα με έναν ευλαβικό τρόπο.

Α,β,γ,δ,ε,ζ,η,θ,ι,κ,λ,μ,ν,ξ,ο,π,ρ,σ,τ,υ,φ,χ,ψ,ω.

Τί κάνεις εκεί κοριτσάκι μου;

Γιαγιά κάνω την προσευχή μου αλλά σήμερα δεν μπορώ να βρω τις κατάλληλες λέξεις, και για αυτό λέω όλα τα γράμματα της αλφαβήτα. Ο Θεός θα τα βάλει στη σωστή σειρά γιατί ξέρει τι σκέφτομαι και τι θέλω.

Και τί είναι αυτό που θέλεις;

Την Αννούλα την πιάνουν τα κλάματα και αρχίζει να λέει στην γιαγιά της με ένα παράπονο στα χείλη αυτό που τόσο λαχταρούσε.

Γιαγιά μου, πόσο πολύ θα ήθελα ένα όμορφο κατακόκκινο ποδήλατο. Να έχει ένα καλάθι μπροστά για να βάζω την τσάντα μου, όταν θα πηγαίνω στο σχολείο, και ένα κουδουνάκι στο τιμόνι για να το χτυπάω, όταν κάτι θα εμποδίζει τον δρόμο μου. Να πηγαίνω βόλτες με τις φίλες μου πότε μέσα στο δάσος για να ακούμε το κελάηδισμα των πουλιών και πότε μακριά στην λίμνη για να πετάξουμε πετρούλες στα νερά της. Και, όταν αρχίζει να σκοτεινιάζει, να επιστρέφω στο σπίτι με χαρά καθώς ο αέρας θα χαϊδεύει το πρόσωπο και τα μαλλιά μου!

Ζήτησέ το!

Μα πώς;

Έτσι όπως το είπες και σε μένα! Απλά ζήτησέ το!

Στεναχωριέμαι, γιατί αν οι γονείς μου με αγαπούσαν πραγματικά θα καταλάβαιναν τι ήθελα και δεν θα

χρειαζόταν να τους το ζητήσω.

Αννούλα μου πρώτα από όλα σκούπισε τα ματάκια σου, γιατί δεν θέλω να σε βλέπω να κλαίς. Οι γονείς σου δεν μπορούν να μαντέψουν αυτό που εσύ θέλεις . Ο μόνος τρόπος για να γνωρίσουν την επιθυμία σου είναι να τους το εκμυστηρευτείς με ειλικρίνεια, θάρρος και αποφασιστικότητα.

Ναι αλλά θα είμαι αχάριστη εάν το ζητήσω, γιατί οι γονείς μου δεν έχουν αρκετά χρήματα για να μου το πάρουν. Πάντα οι γονείς μου περιμένουν από μένα να είμαι τέλεια, σωστή να μην κάνω λάθη και να μην ζητάω πράγματα. Αυτό από μόνο του εξαφανίζει κάθε διάθεση για διεκδίκηση.

Δεν το ξέρεις αυτό Αννούλα μου, εάν δεν το ζητήσεις! Πρέπει να διατυπώσεις ευθέως την επιθυμία σου χωρίς υπαινιγμούς και υπεκφυγές.

- Ακόμη και αν το ζητήσω, φοβάμαι μην μου φωνάξουν και με πληγώσουν. Και εγώ δεν είμαι διατεθειμένη να στεναχωρηθώ. Φοβάμαι πολύ ότι στο δικό τους μυαλό σίγουρα θα υπάρχει το ενδεχόμενο μήπως χτυπήσω άσχημα και για αυτό είμαι σίγουρη πως δεν θα μου το πάρουν.

- Είναι ανόητο να φοβάσαι την απόρριψη της επιθυμίας σου. Αφού έτσι και αλλιώς πρόκειται για κάτι που δεν έχεις. Συνεπώς, προσπάθησε, γιατί δεν

έχεις απολύτως τίποτα να χάσεις!

Μήπως όμως δεν αξίζω ένα τόσο ακριβό δώρο; Μήπως πρέπει να αρέσκομαι στα παιχνίδια που ήδη έχω και να μην ζητάω κι άλλα;

Ούτε να το ξανασκεφτείς αυτό! Είσαι ένα καταπληκτικό παιδί, είσαι άριστη μαθήτρια και όλοι μας είμαστε υπερήφανοι για σένα! Ποτέ να μην συμβιβάζεσαι με λιγότερα απ' όσα αξίζεις και μπορείς. Λοιπόν, κοριτσάκι μου γλυκό, θα σου πω ένα μυστικό! Για να είσαι χαρούμενη, ευτυχισμένη και επιτυχημένη στην ζωή σου πρέπει να μάθεις να ζητάς αυτό που πραγματικά θέλεις. Χωρίς φόβο, χωρίς εγωισμούς, χωρίς λανθασμένες πεποιθήσεις και χαμηλή αυτοεκτίμηση. Κάντο αυτό και όλα τα καλά του κόσμου θα είναι δικά σου!!!Ξάπλωσε, κοιμήσου γλυκά και το πρωί να μιλήσεις με τους γονείς σου.

Έτσι και έγινε ,το πρωί που ξύπνησε έφυγε ευθύς αμέσως για το σπίτι της όπου οι δικοί της έπιναν ήδη το πρωινό καφεδάκι .Πήρε μια βαθιά ανάσα και οπλισμένη με θάρρος, τόλμη και αυτοπεποίθηση ζήτησε από τους γονείς της αυτό που τόσο λαχταρούσε.

Μαμά, μπαμπά κάτι θέλω να σας πω !

Τι, Αννούλα;

Πόσο πολύ θα ήθελα ένα όμορφο κατακόκκινο ποδήλατο. Να έχει ένα καλαθάκι μπροστά για να βάζω την τσάντα μου, όταν θα πηγαίνω στο σχολείο, και ένα κουδουνάκι στο τιμόνι για να το χτυπάω, όταν κάτι θα εμποδίζει τον δρόμο μου. Να πηγαίνω βόλτες με τις φίλες μου πότε μέσα στο δάσος για να ακούμε το κελήθισμα των πουλιών και πότε μακριά στη λίμνη για να πετάξουμε πετρούλες στα νερά της. Και, όταν αρχίζει να σκοτεινιάζει, να επιστρέφω στο σπίτι με χαρά καθώς ο αέρας θα χαϊδεύει το πρόσωπο και τα μαλλιά μου!

Οι γονείς της άκουσαν με προσοχή την επιθυμία της. Η μανούλα της έσκυψε την πήρε μια ζεστή αγκαλιά και της είπε:

Πωπω, γιατί δεν μας το έλεγες όλο αυτόν τον καιρό, βρε παιδάκι μου. Δεν είχα ιδέα. Και εγώ ήθελα πολύ ένα ποδήλατο, όταν ήμουν στην ηλικία σου, που ποτέ δεν έγινε αιτία για να μου το πάρουν. Δεν είχες παρά να μας το ζητήσεις. Ετοιμάσου σήμερα κίολας να πάμε στο μαγαζί να πάρουμε μαζί το ποδήλατο.

-Να περάσουμε και από το σπίτι της γιαγιάς για να το δει και να χαρεί!

-Βεβαίως! Θα πάμε με το ποδήλατο στην γιαγιά!

-Μα εγώ δεν ξέρω να κάνω ποδήλατο;

-Μην ανησυχείς, εγώ θα σε κρατάω!

-Τι πιο όμορφο και πιο μαγικό αλήθεια, να πηγαίνω βόλτα με το κόκκινο ποδήλατο μου μαζί την μανούλα μου, καθώς ο αέρας θα χαϊδεύει απαλά το πρόσωπό μου και τα μαλλιά μου!!!ΓΙΟΥΠΙΙΙΙΙΙ!!!!!!

# Ένας κουμπάρας από όλους!

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΡΑΤΖΑ

Μια γλυκιά μυρωδιά, ξύπνησε το Λάκη το γουρουνάκι «Μα τι να ήταν αυτό», σκέφτηκε... και πετάχτηκε από το κρεβάτι σαν ελατήριο. Πλύθηκε, ντύθηκε και τρέχοντας πήγε στην κουζίνα.

Καλημέρα μαμά, τι μυρίζει τόσο ωραία; Μου έσπασε τη μύτη, ρώτησε ο Λάκης.

Σου έφτιαξα, γιόκα μου, τα αγαπημένα σου μπισκότα με σοκολάτα.

Μμμ τέλεια! Πόσο μου αρέσουν τα γλυκά!

Έφαγαν τα νόστιμα σοκολατένια μπισκότα, ήπιαν τον φρέσκο χυμό τους και ετοιμάστηκαν για να πάνε στο βιβλιοπωλείο της φάρμας. Εκεί θα έβρισκαν όλα όσα χρειαζόταν το γουρουνάκι για την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Μπαίνοντας στο βιβλιοπωλείο τους καλημέρισε με ένα πλατύ χαμόγελο η Ρήνα η χήνα.

Πώς μπορώ να σε βοηθήσω καλό μου γουρουνάκι, τον ρώτησε η χήνα.

Θέλω να μου δείξετε τσάντες, κασετίνες και όσα χρειάζομαι για το σχολείο.

Αμέσως, απάντησε η Ρήνα!

Του έδειξε σχεδόν όλα τα σχολικά είδη που θα χρειαζόταν για το σχολείο και κατέληξαν σε αυτά που θα αγόραζε, όμως κάτι τράβηξε την προσοχή του Λάκη...

Κυρία Ρήνα, τι είναι αυτό που μου μοιάζει; ρώτησε το γουρουνάκι.

Είναι ένας κουμπάρας - γουρουνάκι, μα ναι! Είναι ίδιος εσύ. Πολύ όμορφος και με ροδοκόκκινα μάγουλα.

Σε τι χρησιμεύει;

Μπορείς να βάζεις μέσα χρήματα, να τα αποταμιεύεις. Βλέπω ότι σου αρέσει πολύ, οπότε λέω να στο κάνω



δώρο.

Τέλεια! Ευχαριστώ πολύ!

Το γουρουνάκι ενθουσιάστηκε πάρα πολύ με το δώρο της χήνας, άρχισε να χοροπηδάει και να τρέχει, μα ξαφνικά άρχισε να γουργουρίζει η κοιλιά του.

Μαμά, μπαμπά, τι λέτε να πάμε για ένα τελευταίο παγωτό; ρώτησε ο Λάκης.

Ήταν τόσο χαρούμενο το γουρουνάκι που οι γονείς του δεν ήθελαν να του χαλάσουν χατίρι, άλλωστε ο καιρός έχει αλλάξει, έκανε κρύο δεν θα έτρωγαν άλλο μέχρι να έρθει η άνοιξη. Απόλαυσαν το παγωτό τους και επέστρεψαν στο σπίτι. Ο Λάκης έτρεξε στο δωμάτιο να τακτοποιήσει την τσάντα του και τοποθέτησε στο κομοδίνο του το δώρο που του έκανε η χήνα. Φώναξε τη μαμά γουρουνίτσα στο δωμάτιο του.

Μαμά ανυπομονώ να έρθει η αυριανή μέρα, θέλω να πάω στο σχολείο, θέλω να γνωρίσω τους καινούριους φίλους μου και την κυρία μου.

Στο μεταξύ όση ώρα ήταν ο Λάκης για ψώνια, η κυρία Βάγια - κουκουβάγια ετοίμαζε την τάξη της για να υποδεχτεί τους μαθητές της. Η μαμά διάβασε στο μικρό της γουρουνάκι ένα παραμύθι και τον πήρε ο ύπνος.

«Επιτέλους, ξημέρωσε!», φώναξε ο Λάκης και πετάχτηκε από το κρεβάτι σαν ελατήριο. Πλύθηκε, ντύθηκε, χτενίστηκε πήρε την τσάντα του και πήγε στην κουζίνα. Έφαγε το πρωινό του και ξεκίνησε για το σχολείο.

Ντριιιν Ντριιιν! χτύπησε το κουδούνι. Όλα τα ζωάκια μπήκαν στις τάξεις τους. Κάθισαν δυο - δυο σε κάθε θρανίο, η κοτούλα με την πάπια, το κουνελάκι με την γατούλα, ο σκύλος με τον Λάκη, το αλογάκι με το γαϊδουράκι και το προβατάκι με την κασικούλα. Μπήκε στην τάξη η Βάγια η κουκουβάγια, καλημέρισε τα ζωάκια με ένα μεγάλο χαμόγελο και τα καλωσόρισε. Γνώρισε τους μαθητές της έναν - έναν και άρχισε το μάθημα. Στη 1 η ώρα το μεσημέρι βγάλανε τα ταπεράκια τους τα καινούρια και τα έδειχναν το ένα στο άλλο, ήταν η ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Ο Σταύρος ο σκύλος δεν είχε ταπεράκι αλλά ούτε και φαγητό. Αυτό συνέβαινε για αρκετές μέρες. Τα ζωάκια παρατήρησαν ότι ο φίλος τους ήταν στεναχωρημένος και κατσούφης την ώρα του φαγητού. Ο καημένος ο σκύλος δεν έφερνε φαγητό ήταν αδύναμος και αδύνατος. Αυτό το γεγονός έβαλε σε σκέψεις και την κυρία Βάγια.

Μια μέρα στην ώρα του διαλείμματος τα ζωάκια έτρεξαν στην δασκάλα τους να της πούνε τι τους απασχολεί. Ο Λάκης δεν ήθελε να βλέπει τον καλύτερο του φίλο συνέχεια κατσούφη και πεινασμένο. Κάτι έπρεπε να κάνουν... Άρχισαν να ακούγονται πολλές ιδέες από όλους, αλλά η ιδέα του Λάκη τους άρεσε περισσότερο. Τους ανέφερε τον κουμπαρά που του είχε κάνει δώρο η χήνα και με την βοήθεια όλης της τάξης και των γονιών τους θα μάζευαν χρήματα για να έχει ο σκύλος φαγητό. Αλλά αναρωτήθηκαν πότε να του το δώσουν...

Ο Σταύρος δεν είπε σε κανέναν φίλο του ότι σε λίγες μέρες είχε τα γενέθλιά του, γιατί δεν είχε να τους κεράσει και ειδικά τον Λάκη τον φίλο του που ξετρελαινόταν για τα γλυκά. Αυτό το ήξερε μόνο η δασκάλα τους και πρότεινε στα ζωάκια να κάνουν ένα πάρτι έκπληξη στον Σταύρο και να του χαρίσουν τον κουμπαρά. Τα ζωάκια από την χαρά τους άρχισαν να φωνάζουν: «τούρτα, μπαλόνια, χορός, θα περάσουμε τέλεια!»

Σςς μη φωνάζετε καλά μου ζωάκια να μη μας ακούσει ο Σταύρος, θα χαλάσουμε την έκπληξη, είτε η κουκουβάγια.

Έφτασε η μέρα των γενεθλίων. Το γουρουνάκι και ο σκύλος έφυγαν μαζί για το σχολείο. Ο Λάκης προσπαθούσε να τον απασχολήσει για να αργοπορήσουν λίγο για να προλάβουν τα ζωάκια και η κυρία να ετοιμάσουν την έκπληξη.

Τι έγινε φίλε μου, γιατί είσαι στεναχωρημένος; ρώτησε ο Λάκης τον Σταύρο.

Να, Λάκη, σήμερα έχω τα γενέθλια μου, ντρεπόμουν να σας το πω, δεν μπόρεσα να φέρω ένα κέρασμα.

Έλα, καλέ μου φίλε, μη στεναχωριέσαι, θα σε κεράσω εγώ. Έφερα σοκολατάκια να τα μοιραστούμε.

Κάθισαν κάτω από ένα δέντρο και τα έφαγαν, κατάλαβαν ότι η ώρα πέρασε και έτρεξαν για το σχολείο. Το κουδούνι ήδη είχε χτυπήσει, κανένα ζωάκι δεν ήταν στην αυλή. Το μάθημα είχε αρχίσει και επικρατούσε μια ησυχία μέσα στον διάδρομο. Έτρεξαν γρήγορα και χτύπησαν την πόρτα της τάξης. Ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

Παρακαλώ περάστε, είπε η κυρία Βάγια.

Άνοιξε ο Σταύρος την πόρτα και αντίκρισε χρωματιστά μπαλόνια στον αέρα και καραμούζες.

«Έκπληξη - Έκπληξη! Χρόνια πολλά να τα εκατοστήσεις Σταύρο!»

Να κόψουμε την τούρτα, να κόψουμε την τούρτα, φώναξαν όλοι μαζί.

Μισό λεπτό φίλοι μου, να δώσουμε πρώτα το δώρο.

Ναι, ναι είπαν όλα τα ζωάκια χαρούμενα.

Σταύρο αυτό είναι ένα δώρο απ' όλους μας, πιστεύουμε ότι θα σου αρέσει, τόσες μέρες σε βλέπαμε στεναχωρημένο και καταλάβαμε το γιατί. Άνοιξε το!

Μα τι να 'ναι αναρωτήθηκε ο σκύλος. Ωχ, ένας κουμπαράς, είναι και πολύ βαρύς μα τι έχει μέσα;

Έχει χρήματα από όλους μας, θέλουμε να αγοράσεις ένα ταπεράκι και να βάζεις ό,τι φαγητό σου αρέσει, να τρώμε κάθε μέρα όλοι μαζί, είπε το γουρουνάκι.

Ο σκύλος ευχαρίστησε τους φίλους του, τον αγκάλιασαν και τον φίλησαν. Η κύρια κουκουβάγια δάκρυσαν σαν είδε τους μαθητές της αγαπημένους και χαρούμενους αλλά περισσότερο χάρηκε για την καλή πράξη που έκαναν.

Είναι ώρα να σβήσουμε και το κεράκι, καλέ μου Σταύρο, και να κάνεις μια ευχή πριν το σβήσεις, είπε η κυρία κουκουβάγια.

Η ευχή του Σταύρου ήταν να είναι πάντα αγαπημένοι και ενωμένοι, πολλά προβλήματα λύνονται όταν γύρω μας υπάρχει θέληση και αγάπη.

# Πού να μείνει;

ΕΥΘΥΜΙΑ ΚΟΛΟΒΟΥ

ΑΧΧΧΧΧ...

Ένα βαθύ χασμουρητό απλώθηκε σε όλο το δωμάτιο!!!

Η Βασιλική μόλις που είχε ξυπνήσει! Το βλέμμα της γεμάτο τσίμπλες αλλά και αγωνία για το πού θα μείνει!

-Μαρία... φώναξε με όλη της δύναμη η καημένη η Βασιλική!!! Μαρία... Μαρία... Μαρία...

-Έρχομαι καλέ πώς κάνεις έτσι; ΕΡΧΟΜΑΙ!!!

Η Μαρία ντυμένη με ολόλευκη ποδιά και ολόλευκα παπούτσια... μμμ όχι ακριβώς παπούτσια.. αχαχαχα.. η Βασιλική πάντα κορόιδευε την Μαρία για αυτά τα πολύ χαζά παπούτσια.. που ήταν ξύλινα από κάτω και λευκά από πάνω με πολλές ...πολλές μικρές τρυπίτσες!

-Τί είναι, Βασιλική γλυκιά μου, τί θες;

-Μαρία, θέλω να φύγω...

-Τι... που... γιατί;, είπε με τρεμάμενη φωνή η Μαρία... τα έχασε εντελώς!

-Θέλω να φύγω από εδώ.

Η Μαρία αγαπάει πολύ την Βασιλική και την ακούει πάντα με πολλή αγάπη και ιδιαίτερη προσοχή.

-Βασιλικούλα ζάχαρη, Βασιλικούλα μέλι, για πες μου, αφού πρώτα πλύνουμε καλά τα δόντια μας και βουρτσίσουμε τα μαλλιά μας, πού θες να πάς;

-Αχ... δεν ξέρω ... δεν έχω και μια υδρόγειο για να μπορώ να διαλέξω τόπο!

Και ξαφνικά το βλέμμα της Βασιλικής πέφτει πάνω στα παπούτσια της Μαρίας!

-Να τη!

-Ποια; λέει η Μαρία.

-Η γη ολόκληρη. Τα παπούτσια σου έχουν πάνω όλες τις χώρες του κόσμου!

-Έλα Παναγιά μου, σήμερα! αναστέναξε η Μαρία.

-Οι τρυπίτσες από τα χαζά παπούτσια που φοράς είναι οι πόρτες για να μπω σε όποιο μέρος του κόσμου θέλω!

Η Μαρία κράτησε σφιχτά το χέρι της Βασιλικούλας και της έγνεψε με συμπόνια...

-Ναι, σωστά όπου θες μπορείς να πας! Μαρία, κοίτα εδώ είναι η Κίνα...

Τσούπ να το, το Κινεζάκι το μικρό να ρωτάει την Βασιλική αν τρώει πολύ ρυζάκι...

-Ναι, του απάντησε, τρώω!

-Πόσες κουταλίτσες; την ξαναρωτάει.

-Μμμ, δεν ξέρω.. Πολλές!!!

-Ναι, λέει το Κινεζάκι... αλλά για να μείνεις εδώ πρέπει να τρως πάρα πάρα πολλές!

-Εεε, όχι δα! Και πόσες να τρώω; Θα φουσκώσω!

-Όχι, όχι δεν μπορώ να μείνω εδώ! Γεια σου γλυκό Κινεζάκι!

-Μμμ... α μπε μπα μπλόμ ... εδώ! Βραζιλία! Όλε! Κοίτα... κοίτα Μαρία...

-Ναι, Βασιλική μου ... το Ρίο!!!

Ααα! Και τί όμορφες κοπέλες...

-Ηοια!! λέει η μικρή τσαχπίνα Βραζιλιάνα στην Βασιλική!!

-Ηοια, της απαντά.

-Χορεύεις, Βασιλική;

-Ναι, αμέ!

-Συνέχεια;

-Εεε, όχι δα και συνέχεια!

-Ναι, αλλά για να μείνεις εδώ πρέπει να χορεύεις όλη την ημέρα!

-Μπα... όχι, όχι, δεν μπορώ γιατί θα ζαλιστώ από τον πολύ χορό! Όχι δεν μπορώ να μείνω εδώ! Γεια σου μικρή τσαχπίνα...

...

-Τι λες, για εδώ;

Και δείχνει μια άλλη τρυπίτσα αυτή την φορά η Μαρία στην Βασιλική...

-Πού; Εδώ;

-Ναι, μίλα μην ντρέπεσαι.. σπρώχνοντας την απαλά!

-Γειαααα φωνάζει κάπως άγρια η Βασιλική.

-Γρρρ...

Βλέπει μια τίγρη και της πάει να... από τον φόβο της!

-Τι θες;

-Ωωω! Μιλάς, λέει στην τίγρη η Βασιλική.

-Φυσικά της αποκρίνεται η τίγρης! Βασιλική, κυνηγάς;

-Ποιον; Απαντά η Βασιλική.

-Τα ζώα..

-Εεε, όχι δα γιατί να τα κυνηγώ; Αφού τα αγαπάω .

-Ναι, αλλά για να μείνεις εδώ πρέπει να τα κυνηγάς και να μου τα φέρνεις εδώ στα πόδια μου!

-Όχι, Όχι δεν μπορώ να το κάνω αυτό . Τα λυπάμαι τα καημένα. Γεια σου τίγρη δυνατή!

...

-Πφφφ, άλλη μια τρύπα και τέλος... κουράστηκα Μαρία.

-Όχι, μην το ξαναπείς αυτό ποτέ!

-Πάμε αλλού Βασιλική... διάλεξε τρυπίτσα!!!

-Για να δω... Εδώ;

-Ναι, αμέ αποκρίθηκε η Μαρία.

-Γειαααα σας... ούρλιαξε η Βασιλικούλα!!

-Good morning my beautiful Lady!!!

-Ωωωω... Τί ευγένεια, τι χάρη σκέφτηκε η Βασιλική! Ναι, είμαι στην Αγγλία το κατάλαβα από την προφορά!

-Hello!!!

-Με συγχωρείτε δεσποινίς μου, πίνετε τσάι με γάλα;;

-Εεεε... τσάι πίνω αλλά με γάλα όχι, προτιμώ το μέλι, το ελληνικό κατά προτίμηση!

-Ωωω .. όχι... όχι... με μέλι. Για να μείνετε εδώ πρέπει να το πίνετε μόνο με γάλα!

-Τι λες, καλέ μου Εγγλέζε, τρελάθηκες τελείως; Όχι, δεν μπορώ !

-Γεια σου και χαρά σου, λοιπόν.

...

Η Μαρία είχε μείνει με το στόμα ανοικτό και τα μάτια πεταγμένα έξω!

-Βασιλικούλα μου μήπως ...λέω μήπως... είσαι πολύ ιδιότροπη; Κανένας τόπος δεν σου αρέσει;

Ξαφνικά η Βασιλική πέφτει στην αγκαλιά της Μαρίας, δίχως να μπορεί να συγκρατήσει τα δάκρυα της...

-Μαρία πνίγομαι... δεν μπορώ να ζήσω πουθενά. Ο κόσμος δεν ξέρει ... δεν καταλαβαίνει και θα με κοροϊδεύει. Μαρία μου, καλή μου Μαρία δεν είμαι άρρωστη ... βαθιά θλιμμένη είμαι .. που δεν βλέπω πια ούτε την μαμά μου ούτε τον μπαμπά μου.

-Μου λείπουν τόσο μα τόσο πολύ!

-Το ξέρω κορίτσι μου καλό ... το ξέρω!

-ΟΧΙ, της φώναξε ... δεν το ξέρεις. Αν το ήξερες, δεν θα μου έδινες κάθε πρωί αυτό το φάρμακο για το βήχα! Και ποιον βήχα εδώ που τα λέμε; Αφού δεν βήχω!

-Το φάρμακο στο δίνω για να γίνεις πιο δυνατή και να μην φοβάσαι. Πρέπει να μάθεις να τολμάς.

Τότε η Μαρία με κλαμένα μάτια και απεριόριστη αγάπη έπιασε το χέρι της Βασιλικής και της είπε:

-Κοίτα προσεκτικά... διάλεξε με τόλμη και άνοιξε μια τρυπίτσα χωρίς να κλαις!

Η Βασιλικούλα σκούπισε τα μάγουλα της από τα δάκρυα και κοίταξε τα παπούτσια της Μαρίας... γονάτισε και άρχισε να τα αγγίζει ... σαν να καταλάβαινε με τα δάχτυλά κάτι διαφορετικό.

-Εδώ!!!...Εδώ θέλω να ζήσω!!!

-Είμαι σίγουρη τώρα της απάντησε η Μαρία.

-Άνοιξε την πόρτα, τί περιμένεις;

Δύο όμορφα αδελφάκια είπαν «γεια» στη Βασιλικούλα πριν προλάβει να τα χαιρετήσει και η καρδιά της έσταξε ζάχαρη ... ήταν ο Χάνς και η Γκρέτελ...

Γεια!!! ...ακούστηκε και μια τρίτη φωνή ,ήταν ένα κοριτσάκι με φωτεινό προσωπάκι πίσω από ένα σπύρτο.

Γεια!!! Μια τέταρτη και ήταν μία πανέμορφη κοπέλα που έτρωγε ένα κατακόκκινο μήλο...

-Γεια!!! Γεια!!! Γεια!!!

-Γεια!!! Παναγιά μου, λέει η Βασιλική, τρία χαριτωμένα γουρουνάκια!

-Γεια!!! και από εμένα, είπε ένα άσχημο παπάκι που κολυμπούσε μέσα σε μια πανέμορφη λίμνη.

Η Βασιλική τα έχασε τελείως! Δεν ήξερε ποιον να πρωτοχαιρετήσει!

-Γεια σε όλους σας...

-Θα μείνεις μαζί μας; Ακούστηκαν όλα τα πλάσματα με μια φωνή!

Η Μαρία αγκάλιασε την Βασιλική, έβγαλε τα παπούτσια της και κοιτάζοντας την στα μάτια της είπε: Τώρα βρήκες το σπίτι σου γλυκιά μου! Σωστά;

Η Βασιλική δίχως να πει κουβέντα πήρε τα παπούτσια της Μαρίας, τα φόρεσε και έζησε στο ομορφότερο μέρος του Κόσμου!!!

-Σωστά, είπε και κοίταξε ψηλά στον ουρανό!

# Ο Πόπιτ

ΚΟΝΤΑΞΗ ΕΛΠΙΝΙΚΗ

Γεια! Είμαι ο Πόπιτ. Πολλοί μπορεί να με ξέρετε, ωστόσο επιτρέψτε μου να σας συστηθώ. Είμαι ένα παιχνίδι που βγαίνω σε διάφορα σχήματα. Είμαι πλαστικό πράγμα που δεν μου αρέσει αλλά είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσεις να παίξεις μαζί μου. Ίσως θα έχετε δει όταν σας φέρνουν ένα εύθραυστο δώρο και είναι περιτυλιγμένο με ένα πλαστικό γεμάτο φουσκάλες. Μερικοί λατρεύουν να σπάνε αυτές τις φουσκάλες. Έτσι, λοιπόν, και εγώ έχω φτιαχτεί για να προστατεύω τις εύθραυστες ψυχούλες των παιδιών. Να, σαν κι αυτή του Μάρκου.

Ο Μάρκος είναι 10 χρονών. Τρελαίνεται να παίζει με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Κοιμάται και ξυπνάει αγκαλιά με την κονσόλα του. Ο ίδιος δεν το καταλαβαίνει αλλά περνάει πολλές ώρες μπροστά από μια οθόνη. Είναι ο καλύτερος μαθητής στο σχολείο και φυσικά βρίσκει και χρόνο να διαβάζει. όμως τις ώρες που άλλα παιδιά παίζουν στην παιδική χαρά εκείνος μένει μέσα αναζητώντας την αγαπημένη του ασχολία.

Μια μέρα, λοιπόν, εκεί που έπαιζε αμέριμος με το ηλεκτρονικό του παιχνίδι, μπαίνει η μικρή του αδερφή στο δωμάτιο και τον παρακαλάει να πάνε στην παιδική χαρά!

Ο Μάρκος σαν μεγαλύτερος αδερφός και έχοντας πολλή αγάπη στην αδελφή του της έκανε το χατίρι να πάνε μαζί! Ξάφνου η αδερφή του εμφανίζεται με μια μεγάλη σακούλα γεμάτη παιχνίδια.

-Πού τα πας όλα αυτά; ρωτάει απορημένος ο Μάρκος.

-Δεν πάω πουθενά χωρίς τα αγαπημένα μου παιχνίδια. Είναι οι καλύτεροί μου φίλοι...

Σκεπτόμενος ο Μάρκος τα λόγια της μικρής αναρωτιόταν ποιοι ήταν οι δικοί του κολλητοί φίλοι...

-Άντε πάμε; τον ρωτάει η αδερφή του.

Με το που φτάνουν στην παιδική χαρά, η μικρή αφήνει τα παιχνίδια της σε ένα παγκάκι και τρέχει να παίξει με τις φίλες της. Ο Μάρκος έκατσε και εκείνος



στο παγκάκι περιμένοντας την ώρα να πάνε σπίτι και να συνεχίσει το παιχνίδι του. Ξαφνικά ακούει από την σακούλα μια φωνή: «Ει εσύ! Μπορείς να με βγάλεις από δω μέσα;».

Τρομαγμένος ο Μάρκος πέταξε την σακούλα και ο Πόπιτ βγήκε έξω! Στη γωνία μια παρέα αγοριών γελούσαν χλευάζοντας τον Μάρκο που καθόταν μόνος του. Εκείνος άρχισε να νιώθει αμήχανα, να αγχώνεται και συνάμα να γίνεται πολύ νευρικός. Ασυναίσθητα αρπάζει το Πόπιτ από κάτω και προσπαθεί να τον πετάξει στα αγόρια.

-Άσε με κάτω και απλά πίεσε τις φυσαλίδες μου.

-Τι είπες; ρωτάει απορημένος ο Μάρκος.

-Συγκεντρώσου Μάρκο, μέτρα μέχρι το 10 και πάτα όσο πιο γρήγορα μπορείς όλες τις φυσαλίδες μου.

Ο Μάρκος μέσα στην αιχμή και το άγχος του που τα παιδιά τον χλεύαζαν με αυτό το τρόπο πέταξε τον Πόπιτ μέσα. Πήρε την αδερφή του από το χέρι και γύρισαν στο σπίτι. Ο Πόπιτ όντας στην αγκαλιά της αδερφής του όλο το βράδυ αναρωτιόταν γιατί τα αγόρια δεν τον παίζουν. Και αποφάσισε να κάνει κάτι να τους τραβήξει την προσοχή. Έτσι, λοιπόν προσπάθησε να πάρει την θέση της κονσόλας που έπαιζε ο Μάρκος.

Την ώρα λοιπόν που ενθουσιασμένος ο Μάρκος θα ξεκινούσε το παιχνίδι του, αρπάζει το Πόπιτ και απλώς ξεκινά να πατάει τις φυσαλίδες χωρίς να αντιληφθεί στην αρχή ότι δεν είναι η αγαπημένη του κονσόλα.

-Τι κάνεις πάλι εσύ εδώ, που είναι η κονσόλα μου; ρωτά νευριασμένος ο Μάρκος τον Πόπιτ.

-Μπορώ να γίνω η κονσόλα από το ηλεκτρονικό σου; Τι είναι αυτά που λες; Τι έχεις εσύ να μου προσφέρεις;

-Πολλά που δεν ξέρεις και σε στιγμές που δεν φαντάζεσαι!

-Δεν μπορώ να καταλάβω .. μαααα πού είναι η κονσόλα μουuuuu!

-Μέτρα μέχρι το 10 και απλώς παίξε ταυτόχρονα με τις φυσαλίδες μου.

-1,2,...10. Ωραία, τώρα τι;

-Ξανά μέτρα ΗΡΕΜΑ και αργά μέχρι το 10 και πίεσε με δύναμη της φυσαλίδες μου.

Ο Μάρκος ακολούθησε τις οδηγίες του Πόπιτ με σκοπό να τον ξεφορτωθεί . Αφού μετράει μέχρι το 10 αργά και έχοντας σχεδόν πατήσει με τα δάχτυλά του τις

πολύχρωμες φυσαλίδες τότε ο Πόπιτ του λέει κάτι αναπάντεχο:

-Ωραία, τώρα μπορείς να βρεις την κονσόλα σου .

Ο Μάρκος με ηρεμία αντιλήφθηκε πως η κονσόλα ήταν στο καθιστικό μπροστά του αλλά, αγχωμένος καθώς ήταν που δεν μπορούσε να βρει το κλειδί για να παίξει το ηλεκτρονικό του παιχνίδι, δεν μπορούσε να το δει.

-Μα καλά πως το έκανες αυτό;

-Η μαγική μου ικανότητα είναι να βοηθάω τους φίλους μου να ξεπερνούν κάθε είδους άγχος.

-Πόπιτ, σε ευχαριστώ που με βοήθησες να βρω την κονσόλα μου αλλά νομίζω πως δεν την χρειάζομαι άλλο πια. Θέλεις να πάμε στην παιδική χαρά να παίξουμε; Πλέον ξέρω πως, αν νιώσω αμήχανα, θα μετρήσω μέχρι το 10 και με την βοήθεια σου θα καταφέρω να βρω φίλους και να περάσω ευχάριστα!

-Φυσικά! Αλλά πρώτα θα ζητήσουμε την άδεια από την αδερφή σου, γιατί λείπω πολλές ώρες και μπορεί να με ψάχνει. Εξάλλου, ξέρεις, θέλω να κάνω όλα τα παιδιά ευτυχισμένα.

Και έτσι ο Πόπιτ μέρα με τη μέρα μέσα από τα χέρια του Μάρκου κατάφερε να κάνει την ζωή πολλών παιδιών πολύχρωμη!

# Ποπ κορν

ΜΑΡΙΑ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κάθε μεσημέρι, σχολώντας από το σχολείο, ο Θάνος έμπαινε στο αυτοκίνητο της μαμάς για να επιστρέψουν στο σπίτι.

Κάθε μεσημέρι στο δρόμο της επιστροφής το αυτοκίνητο της μαμάς περνούσε από μία οδό γεμάτη με αμυγδαλιές. Μικρά, λεπτά δέντρα με σκούρο κορμό που κάθε άνοιξη γεμίζουν μικρά λευκά ή ροζ λουλούδια, λίγο πριν αποκτήσουν νόστιμους καρπούς.

Του Θάνου του άρεσέ πολύ αυτή η διαδρομή. Αυτά τα μικρά ανθάκια του θύμιζαν το χιόνι του χειμώνα που είχε περάσει και που ποτέ δεν κρατούσε πολύ. Αυτή την εποχή άλλωστε δεν είχε τόσο κρύο και αν τελείωνε με τα μαθήματα νωρίς η μαμά τον άφηνε να βγαίνει στην αυλή και να παίζει για αρκετή ώρα.

Εκείνο που λάτρευε όμως περισσότερο απ' όλα ήταν να ξαπλώνει κάτω από την αμυγδαλιά που είχαν στην αυλή τους. Περισσότερο απ' όλα του άρεσε, όταν είχε αέρα, να στέκεται κάτω από τα κλαδιά και να κοιτάζει τα λουλούδια να φεύγουν και να στροβιλίζονται στον άνεμο μέχρι να πέσουν στην γη. Η αλήθεια είναι ότι τα μικρά λουλουδάκια του θύμιζαν ποπ κορν και ο Θάνος λάτρευε το ποπ κορν!!!

Όταν μαζεύονταν και οι υπόλοιποι φίλοι από την γειτονιά, και, αν ήταν τυχεροί και φυσούσε, σηκώνανε χορό γύρω από το μέχρι ν' αρχίσουν τα λουλούδια να γλιστρούν από τα κλαδιά και να χορεύουν μαζί τους στον αέρα! «Ο χορός ποπ κορν» τον ονόμαζαν με την παρέα και γελούσαν μέχρι που έπεφταν ξέπνοοι από την κούραση στις ρίζες του λεπτού δέντρου.

Ένα απόγευμα μπαίνοντας ιδρωμένος στο σπίτι μετά από έναν τέτοιο χορό, η μαμά τού ανακοίνωσε ότι θα έπρεπε να μετακομίσουν για μια πόλη στο νότο.

«Και το σχολείο; οι φίλοι; τα παιχνίδια μας;» ρώτησε τη μαμά.

«Δε θα τα χάσεις όλα αυτά» του απάντησε εκείνη «θα πας σε ένα καινούργιο, πολύ όμορφο σχολείο και θα γνωρίσεις νέους φίλους» συμπλήρωσε κοιτώντας τα μεγάλα του μάτια.

«Και τα παιχνίδια μας» ' επέμεινε ο Θάνος

«Μα εκεί θα τους μάθεις όσα ξέρεις εσύ και εκείνοι θα σου μάθουν τα δικά τους παιχνίδια» αποκρίθηκε η μαμά χωρίς να σταματά να κοιτάει στα μάτια του.

«Εκεί θα είμαστε καλύτερα, θα δεις.» του είπε έτσι κάποιο βράδυ φιλώντας τον γλυκά για καληνύχτα.

Και έπειτα έσβησε το φως...

Εκείνη την νύχτα, ο Θάνος ονειρεύτηκε ότι χορεύανε μαζί με τους φίλους του γύρω από μια αμυγδαλιά φορτωμένη με μικρά λευκά λουλούδια. Χόρευαν και γελούσαν δυνατά μέχρι που φύσηξε ένα ζεστό αεράκι και τα λουλούδια άρχισαν να ξεκολλούν από το δέντρο και να στροβιλίζονται ολόγυρα. Κι ήταν τόσα πολλά που είχε γεμίσει ο ουρανός με μικρά άσπρα ανθάκια παντού. Μα κοιτώντας κανείς λίγο καλύτερα μπορούσε να δει ότι δεν ήταν λουλούδια ούτε νιφάδες χιονιού αλλά ποπ κορν! Αυτό έκανε την παρέα να χορεύει ακόμη πιο τρελά και να γελά δυνατά μέχρι που σωριάστηκαν ξέπνοοι όλοι μαζί στις ρίζες του δέντρου.

Ξύπνησε, επειδή είχε πονέσει η κοιλιά του από τα γέλια. Διψούσε και από τον πολύ χορό και έτσι αποφάσισε να σηκωθεί από το κρεβάτι του για να πει νερό.

Η μαμά ήταν στην κουζίνα και έβαζε πράγματα μέσα σε χάρτινα κουτιά.

«Μπορώ να σε βοηθήσω; Δεν μπορώ να κοιμηθώ.» τη ρώτησε κι εκείνη έγνεψε «ναι» φιλώντας τον απαλά στο κεφάλι.

Οι επόμενες μέρες πέρασαν πολύ γρήγορα, ανάμεσα σε χάρτινες κούτες και λίστες με πράγματα που έπρεπε να γίνουν.

Το δέντρο στην αυλή τους είχε γεμίσει με άνθη και τώρα του άρεσε απλά να κάθεται από κάτω. Όλες αυτές τις μέρες βοηθούσε τη μαμά με το μάζεμα των πραγμάτων κι έτσι όταν έβγαινε στην αυλή προτιμούσε να ξεκουράζεται κάτω από τη σκιά του δέντρου.

Ξάπλωνε, έκλεινε τα μάτια κι άφηνε τον ήλιο να ζεσταίνει τα βλέφαρά του. Έμενε σιωπηλός ακούγοντας την ζωή που υπήρχε στο δέντρο: μέλισσες πετούσαν ανάμεσα στα λουλούδια του, μυρμήγκια πηγαينوέρχονταν στον κορμό του και που και που κανένα μικρό πουλί στέκονταν στα κλαδιά του και του Θάνου του φαινόταν σαν να τον προσκαλούσε σε χορό με το σύντομο τραγούδι του.

Μα εκείνος δεν είχε τώρα καμία όρεξη να χορέψει, ούτε τον «χορό ποπ κορν» πια. Προσπάθησαν και οι φίλοι να τον ξεσηκώσουν κάποιες φορές μα εκείνος αισθανόταν αυτές τις μέρες πιο βαριά τα μικρά του πόδια.

Ήθελε μονάχα να κάθεται κάτω από το λευκό δέντρο που τώρα, λες και ήξερε πως ο Θάνος θα έφευγε, ήταν φορτωμένο με λουλούδια.

«Κανένα δέντρο δεν είναι σαν αυτό» σκεφτόταν ο Θάνος και έκλεινε τα μάτια του απολαμβάνοντας τον ήλιο κάτω από το δεντράκι της αυλής του.

Την ημέρα της μετακόμισης δεν φυσούσε, ούτε είχε κρύο ή βροχή και ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό. Ο Θάνος ήταν πραγματικά θυμωμένος που εκείνος λυπόταν ενώ ο ήλιος στεκόταν τόσο ψηλά, φωτεινός και αδιάφορος για την θλίψη του Θάνου.

Η μαμά, που καταλάβαινε τα πάντα, του είπε πως δεν χρειαζόταν να κάνει τίποτα, όταν τη ρώτησε πως μπορούσε να βοηθήσει, μονάχα να φρόντιζε να κοιτάει για τους ανθρώπους που είχαν έρθει για την μετακόμιση να μην αφήσουν πίσω καμιά από τις κούτες μέσα στο σπίτι.

Το φορτηγό φορτώθηκε πολύ γρήγορα με τα πράγματα τους και ξεκίνησε. Πίσω ακολουθούσε το αυτοκίνητο με την μαμά κι εκείνον μέσα.

Το ταξίδι του φάνηκε ατελείωτο....

Έπειτα από λίγες ώρες σταμάτησαν μπροστά στο καινούργιο τους σπίτι. Του φάνηκε όμορφο του Θάνου και του άρεσε που τριγύρω είχε δέντρα όπως το παλιό.

Πήρε το σάκο του από το αυτοκίνητο και μπήκε μέσα, όσο τα κουτιά ξεφορτώνονταν από την καρότσα του φορτηγού.

Το σπίτι ήταν πιο μικρό από αυτό που ζούσαν πριν. Είχε όμως μεγάλα παράθυρα που άφηναν το φως να περνάει μέσα σε όλα τα δωμάτια.

Στο δικό του δωμάτιο είχε παράθυρο με μπαλκόνι που έβλεπε σε μια μικρή αυλή. Και εκεί στην μέση της περίπου στεκόταν μια ολάνθιστη αμυγδαλιά! Χαμογέλασε μόλις την είδε, σαν να την χαιρετούσε, και έτρεξε έξω.

Στάθηκε κάτω από το δέντρο και κοίταξε ανάμεσα στα κλαδιά του. Ο ήλιος τρύπωνε ανάμεσα στα φύλλα και τα άνθη του. Έκλεισε για λίγο τα μάτια του και άφησε τις ακτίνες του να του ζεστάνουν τα βλέφαρα. Έμεινε ακίνητος και τώρα μπορούσε να ακούσει την ζωή που υπήρχε στο δέντρο: μέλισσες που πετούσαν ανάμεσα στα λουλούδια, μυρμήγκια που πηγαινοέρχονταν στο κορμό...

«Δεν μοιάζει σαν να είναι γεμάτο ποπκορν;» άκουσε λίγο πιο πέρα μια κοριτσίστικη φωνή να τον ρωτάει και άνοιξε τα μάτια του για να δει ένα κορίτσι με σγουρά κόκκινα μαλλιά. Στέκονταν στον διπλανό φράχτη και του φάνηκε πως είχαν περίπου την ίδια ηλικία.

«Ναι, μοιάζει με δέντρο ποπκορν!» απάντησε χαμογελώντας ο Θάνος και κοίταξε ψηλά το φως που περνούσε ανάμεσα από τα κλαδιά.

«Με λένε Χριστίνα. Μάλλον θα είμαστε στο ίδιο σχολείο...» συστήθηκε το κορίτσι και «... είναι όμορφα αυτά τα δέντρα...» συμπλήρωσε κάπως αμήχανα.

«Είχα ένα τέτοιο στο παλιό μου σπίτι. Μου άρεσε να κάθομαι από κάτω.» είπε ο Θάνος.

«Αυτό κάνω κι εγώ!» αποκρίθηκε ενθουσιασμένο το κορίτσι. «Πιο πολύ απ' όλα όμως μας αρέσει με τους φίλους όταν χορεύουμε γύρω του και φυσάει και ανεμίζουν τα λουλούδια του στον αέρα.» πρόσθεσε κοιτάζοντάς τον.

«Αυτό πρέπει να είναι πολύ διασκεδαστικό!» απάντησε ο Θάνος χαμογελώντας.

«Μπορώ να σου δείξω καμιά φορά!» πρότεινε το κορίτσι.

«Ναι, θα το ήθελα αυτό.» απάντησε ο Θάνος κι ένωσε τον ήλιο φωτεινό και αδιάφορο να ζεσταίνει τα βλέφαρά του.

# Το λαιμαργο πάντα

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΗ

Μια φορά και έναν καιρό, στις όχθες της λίμνης Τακινάουα φύτεωναν πολλά ψηλά καταπράσινα μπαμπού. Τα ζώα του χωριού χρησιμοποιούσαν το φυτό αυτό για κάθε λογής κατασκευές. Έχτιζαν έπιπλα, σπίτια, ακόμη και σχολεία. Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν, τα πάντα στο χωριό είχαν ένα χρώμα κιτρινωπό, καθώς έτσι γινόταν το μπαμπού αφού κοβόταν. Έτσι το χωριό είχε αποκτήσει το όνομα «Κιτρινότοπος». Τα ζώα ζούσαν εκεί μεταξύ τους αρμονικά και βοηθούσαν το ένα το άλλο στις κατασκευές.

Μια μέρα σαν όλες τις άλλες ο δήμαρχος-σκίουρος του χωριού έκανε τη συνηθισμένη του βόλτα προς τη λίμνη για καταμετρήσει των αριθμό των μπαμπού που είχαν φυτρώσει. Προς έκπληξή του, όμως, άκουσε ένα κλάμα μωρού. Κατευθύνθηκε προς τον ήχο και βρήκε κοντά στη λίμνη ένα καλάθι που μέσα του βρισκόταν ένα νεογέννητο πάντα. Το τρίχωμά του ήταν λευκό με μεγάλες κηλίδες μαύρου. Το πάντα άνοιξε τα τεράστια και γυαλιστερά μαύρα του μάτια και κοίταξε τον σκίουρο κατευθείαν στα δικά του. Αυτό ήταν, το μωρό πάντα τον είχε κιόλας συμπαθήσει γιατί σταμάτησε το κλάμα και έμεινε να τον κοιτά απορημένο. Μη μπορώντας να βρει την οικογένεια του μικρού, αφού κανένα πάντα δε ζούσε ποτέ στο χωριό, ο δήμαρχος αποφάσισε να το υιοθετήσει. Τον ονόμασε Μπου, από τον τρόπο που ένιωσε εκείνη την ημέρα από το κλάμα του. Ο Μπου αγαπούσε πολύ το όνομά του γιατί του θύμιζε την ημέρα που απέκτησε ένα μπαμπά που λάτρευε, ενώ ο σκίουρος τον αγαπούσε όσο τίποτα στον κόσμο.

Ο Μπου λάτρευε τη μαγειρική. Στα έβδομα γενέθλιά του ζήτησε από τον πατέρα του μια καινούργια κουτάλα και μια κατσαρόλα για να μαγειρεύουν παρέα. Το σπίτι τους ποτέ δεν ξέμενε από φαγητό και οι δυο τους πειραματίζονταν με διάφορες συνταγές. Αλλά ο Μπου είχε μια ακόμη αγάπη, μια αγάπη μυστική. Το όνομα του, που λάτρευε τόσο, του θύμιζε επίσης τα μπαμπού της λίμνης την οποία επισκεπτόταν συχνά χωρίς κανέναν άλλον να το γνωρίζει. Το πάντα όμως μεγάλωνε, ψήλωνε και μαζί του μεγάλωνε και η όρεξή του.

Ο σκίουρος περνώντας από τη λίμνη κάθε πρωί, έβλεπε τα μπαμπού που λιγόστευαν και λιγόστευαν,

ώσπου δεν έμεινε κανένα. Ίσως κάποια ζιζάνια τα τρώνε ή κάποια ασθένεια των φυτών φταίει, σκέφτηκε, αλλά ήταν τόσο απασχολημένος με τη γιορτή που ετοίμαζαν για την πρωτοχρονιά που δεν έδωσε περισσότερη σημασία.

Τα πράγματα όμως χειροτέρευαν αφού μυστηριωδώς χάνονταν πόρτες, έπιπλα, ακόμη και τοίχοι από σπίτια. Ο δήμαρχος ήταν πολύ στεναχωρημένος γιατί καθόλου μπαμπού δεν υπήρχαν πια για να διορθώσουν τις ζημιές.

Μια μέρα, καθώς ο σκίουρος περπατούσε για να πάει στη δουλειά του, έσπαγε το κεφάλι του για να βρει ποιος ήταν ο ένοχος και τι ήθελε όλα εκείνα τα μπαμπού. Και τότε ξαφνικά τον είδε μπροστά του. Ο Μπου στεκόταν στην είσοδο του δημαρχείου και ροκάνιζε την πόρτα με μεγάλη όρεξη. Ο σκίουρος δεν πίστευε στα μάτια του! Θυμωμένος, άρχισε να φωνάζει στο πάντα και εκείνο τρόμαξε. Κάποια ζώα που περνούσαν από εκεί, καταλαβαίνοντας τι είχε συμβεί άρχισαν να πετούν πέτρες στο πάντα για να το διώξουν. Εκείνο, από το φόβο του, το έβαλε στα πόδια και τα ίχνη του χάθηκαν. Όλοι οι κάτοικοι όταν έμαθαν ποιος κρυβόταν πίσω από τις καταστροφές θύμωσαν πολύ και απαίτησαν από το δήμαρχο να μην αφήσει τον Μπου να γυρίσει ξανά στο χωριό. Ο δήμαρχος ήταν πολύ θλιμμένος. Από τη μία αγαπούσε το παιδί του, αλλά από την άλλη καταλάβαινε το κακό που είχε προκαλέσει εκείνο στα άλλα ζώα.

Οι μέρες περνούσαν και ο Μπου ήταν εξαφανισμένος. Ο σκίουρος είχε κλειστεί στο σπίτι του και δεν έβγαινε πια ούτε για να πάει στο δημαρχείο. Και τότε συνέβη κάτι μαγικό. Τα μπαμπού άρχισαν να φυτρώνουν ξανά. Κάθε μέρα γίνονταν όλο και περισσότερα. Τα ζώα μπορούσαν να χτίσουν ξανά όλα όσα είχαν καταστραφεί. Και ήταν χαρούμενα, πολύ χαρούμενα με αυτή την εξέλιξη. Όμως οι ζημιές αποκαταστάθηκαν και τα μπαμπού συνέχιζαν να φυτρώνουν. Στο τέλος είχαν περικυκλώσει το χωριό και φύτευαν όπου μπορούσε κανείς να φανταστεί. Ακόμη και μέσα στα σπίτια! Τα φυτά είχαν ψηλώσει τόσο που με δυσκολία φαινόταν πια ο ήλιος.

Το χωριό είχε μεταμορφωθεί σε ζούγκλα και όλα ήταν σκοτεινά. Η υγρασία τρυπούσε τα κόκκαλα των ζώων που ένιωθαν αδύναμα και άρρωστα. Τα ζώα αποφάσισαν να ζητήσουν τη βοήθεια του σκίουρου για να φέρουν πίσω το πάντα. Μόνο ο Μπου και η όρεξη του θα μπορούσε να τους βοηθήσει. Ο σκίουρος όμως δεν ήξερε που βρισκόταν ο γιος του. Ανέθεσε τότε στην αλεπού, που ήταν ο ντεντέκτιβ του χωριού, να βρει το φοβισμένο πάντα, ελπίζοντας πως θα συγχωρούσε τον πατέρα του και θα δεχόταν να γυρίσει πίσω.

Η αλεπού ξεκίνησε αμέσως για το ταξίδι της. Ακολουθούσε για μέρες τις μεγάλες πατημασιές που είχε εντοπίσει και, γρήγορη καθώς ήταν, δεν άργησε να βρει το πάντα που βρισκόταν μέσα σε μια σπηλιά για να προφυλαχτεί από τα καιρικά φαινόμενα και τα άγρια ζώα. Είχε αγκαλιάσει με τα μπροστινά, τα πίσω του πόδια, σα να κρύωνε. Στο έδαφος δίπλα του βρισκόταν η αγαπημένη του κουτάλα γεμάτη σκόνη. Ήταν το μόνο που πρόλαβε να πάρει μαζί του φεύγοντας. Φαινόταν εξαντλημένο και πεινασμένο, ενώ, όταν είδε την αλεπού, έκανε γρήγορα βήματα πίσω, επειδή δεν την αναγνώρισε. Η αλεπού στη θέα του κουρασμένου πάντα δάκρυσε.

-Μη φοβάσαι Μπου, η αλεπού από το χωριό είμαι. Από το χωριό σου. Με έστειλε ο δήμαρχος, ο πατέρας σου. Θέλει να ζητήσει συγνώμη και να σε παρακαλέσει να γυρίσεις πίσω. Το χωριό σε χρειάζεται. Όλοι μας έχουμε μετανιώσει.



Το πάντα ημέρεψε. Κατευθύνθηκε προς την αλεπού και την αγκάλιασε τόσο σφιχτά που η αλεπού ένιωσε τη ντροπή του πάντα. Ένωθε όμως και εκείνη ντροπή που κανένα ζώο δεν τον έψαξε νωρίτερα. Που δεν ενδιαφέρθηκαν να δουν αν ήταν καλά, αν πεινούσε, αν κρύωνε.

-Συγγνώμη, ψέλλισε ο Μπου. Δεν ήθελα να κάνω κακό σε κανέναν. Απλώς... απλώς πεινούσα.

-Πεινάς ακόμη; ρώτησε η αλεπού που τώρα κοιτούσε τον Μπου με ενδιαφέρον. Τα μάτια της ήταν γεμάτα ελπίδα.

Έμειναν εκεί οι δυο τους για αρκετή ώρα, μέχρι η αλεπού να εξηγήσει στο πάντα τι είχε γίνει. Τώρα έπρεπε να βιαστούν καθώς το χωριό γινόταν όλο και πιο σκοτεινό και η υγρασία έκανε τα ζώα να αρρωσταίνουν βαριά. Η έλλειψη του ήλιου είχε στοιχίσει σε όλους.

Γυρίζοντας στο χωριό έβαλαν μπροστά το σχέδιο που είχαν καταστρώσει στο δρόμο. Όσα ζώα μπορούσαν, με αρχηγό την αλεπού, ξερίζωναν τα μπαμπού που είχαν φυτρώσει μέσα στα σπίτια, ενώ το πάντα έτρωγε όσα μπορούσε. Κάποια στιγμή όμως φούσκωσε και δεν μπορούσε να φάει άλλο. Κάθισε σε μια γωνία για να ξεκουραστεί και έκπληκτος παρατήρησε πως ο ήλιος είχε επιστρέψει.

Τρεις μέρες δούλευαν όλοι ασταμάτητα και ο Μπου έτρωγε όσο μπορούσε, μέχρι που κατάφεραν να καθαρίσουν όλο το χωριό. Όταν τελείωσαν, τα ζώα μαζεύτηκαν γύρω από το πάντα σχηματίζοντας μια τεράστια αγκαλιά. Ο Μπου ένιωθε τεράστια ευγνωμοσύνη που η προσπάθειά του είχε αναγνωριστεί, και τα ζώα ένιωθαν ευγνωμοσύνη προς τον Μπου για την βοήθειά του. Τον είχαν αγκαλιάσει με τέτοια αγάπη και καλοσύνη που του θύμισαν τις αγκαλιές του μπαμπά του. Ο σκίουρος καθόταν σε μια άκρη φουσκώνοντας από υπερηφάνεια για το γιο που είχε μεγαλώσει.

Το χωριό ανέπνεε και πάλι. Μόνο τα μπαμπού στη λίμνη δεν πείραξαν. Εκείνα θα τα χρησιμοποιούσαν τώρα από κοινού για κατασκευές και τροφή. Έτσι το πάντα έμαθε να μοιράζεται με τους άλλους και τα ζώα να νοιάζονται για το πάντα. Η αλεπού έγινε η καλύτερή του φίλη και ο σκίουρος ένιωθε και πάλι ευτυχία που είχε κοντά του τον αγαπημένο του γιο. Το μαγείρεμα θα ξεκινούσε και πάλι!

# Ο γορίλας Τρίλο και η πρώτη του μέρα στον νέο τόπο!

ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΣΛΑΡΙΝΟΥ

- Ξύπνα, Τρίλο μου! ακούστηκε η φωνή της μαμάς και ο μικρός άνοιξε τα τεράστια καταγάλανα μάτια του. Έμεινε για μερικά δευτερόλεπτα ακίνητος και στη συνέχεια πέταξε γρήγορα τα κλαδιά από πάνω του και έτρεξε κλαίγοντας στη μαμά του! Η καινούρια μέρα στο νέο χωριό είχε μόλις ξεκινήσει...

Εκείνη σαν να τον περίμενε, τον έσφιξε αμέσως στην τεράστια αγκαλιά της, χαϊδεύοντας το κατάμαυρο γυαλιστερό του τρίχωμα.

- Σώπα, καρδούλα μου, μην κλαις! Θα περάσεις υπέροχα στο καινούριο σου σχολείο!

- Δεν θέλω να πάω μαμά μου! Θέλω να γυρίσω πίσω στους φίλους μου! Μου λείπουν τόσο πολύ!

Έμειναν έτσι αγκαλιασμένοι για λίγο... Και η μαμά βούρκωσε και σε εκείνη έλειπε ο τόπος και οι φίλοι τους. Άλλον τόπο δεν είχε και αυτή ξαναδεί. Ήταν μία νέα αρχή για όλους. Θέλοντας όμως να δώσουν κουράγιο στον μικρό Τρίλο, είχαν αποφασίσει με τον μπαμπά του να ξεκινήσουν με χαμόγελο τη νέα τους ζωή!

Δυστυχώς οι άνθρωποι που είχαν εμφανιστεί ξαφνικά στο «Ορεινό Χωριό», είχαν αποφασίσει να διώξουν όλους τους γορίλες για να φτιάξουν ένα υπερπολυτελές ξενοδοχείο. Δεν υπήρχε χώρος πια για την οικογένεια της μαμάς Μελίτας και του μπαμπά Τονίτο. Και να έμεναν ή έστω να το προσπαθούσαν θα έπρεπε να κρύβονται! Αλλά και πάλι δεν θα μπορούσαν να βρουν ούτε τροφή, καθώς οι άνθρωποι είχαν καταστρέψει όλα τα δέντρα και έριξαν τόνους τσιμέντου παντού. Άνοιξαν και κάποιες τρύπες, μα η μαμά Μελίτα δεν ήξερε τι είναι. Ο μπαμπάς Τονίτο της αποκάλυψε: «Θα κάνουν πισίνες, πολλές πισίνες»!

- Τι είναι η πισίνα; είχε ρωτήσει τότε τη μαμά Μελίτα, μια που πρώτη φορά άκουγε αυτή τη λέξη.

Ο μπαμπάς γορίλας όμως είχε ήδη βρει τον σοφό γέροντα γορίλα του χωριού και τον είχε ρωτήσει, έτσι είχε έτοιμη την απάντηση: «Αχ, Μελίτα μου, είναι κάτι τρύπες μεγάλες αλλά και μικρές, που έχουν μέσα νερό και εκεί θα πλατσουρίζουν αυτοί οι άνθρωποι».

- Δεν καταλαβαίνω... η βόρεια πλευρά του «Ορεινού Χωριού» έχει θάλασσα και μέσα στο δάσος είχε παντού λιμνούλες και ποταμάκια! Ένας περίπατος έφτανε για να τις ανακαλύψουν, ψέλλισε η μαμά Μελίτα, αλλά δεν το συνέχισε...

Βλέπετε, έπρεπε να βιαστούν. Να βιαστούν για να σωθούν και να φτάσουν στον καινούριο τους τόπο, όπου θα έφτιαχναν το σπιτικό τους. Πέρασαν από πολλά μέρη. Κάποια ήταν τόσο όμορφα, με ψηλά δέντρα και ποταμάκια, όπου κατασκηνώναν το βράδυ για να ξεκουραστούν. Ήταν όμως και εκείνα που δεν ήταν τόσο όμορφα, δεν είχαν τόσα χρώματα, είχαν φασαρία, ασφαλτο, ψηλά κτίρια... Εκεί δεν μπορούσαν να κατασκηνώσουν. Δεν υπήρχε τροφή για αυτούς, μα ούτε και νερό. Έτρεχαν λοιπόν γρήγορα, για να φύγουν και να φτάσουν στο επόμενο μέρος, σε κάποια κοιλάδα ή σε κάποιο ξέφωτο, όπου θα έβρισκαν γαλήνη και θα μπορούσαν λίγο να ξαποστάσουν. Κι έτσι μετά από δύο εβδομάδες, έφτασαν ασφαλείς στο «Πεδινό Χωριό»!

- Τι θα κάνουμε, μαμά; αναφώνησε ο μικρός Τρίλο και ήταν σαν να την ξύπνησε, αφού είχε βυθιστεί στις σκέψεις της!

- Θα πιεις τώρα τον φρεσκοστυμμένο χυμό μήλου, που σου ετοίμασα, θα φας και τα χόρτα που σου αρέσουν, αλλά το πιο σημαντικό: θα φορέσεις το πιο φωτεινό σου χαμόγελο και θα φύγουμε για το σχολείο!

Ο Τρίλο είχε κουρνιαώσει τη ράχη του και με τα βουρκωμένα του ματάκια, έπινε τον χυμό του και σκεφτόταν... Τότε θυμήθηκε την πρώτη του μέρα στον παιδικό σταθμό. Και τότε δεν ήθελα να πάω, μουρμούρισε, αλλά μετά περνούσα τέλεια. Αυτό ήταν λοιπόν! Θα το προσπαθούσε, θα πήγαινε και ποιος ξέρει; Μπορεί να του άρεζε. Είχε πάρει την απόφασή του! Σε λίγα λεπτά περνούσαν ήδη την πόρτα του καινούριου σχολείου!

Η νέα δασκάλα, η κυρία Καμηλοπάρδαλη Τιτίκα, τους υποδέχτηκε με ένα πλατύ χαμόγελο! Πήρε τον μικρό Τρίλο από το χέρι και μπήκαν στην τάξη. Η τάξη ήταν υπέροχη, γεμάτη φοίνικες και ρυάκια, πολλά πουλάκια στα κλαδιά κελαηδούσαν και όλοι οι μαθητές βρίσκονταν ήδη στις θέσεις τους για να υποδεχτούν τον μικρό Τρίλο.... Ο ένας μετά τον άλλον άρχισαν να λένε τα ονόματά τους και όλοι ήθελαν να καθίσουν μαζί του!

«Τέτοια υποδοχή, ποιος να το φανταζόταν», σκέφτηκε ο μικρός Τρίλο, που γούρλωσε τα καταγάλανα μάτια του, καθώς απολάμβανε να απαντά στις ερωτήσεις όλων, που είχαν λαχτάρα να μάθουν! Βλέπεις τα υπόλοιπα ζώακια δεν είχαν αναγκαστεί να φύγουν από το χωριό τους και ήθελαν να μάθουν για τα μέρη που είδε ο μικρός γορίλας στο μεγάλο του ταξίδι! Ο ίδιος βέβαια φρόντισε κάποια στιγμή να μιλήσει και για τους φίλους του! Δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία να τους φέρει λίγο κοντά του έστω και με αυτόν τον τρόπο!

Μια και ήταν η πρώτη μέρα του η δασκάλα Καμηλοπάρδαλη αποφάσισε να τους αφήσει να παίξουν για δύο ολόκληρες ώρες! Ήθελε και αυτή να κάνει τον νέο της μαθητή να νιώσει όμορφα. Ο μικρός γορίλας τότε συνειδητοποίησε πόσο διαφορετικά χρώματα είχαν οι συμμαθητές του. Μέχρι τότε όλοι του οι φίλοι ήταν γορίλες. Δεν είχε δει ποτέ ελέφαντα, ζέβρα, λιοντάρι ή τίγρη! «Είναι τόσο διαφορετικοί και ο καθένας είναι καλός σε κάτι άλλο. Έχω πολλά να μάθω και από ότι φαίνεται δεν θα βαρεθώ, όπως νόμιζα», σκέφτηκε ο μικρός γορίλας και έτρεξε για παιχνίδι με τους νέους του φίλους!

Το ελεφαντάκι είχε μια τεράστια προβοσκίδα και μπορούσε να παίρνει την μπάλα από κάτω και να μας την πετάει πολύ ψηλά! Η τίγρης όμως έτρεχε τόσο γρήγορα που δεν μπορούσαμε με ευκολία να την φτάσουμε. Μόνο το λιονταράκι! Αυτό ναι μπορούσε και όταν την έφτασε, άρχισε να βρυχάται τόσο δυνατά από τη χαρά του, που όλοι σταματήσαμε και αρχίσαμε να χειροκροτάμε! Ήταν όμως και η ζέβρα! Μα πόσο όμορφη! Και πόσο κοινωνική, ήταν συνέχεια δίπλα μου και μου χαμογελούσε...

Το μεσημέρι ο Φίντο το ελεφαντάκι του έκανε παρέα μέχρι το σπίτι, καθώς έμενε κοντά. Τον χαιρέτησε και μόλις μπήκε στο σπίτι, χαμογέλασε στους γονείς του, όρθωσε το ανάστημά του έτοιμος για μία ανακοίνωση και αναφώνησε:

- Θα είμαι μια χαρά, θα κάνω και εδώ φίλους, μην στενοχωριέστε! Αλλά.... κοντοστάθηκε μια στιγμή....
- Τι είναι αγάπη μου, γιατί σταμάτησες; αναρωτήθηκε ο μπαμπάς που αρχικά είχε χαρεί πολύ με αυτή τη νέα εξέλιξη.
- Τι μπορώ να κάνω για να μην μου λείπουν οι παλιοί μου φίλοι; Δεν θέλω να τους ξεχάσω... είπε σκεπτικός.
- Όποτε θα σου λείπουν, θα κοιτάς το φεγγάρι και θα στέλνεις την αγάπη σου, αυτοί θα την λάβουν και θα την νιώσουν, μια και όλοι το ίδιο φεγγάρι βλέπουμε! του είπε η μαμά στοργικά. Ο μπαμπάς χαμογέλασε και τους πήρε και τους δύο μια μεγάλη αγκαλιά!

Τότε ο μικρός Τρίλο άρχισε να χοροπηδά, χαρούμενος χτύπησε με τις γροθιές του το στήθος του και ο ήχος του τύμπανου που ακούστηκε τους έκανε να σκάσουν όλους στα γέλια!

# Ίρμα και Γκρέυ ή μια περίεργη γατοϊστορία φιλίας

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΗΤΣΑ

-Τι όμορφος που είναι, είπε η κυρά μου μόλις άνοιξε η πορτίτσα και ξεπρόβαλε μέσα από το σκληρό κουτί ένας γκρίζος φουντωτός γατούλης με πράσινα αμυγδαλωτά μάτια. Έλα να γνωριστείτε με τον Γκρέυ.

Η αλήθεια είναι πως μου έμοιαζε αρκετά. Είχε και αυτός δύο αυτιά, μεγάλα μουστάκια, ουρά και τέσσερα ποδαράκια. «Κάποιος από την δική μου γενιά θα είναι», σκέφτηκα. Είχε μακρύ τρίχωμα όμως και ήταν λίγο πιο μεγαλόσωμος από εμένα.

Αλλά βρε παιδιά δεν σας συστήθηκα... Είμαι η Ίρμα, μία γκρι ριγέ κεραμιδόγατα. Όταν ήμουν μικρή, ήμουν ένα ζωηρό και πολύ περίεργο γατάκι. Έφυγα από την φωλιά της μαμάς μου, γιατί ήθελα να εξερευνήσω τον κόσμο... Όμως έχασα τον δρόμο και δεν μπορούσα να ξαναγυρίσω. Αρχισα να νιαουρίζω γοερά σε μια άκρη του πεζοδρομίου ελπίζοντας ότι θα μ' ακούσει η γατομαμά μου. Δυστυχώς όμως εκείνη ήταν πολύ μακριά.... Εκείνη την στιγμή, περνούσε ένα όμορφο κορίτσι με κόκκινα φουντωτά μαλλιά που κουβαλούσε μια μεγάλη τσάντα. Ήταν η Μάγια, το κορίτσι που έμελλε να γίνει η φίλη μου, η αδερφή μου και η μαμά μου ταυτοχρόνως. Χωρίς δεύτερη σκέψη με μάζεψε μέσα στην τσάντα της, χάθηκα μέσα σε πινέλα, χρώματα και χαρτιά, κοιμήθηκα από την κούραση και όταν άνοιξα τα μάτια μου ήμουν ήδη στο σπίτι της. Από τότε βρήκα το παντοτινό μου βασίλειο και μάλιστα απέκτησα και τον δικό μου γατοθρόνο, μια τεράστια φουσκωτή μαξιλάρα πάνω στην οποία μου αρέσει να χουζουρεύω.

Και για να γυρίσουμε στα σημερινά γεγονότα, πρέπει να σας δηλώσω ότι αυτό εγώ δεν πρόκειται ποτέ να το δεχτώ!! Εγώ είμαι μια γάτα καλομαθημένη, έχω τα παιχνίδια μου, το νόστιμο φαγάκι που μου δίνει η κυρά μου, την άνεση να τριγυρνάω και ν' ανεβαίνω όπου μου αρέσει. Γιατί να τα μοιραστώ όλα αυτά;

Δεν μπορώ να πω, την κυρά μου την αγαπώ πολύ .... Και της το δείχνω. Να προχτές κιόλας της πήγα μια δεκοχτούρα που έπιασα στο μπαλκόνι. Δεν την έπνιξα. Την έπιασα με το στόμα και την άφησα προσεχτικά στην άκρη του κρεβατιού της. Με το ένα μου χεράκι κρατούσα προσεχτικά τον λαιμό της δεκοχτούρας και περίμενα με ανυπομονησία την στιγμή που θα ξυπνούσε.... Ήμουν σίγουρη ότι θα χαιρόταν και θα εκτιμούσε το δώρο μου! Ακόμη δεν κατάλαβα γιατί άρχισε να τσιρίζει, και την έβγαλε στο μπαλκόνι για να φύγει. Μια χαρά μεζεδάκι θα την κάναμε...

Καταλαβαίνετε λοιπόν, πως εμείς οι δύο είμαστε περνούσαμε τέλεια και μου άρεσε πολύ που είχα την αποκλειστική της προσοχή και φροντίδα. Μου αρέσει να είμαι χαϊδεμένη και να προσέχουν μόνο εμένα. Τώρα τι τον ήθελε αυτόν;

Και νάτος λοιπόν, ο Γκρέυ, ο φουντωτός και καμαρωτός που μας έφθασε από το πουθενά. Μόλις ξεπρόβαλε από το κουτάκι που τον κουβάλησε η Μάγια, άρχισε να κοιτάζει μια δεξιά και μια αριστερά μη ξέροντας από πού να ξεκινήσει την εξερεύνησή του. Φυσικά, από εμένα διάλεξε να ξεκινήσει ο αθεόφοβος!! Κανένας σεβασμός για την γατοοικοδέσποινα.... Με κοίταξε, προσπάθησε να με πλησιάσει, να με μυρίσει, τον κοίταξα με το πιο απειλητικό μου βλέμμα, έκανα ένα μακρύ χχχχχχχχχχχχχχ και έφυγα αμέσως. Μ' ένα μεγάλο σάλτο βρέθηκα πάνω από τα ντουλάπια της κουζίνας, στο παρατηρητήριο μου. Ο Γκρέυ περιπλανήθηκε στον χώρο με βήμα βαρύ και μεγαλοπρεπές. «Χαχα, να δεις που αυτός νομίζει πως είναι λιοντάρι», είπα από μέσα μου και χασκογέλασα.

Οι ώρες πέρασαν, εγώ στην γωνίτσα μου πάνω στα ντουλάπια και αυτός να εξερευνά και να μυρίζει όλο το σπίτι. Βλέπετε, εμείς τα ζωάκια χρησιμοποιούμε πιο πολύ την μυτούλα μας και τα μουστάκια μας για να γνωρίσουμε τα καινούργια μέρη. Και μην την βλέπετε έτσι μικρή και ροζ την μυτούλα μας, μυρίζουμε πολύ καλύτερα από εσάς τα παιδάκια.

Το μεσημέρι, μόλις η Μάγια έβαλε το πιάτο της στο τραπέζι και κάθισε να φάει, τσουπ κι αυτός στρογγυλοκάθισε στην απέναντι καρέκλα σαν τον άρχοντα του σπιτιού. Δεν πτοήθηκε ούτε από το βλέμμα μου, ούτε από την φωνή της κυράς μου που του φώναξε «Μη!». Ίσα ίσα έβαλε το ένα του πατούνη πάνω στο τραπέζι και αφού είδε πως δεν υπήρξε αντίδραση ανέβασε και το άλλο. Έτοιμος να ορμήσει στο πιάτο !! Πηδάω με φόρα πάνω από τα ντουλάπια και προσγειώνομαι πάνω στο σβέρκο του.

-Πάρε μια νυχιά να μάθεις!!

Γυρνάει και εκείνος, με δαγκώνει στο λαιμό και για να τον αποφύγω κάνω μια στροφή στον αέρα και προσγειώνομαι μέσα στην σούπα της Μάγιας!! Ξεχύθηκε η σούπα, τσίριξε η κυρά μου και εγώ έμεινα με την σούπα να στάζει από το κεφάλι μου...

-Ίρμα τι έκανες, γύρισε και με ρώτησε η Μάγια....

Εγώ έφυγα τρέχοντας για την κρυψώνα μου ελπίζοντας πως με την γλωσσίτσα μου θα μπορέσω να καθαρίσω το βελουδένιο μου τρίχωμα από την σούπα. Το βράδυ, μόλις η Μάγια έπεσε για ύπνο στην μεγάλη μας φωλιά, βγήκα και εγώ να βρω την αγαπημένη μου θέση και να κουρνιαίσω στο λαιμό της αγαπημένης μου κυράς. Χοπ, κάνω να πηδήξω πάνω στο κρεβάτι και μια πατούσα μου κόβει την φόρα!!

-Αυτή είναι η δική μου θέση πλέον, δηλώνει με στόμφο ο καμαρωτός Γκρέυ. Εγώ θα γίνω ο εκλεκτός της γάτος, συνεχίζει και στρογγυλοκάθεται πάνω στην πλάτη της αγαπημένης μου.

-Πιστεύεις ότι θα γίνει αυτό; Ανεβαίνω αμέσως τώρα και θα λογαριαστούμε!

Πηδάω πάνω στο κρεβάτι, και καθώς ο Γκρέυ άρχισε να με κυνηγάει για να με διώξει, δίνω ένα σάλτο πάνω στο κομοδίνο. Με το που προσγειώνομαι στο κομοδίνο, μπαμ και ένας χαμός από μικρά μπουκαλάκια, κρέμες, αρώματα, χτένες και κολιέ που έσκασαν κάτω στο πάτωμα! Δεν στεναχωρήθηκα καθόλου για τα μπουκαλάκια, έτσι κι αλλιώς τα περισσότερα μου βρωμάνε... Η γατίσια μυτούλα μου είναι πολύ ευαίσθητη και δεν αντέχω τις έντονες μυρωδιές. Όμως ο θόρυβος που έγινε ξύπνησε την κυρά μου η οποία άρχισε να μας μαλώνει καθώς κατάλαβε ότι ήταν δική μας η σκανταλιά. Δεν θέλω ποτέ να θυμώνει μαζί μου και πήγα και κρύφτηκα πάλι πάνω από την πιο ψηλή ντουλάπα. Αργότερα, όταν ο Γκρέυ κοιμήθηκε βαριά, πατώντας όσο πιο ελαφριά μπορώ, τρύπωσα και εγώ στο κρεβάτι της κυράς μου και ακούμπησα την μουσούδα μου στο λαιμό της. Αχ επιτέλους, θα μπορέσω να κοιμηθώ ήρεμη....

Το επόμενο πρωί, ο Γκρέυ κάνει μια κίνηση προς το μπολ με τις κροκέτες μου...

Τώρα θα φας μια δαγκωνιά και θα είναι όλη δική σου, και του έδειξα τα δόντια μου απειλητικά.

Δεν σε φοβάμαι... Είμαι πιο δυνατός. Επιπλέον είμαι πιο μεγαλόσωμος και δικαιούμαι και δεύτερο μπολ κροκέτες. Είναι απλό. Αν θέλεις πλησίασε να λογαριαστούμε.

«Αχ, τι μου τον κουβάλησες αυτόν τον απαίσιο», σκέφτηκα και έριξα μια ματιά όλο απελπισία στην κυρά μου που έπλενε τα πιάτα εκείνη την στιγμή. Σαν να διάβασε το μυαλό μου και άκουσε το λυπημένο μου νιαούρισμα, η Μάγια γύρισε και με πήρε στην αγκαλιά της.

Οι άνθρωποι που ζούσαν μαζί με τον Γκρέυ έφυγαν στο εξωτερικό και δεν μπορούσαν να τον πάρουν μαζί τους, γύρισε και μου είπε. Τώρα θα έχει μια καινούργια οικογένεια μαζί μας, που θα τον αγαπάει και θα τον φροντίζει. Εντάξει Ιρμάκι μου;

«Τέλος πάντων, θα κάνω υπομονή όσο μπορώ, αλλά δεν θα ζοριστώ και πολύ», προσπάθησα να της πω και έφυγα από την αγκαλιά της για να πάω να χουζουρέψω στην αγαπημένη μου μαξιλάρα. Καθώς έτρεχα στο διάδρομο, χτυπάει το κουδούνι και με κόβει από τις σκέψεις μου. Γκλιν γκλον! «Αχ, ας μην είναι κανένας άλλος φουντωτός - καμαρωτός, δεν θα το αντέξει η γατοκαρδιά μου!». Ευτυχώς ήταν η γειτόνισσα. Η κυρά μου άνοιξε την πόρτα και άρχισαν να συζητούν για κάτι κοινόχρηστα από ό,τι άκουσα. Όμως η γειτόνισσα έκανε το λάθος και άφησε και την δική της πόρτα ανοιχτή... Και να σου από την πόρτα ξεπροβάλλει ένα τέρας!! Τεράστιο, μαλλιαρό, βρωμερό και με μια φωνάρα βαριά:

-Γουβ γουβ, ακούγεται η φωνάρα του και εισβάλλει σαν σίφουνας και τρέχει κατά πάνω μου!!!

«Μανούλα μου, τι γατοτρομάρα είναι αυτή... Θα με κάνει μια χασιά!!». Και τότε σηκώνεται από τον καναπέ ο Γκρέυ, φουντώνει το τρίχωμα του ακόμη πιο πολύ, δίνει ένα σάλτο και προσγειώνεται με τα νύχια του πάνω στην πλάτη του Ρεξ, του μαλλιαρού τέρατος!! «Νιαρρρρ», του κάνει απειλητικά. Ο Ρεξ παγώνει, κλείνει τα μάτια του και μένει ακίνητος. Τι κι αν ήταν τεράστιος με ένα στόμα να μεγάλο και δόντια σαν του λύκου. Ο Γκρέυ τον αιφνιδίασε, καθώς δεν ήξερε ότι πλέον σ' αυτό το διαμέρισμα υπάρχει και δεύτερη γάτα και μάλιστα μεγάλη και δυνατή... Ο Γκρέυ κατεβαίνει από την πλάτη του και σε δευτερόλεπτα του δίνει μια γερή πατουσιά στα μούτρα του...

Ο Ρεξ άνοιξε τα μάτια του, έβαλε την ουρά κάτω από τα σκέλια, έκανε μεταστροφή και έφυγε για το σπίτι του. Μόλις έφυγε η απειλή από το σπίτι μας, ο Γκρέυ ήρθε και με βρήκε στην γωνίτσα του καναπέ που είχα κουρνιαστεί και μ' ένα καθησυχαστικό χουρχούρισμα μου έδωσε ένα φιλάκι στο μάγουλο. Αχ, μου έσωσε την ζωή, είναι ένας γενναίος ιππότης. Μήπως τελικά πρέπει να τον αφήσω να μείνει στο σπίτι μας; Μήπως δεν είναι και τόσο κακός; Μπορεί να ήθελε από την αρχή να τον συμπαθήσουμε, να τον φροντίσουμε και να γίνει μέλος της δικής μας παρέας αλλά δεν ήξερε πως να μας το δείξει... Θα προσπαθήσω λοιπόν να είμαι ευγενική μαζί του για να με συμπαθήσει και να καταλάβει ότι εδώ θα τον αγαπάμε και ότι θα τον φροντίζουμε. Θα κάνω μια νέα γατοαρχή και θα του αφήσω λίγο χώρο στην αγαπημένη μου μαξιλάρα να χουζουρέψει δίπλα μου και να γίνουμε μια γατοπαρέα. Και που ξέρετε, μετά μπορεί να έχω και άλλες ιστορίες να σας διηγηθώ....



# Ο Ααααααρκούδος

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΙΧΕΛΑΚΗ

Σκηνή 1

εικόνα: Δάσος κι ο Ααααρκούδος προεξέχει. Είναι λυπημένος και κλαίει..

Ααααρκούδος:

“Κι εγώ τώρα πως θα κοιμηθώ; κι εγώ τώρα πως θα κοιμηθώ;

Έρχεται ο χειμώνας, πως θα κοιμηθώ;”

Σκηνή 2

εικόνα: ο Ααααρκούδος είναι λυπημένος, τον πλησιάζει ένας ξυλοκόπος: έχει γένια, φοράει τιράντες και κρατάει οπωσδήποτε τσεκούρι! Είναι πολύ μικρός σε σχέση με τον μεγάααααλο Ααααρκούδο.

Ξυλοκόπος:

“Ααααρκούδε γιατί είσαι λυπημένος;”

Ααααρκούδος:

“Μεγάλωσα πολύ. έρχεται ο χειμώνας.

Θέλω να κοιμηθώ αλλά δεν έχω ένα μεγαααααάλο κρεβάτι να με χωράει για να κοιμηθώ.

Κι εγώ τώρα πως θα κοιμηθώ;"

Σκηνή 3

εικόνα: βουνοσειρά, στην κορυφή έχει μεγαααααάλα δέντρα, στους πρόποδες στέκουν ο ξυλοκόπος και ο Αααααρκούδος.

Ξυλοκόπος:

"Έλα κλαψιάρη! Πάμε στην κορυφή του βουνού που έχει μεγάαααααααααα δέντρα να σου φτιάξω εγώ ένα κρεβάτι μέχρι πέρα πέρα πέρα πέρα!!"

Σκηνή 4

εικόνα: ο Αααααρκούδος κλαίει δίπλα από ένα μεγαααααααααάλο κρεβάτι. πίσω από τα χόρτα ξεπροβάλει ο λαγός

Λαγός:

"Λαλέ Αααααρκούδε, γιατί κλαις;"

Σκηνή 5

εικόνα: κοντινό στο πρόσωπό του Αααααρκούδου που κλαίει

Αααααρκούδος:

"Κι εγώ τώρα πως θα κοιμηθώ;

Ο ξυλοκόπος ο καλός μου έφτιαξε κρεβάτι μεγάααααααααααλο μέχρι πέρα πέρα πέρα πέρα.

Πώς θα το κουβαλήσω στη σπηλιά μου τόσο μεγάααααααααααλο;"

### Σκηνή 6

εικόνα: ο λαγός και ο Αααααρκούδος κοιτάνε όοοοοολα τα λαγουδάκια του δάσους που έχουν στην πλάτη τους το μεγάαααααααλο κρεβάτι

Λαγός:

“Έλα κλαψιάρη..

Όοοοοολοι οι λαγοί του δάσους θα σε βοηθήσουν να πας το μεγαααααάλο κρεβάτι στη σπηλιά σου!”

### Σκηνή 7

εικόνα: το άνοιγμα της σπηλιάς όπου μέσα είναι το κρεβάτι, απ’ έξω ο Αααααρκούδος να κλαίει, σε πρώτο πλάνο ένας αετός που κοιτάει τον Αααααρκούδο να κλαίει.

Αααααρκούδος:

“Κι εγώ τώρα πως θα κοιμηθώ; Το κρεβάτι είναι σκληρόοοοοοοο! Κι εγώ τώρα πως θα κοιμηθώ;”

### Σκηνή 8

εικόνα: ο αετός μιλάει σε όλα τα πουλιά του δάσους

Αετός:

“Πάμε φίλοι μου να βοηθήσουμε τον Ααααααρκούδο!

Ο καθένας μας θα του δώσει από ένα φτερό να φτιάξει μαλακόοοοοοοο στρώμα για να κοιμηθεί..”

### Σκηνή 9

εικόνα: ο Αααααρκούδος ξαπλωμένος μπρούμυτα στο μεγαααααάλο κρεβάτι γεμάτο φτερά. έχει μάτια κλειστά κι ένα μεγάαααααλο χαμόγελο στο πρόσωπό του

σκέφτεται ο Ααααααρκούδος:

“Και τώρα να δεις πως θα κοιμηθώ! Τώρα να δεις πως θα κοιμηθώ!”

# Ο θρύλος του Σφένδαμου και της Σημύδας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΝΤΙΝΑΣ

Η μέρα ήταν όμορφη και γλυκιά, παρά το γεγονός ότι ήταν προχωρημένο φθινόπωρο. Τα πουλιά ήταν ελάχιστα στα δέντρα, εδώ κι εκεί, καθώς τα περισσότερα είχαν ήδη αποδημήσει σε πιο ζεστά μέρη. Η φωνή του παππού και οι χαρούμενες φωνές του εγγονού του ήταν οι μόνοι δυνατοί θόρυβοι που ακούγονταν στο χρωματιστό φθινοπωρινό δάσος, εξόν ίσως από το μονότονο και μακρινό τικ-τοκ-τακ του δρυοκολάπτη σε ένα δέντρο του δάσους.

-«Μην τρέχεις τόσο γρήγορα, Γιωργάκη! Δεν μπορώ να σε φθάσω!»

-«Αμάν βρε παππού, πήγαινε λίγο πιο γρήγορα!»

-«Όταν με το καλό φθάσεις κι εσύ στην ηλικία μου θα δεις!»

-«Παππου, τι όμορφο που είναι το δάσος μας!»

-«Ναι, όλα τα δέντρα είναι μέσα στα χρώματα!»

-«Τα αγαπάω τα δέντρα αλλά δεν μπορούν να παίξουν μαζί μου και έτσι δεν έχει γούστο!» είπε ο Γιωργάκης.

-«Αυτό μην το ξαναπείς, γιατί σε ακούνε τι λες! Χάρης σε αυτά ζούμε και αναπνέουμε το πολύτιμο οξυγόνο μας που μας χαρίζουν!»

-«Να, κοίτα εκείνα τα δύο δέντρα εκεί! Κάποτε ήταν άρχοντες ξακουστοί και διαφέντευαν τον τόπο μας!»

Ο Γιωργάκης έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Τόσο περίεργος του φάνηκε αυτός ο λόγος.

-«Άρχοντες; Και πώς τους έλεγαν παππού;»

-«Ιδού ο ρωμαλέος άρχοντας Σφένδαμος και η όμορφη αρχόντισσα Σημύδα! Παρακαλώ, υποκλίσου στη χάρη τους!»

-«Παππού, σε παρακαλώ! Πες μου την ιστορία τους!» ικέτευσε ο Γιωργάκης που λάτρευε τα παραμύθια του παππού Κώστα.

Βρήκαν το λοιπόν μια σκιά, έκατσαν αναπαυτικά στο παχύ χορτάρι, έβγαλαν το κολατσιό τους και ο παππούς άρχισε να διηγείται...

Μια φορά κι έναν καιρό ο ξακουστός ξυλοκόπος Σφένδαμος και ο φίλος του ο αρκούδος, που τον μεγάλωσε από μικρό, έφαχναν από ώρα στο πυκνό ελατοδάσος για άγριες τρούφες και για λαγούς.

-«Τιπ, με τη βοήθεια της όσφρησής σου κάναμε πολύ καλή δουλειά και σήμερα!» είπε στην αρκούδα ο όμορφος νέος με τα καστανά μαλλιά και τα δυνατά χέρια.

-«Θα πουλήσουμε τους λαγούς και ταμανιτάρια σε καλή τιμή!» πρόσθεσε ο Σφένδαμος ευχαριστημένος.

-«Γρουμφ! Σε ευχαριστώ πολύ Σφένδαμε για την αναγνώριση!» μούγκρισε γελώντας το θηρίο απολαμβάνοντας μια γροθιά τρούφες.

-«Ουφ! Ζεστάθηκα πια! Πάμε να ξαπλώσουμε σε καμιά σκιά στο δάσος γιατί κουράστηκα σήμερα πολύ!» γκρίνιαξε ο άντρας και απίθωσε τη σοδειά της ημέρας κάτω από ένα πυκνό έλατο ξαπλώνοντας δίπλα της. Ο Τιπ άπλωσε την αρίδα του δίπλα στον φίλο του και σχεδόν τους πήρε ένας βαθύς ύπνος, όταν το απαλό αεράκι άρχισε να τραγουδάει τόσο όμορφα και μαγικά που νόμισες ότι τραγουδούσε κάποια νεράιδα μέσα σε ένα όνειρο.

-«Εεε;» έκανε σαστισμένος ο άντρας και αμέσως έκλεισε το στόμα της αρκούδας που είχε αρχίσει να ροχαλίζει.

-«Σσστ! Αυτό είναι μαγεία! Σίγουρα!» είπε και σηκώθηκε προσπαθώντας να διακρίνει τι συμβαίνει.

-«Χα,χα,χα! Πολύ ανέμελος είσαι και εσύ και ο φίλος σου, που ακόμη κοιμάται του καλού καιρού!» τραγούδησε απαλά η αιθέρια φωνή μέσα από το ελατοδάσος.

-«Αυτό δεν είναι δίκαιο ξωτικιά! Παρουσιάσου μπροστά μας! Δε σε φοβόμαστε να το ξέρεις!» απαίτησε ο νέος.

Η αρκούδα τότε σηκώθηκε και έτρεξε με παιχνιδιάρικο τρόπο προς το δάσος σα να ήξερε ότι είχε να κάνει με ένα φίλο από τα παλιά.

-«Τι κάνεις αγαπητέ μου;» είπε η ξωτικιά χαϊδεύοντας την αρκούδα και παίρνοντας αμέσως σάρκα και οστά.

-«Ορίστε! Εδώ είμαι! Λίγα χόρτα μάζευα και σας είδα στο διάβα μου! Μη θυμώνεις νεαρέ μου!» είπε μια κοπέλα ψηλή και όμορφη σαν τα κρύα τα νερά.

Ο Σφένδαμος «έμεινε κόκκαλο» όταν την είδε ξαφνικά στον ήλιο, με το αεράκι να παίζει αιθέρια τα μακριά ξανθά μαλλιά της.

Χωρίς να χάσει χρόνο την πλησιάζει σα μαγεμένος και τη φιλά με πάθος στο στόμα και εκείνη, αν και σαστίζει, τον φιλά με το ίδιο πάθος.

-«Αυτά να τα αποξηράνεις και να τα κρατήσεις για να με θυμάσαι, ξυλοκόπε!» ψέλλισε η κοπέλα δίνοντας

μια πολύχρωμη ανθοδέσμη στο νεαρό.

-«Αύριο θα είμαι εδώ για σένα την ίδια ώρα! » χαμογέλασε σφίγγοντας ένα κίτρινο μπαλάκι από ήλεκτρο στο χέρι της και αμέσως έγινε αέρας, που απομακρυνόταν τραγουδώντας.

-«Στάσου! Πώς σε λένε όμορφη μάγισσα;» μπόρεσε να φωνάξει ο Σφένδαμος χωρίς όμως να λάβει καμία απάντηση.

-«Μα Σημύδα, Σφένδαμε!» μούγκρισε ο Τιπ σα να ήταν κάτι που έπρεπε ήδη να το γνωρίζει το αφεντικό του.

Αλλοίμονο όμως! Κανείς δεν παρατήρησε ότι και κάποια άλλα θολά και περίεργα κίτρινα μάτια παρατήρησαν τα πάντα μέσα από τις πράσινες φυλλωσιές. Τα μάτια μιας ύπουλης νυφίτσας τα είδαν όλα!

-«Μάλιστα! Αυτό είναι κάτι που η αρχόντισσα θα με ανταμείψει βασιλικά, όταν το μάθει!» είπε σχεδόν μέσα στα δόντια της και γλίστρησε γρήγορα στις σκιές.

Την άλλη ημέρα ο Σφένδαμος έφτασε στο σημείο από νωρίς και άρχισε να τραγουδάει ένα πολύ παλιό τραγούδι, που του είχε μάθει η μητέρα του, κοιτάζοντας προς τον ήλιο.

-«Η φωνή σου είναι ακριβώς ό,τι χρειαζόμουν να ακούσω σήμερα!» είπε ξαφνικά η Σημύδα σφίγγοντάς τον από πίσω του στην αγκαλιά της, σα να τον ήξερε από πολύ παλιά.

-«Ποια είσαι; Είσαι τελικά νεράιδα; Είσαι μάγισσα; Πες μου σε παρακαλώ !» απαίτησε να μάθει ο νέος.

-«Όχι! είμαι από σάρκα και οστά όπως εσύ απλά έχω κι εγώ ένα μυστικό!» του χαμογέλασε και του έδωσε ένα γλυκό φιλί στα πυκνά του γένια. Μα...

-«Αγαπητή μου κοπέλα, δώσε μου σε παρακαλώ το μπαλάκι που κρατάς, γιατί είναι δικό μου! το έχω χαμένο πριν από πολλά χρόνια!» είπε γλυκά η φωνή μιας γυναίκας ντυμένης στα χρυσά και στα ασήμια. που εμφανίστηκε ξαφνικά από το πουθενά μπροστά στο ζευγάρι.

Το ζευγάρι σάστισε προς στιγμής με την ξαφνική εμφάνιση της γυναίκας, που έμοιαζε με πλούσια βασίλισσα κάποιας μακρινής χώρας.

-«Τι μου ζητάτε; Ποια είστε; Πώς ξέρετε για το μπαλάκι μου; Αυτό είναι το δώρο της αδικοχαμένης μου μητέρας ! Δεν μπορώ να το δώσω πουθενά!» είπε σαστισμένα η Σημύδα.

-«Ναι!» είπε η γυναίκα. «Αλλά πρέπει να μάθεις ότι αυτό το μπαλάκι μου ανήκε πιο μπροστά από τη μητέρα σου, που το περιμάζεψε από το δάσος όπου το είχα χάσει και αρνήθηκε κι εκείνη να μου το δώσει όταν της το ζήτησα ευγενικά...» την ενημέρωσε η βασίλισσα.

-«Σας είπα κυρία! Αυτό είναι το δώρο της μητέρας μου και δεν μπορώ να σας το δώσω! Σας παρακαλώ μη μου το ξαναζητήσετε!» την ξέκοψε η Σημύδα.

-«Και φυσικά αυτό είναι όλη η δύναμή σου που σε κάνει αόρατη όποτε θέλεις! Γιατί δεν το εξηγείς στον φίλο σου;» τσίριξε η βασίλισσα που ξαφνικά μεταμορφώθηκε σε ξερακιανή μάγισσα 100 χρονών και βάλε και με ένα ραβδάκι τη χτύπησε και τη μαρμάρωσε.

Αμέσως ο Σφένδαμος έβγαλε το τσεκούρι του για να χτυπήσει τη μάγισσα αλλά εκείνη τον πρόλαβε και τον

μαρμάρωσε...

-«Κι εσύ δεν είσαι καλύτερος! Αυτό θα σε κάνει να μάθεις με ποια πας να τα βάλεις!» φώναξε η μάγισσα και έκανε να φύγει με τη Σημύδα μαρμαρωμένη στην πλάτη της, όταν της χίμηξε ένα φοβερό θηρίο από το πουθενά, ο Τιπ, και την έριξε στο χώμα σαστισμένη. Πρόλαβε όμως και άρπαξε το ραβδάκι της και ακούμπησε την αρκούδα, που πέτρωσε στη στιγμή.

Πέρασε το βράδυ στις σκιές του δάσους ώσπου, ο αντρειωμένος άντρας με την αρκούδα του ατένιζαν μαρμαρωμένοι την ανατολή ενός πολύ δυνατού ήλιου.

-«Μεριάστε!» διέταξε ο Ήλιος τα έλατα, που τρομαγμένα σήκωσαν τα πυκνά τους κλαδιά και άφησαν τις ζεστές ακτίνες του να αγκαλιάσουν τους δύο μαρμαρωμένους φίλους.

-«Ωχ! Τι πάθαμε;» αποκρίθηκαν οι δύο φίλοι καθώς ξεμαρμαρμώναν σιγά σιγά. Αμέσως υποκλίθηκαν στη ζωογόνα δύναμη του ήλιου και τον ευχαρίστησαν για το καλό που τους έκανε.

-«Μη με ευχαριστείς Σφένδαμε γιατί είσαι καλός και άξιος άντρας που αγαπάς την πλάση που φωτίζω, με όλη σου τη δύναμη!» του αποκρίθηκε ο Ήλιος.

- «Άντε τώρα, να βρεις την καλή σου στην Άκρη του Κόσμου! Θα σας πάω εγώ έως εκεί που μπορώ αλλά μετά πρέπει να συνεχίσετε με τα πόδια σας προσεκτικά».

-«Ανεβείτε στις ακτίνες μου και καθίστε αναπαυτικά» τους διέταξε ο Ηλιάτορας.

Μα τι ταξίδι ήταν αυτό πάνω στις αχτίδες του Ήλιου! Απ' όπου περνούσε όλοι τον χαιρετούσαν με θέρμη και τα παιδιά έτρεχαν να τον υποδεχθούν με χαρά πηγαίνοντας στο σχολείο τους. Τα δέντρα θαρρείς ότι χόρευαν στη χάρη του και τα ζώα μούγκριζαν όλο ευχαρίστηση τρώγοντας τα πράσινα φύλλα τους.

Ξαφνικά όμως ο Ήλιος άρχισε να χάνει τη δύναμή του και τους απέθωσε απαλά απαλά στο έδαφος.

-«Μέχρις εδώ παιδιά. Ακολουθήστε με προσοχή το μονοπάτι αυτό και μη στρίψετε πουθενά, θα σας βγάλει κατευθείαν στον προορισμό σας!» τους φώναξε ο Ήλιος καθώς κρύβονταν πίσω από τη Δύση.

Περπάτησαν, περπάτησαν πολλές ώρες αλλά, τι περίεργο! ούτε το φεγγάρι ούτε τα αστέρια βγήκαν να τους προϋπαντήσουν και μόνο σκοτεινά σύννεφα υπήρχαν στον ουρανό.

Εντωμεταξύ, η μάγισσα στη σπηλιά της στην Άκρη του Κόσμου ετοιμάζονταν να ξεμαρμαρώσει τη Σημύδα. Τικ, τικ, τικ τη χτύπησε κάμποσες φορές με ένα γυάλινο ραβδάκι κι εκείνη άρχισε να συνέρχεται.

-«Μα πού βρίσκομαι; Τι έγινε;» ψέλλισε μέσα στη ζάλη της.

-«Μην ανησυχείς κόρη μου και είσαι ασφαλής!» της μίλησε γλυκά και καθησυχαστικά η μάγισσα.

-«Τώρα που ξύπνησες, δώσε μου το μπαλάκι κι εγώ θα σε αφήσω αμέσως να φύγεις στο σπίτι σου» σχεδόν τη διέταξε ώστε να εκμεταλλευτεί τη ζάλη της.

-«Απαίσια μάγισσα! Με απήγαγες λοιπόν! Αλλά έχω ακόμη το μπαλάκι μου! Πώς και δε μου το άρπαξες ήδη μέσα από τα χέρια μου; Τι περιμένεις;» απόρησε η κοπέλα ανακτώντας σιγά σιγά τις δυνάμεις της.

-«Φρις! Κρα! Φρις! Κρα! Πρέπει να της το δώσεις με τη θέλησή σου αλλιώς χάνει τη δύναμή του!» έσκουξε ένα παραδείσιο πουλί με άσχημη φωνή που πέταξε μέσα στη σπηλιά της μάγισσας.

- «Τέρας! Τι της λες;» τσίριξε η μάγισσα και για να το εκδικηθεί το πέτρωσε.

Η Σημύδα εντωμεταξύ σφίγγοντας το μπαλάκι της άρχισε να τρέχει με όλη της τη δύναμη προς την έξοδο της σπηλιάς.

Και να που είδε την έξοδο να προβάλλει μέσα από το χλωμό φως της Άκρης του Κόσμου! Μα, μια γυναίκα κουρελιασμένη και πληγωμένη στην είσοδο της σπηλιάς την εκλιπαρεί:

-«Δώσε το μπαλάκι σε εμένα αγάπη μου! Πέταξέ μου το! Και θα επιστρέψω στη ζωή!»

Η Σημύδα πάγωσε.

-«Μαμά! Μαμά! Εσύ; Πώς είναι δυνατόν;» φώναξε με λυγμούς.

Και πίσω από τη μητέρα της...

-«Μπαμπά, αδερφέ μου; Πού με βρήκατε εδώ;» ούρλιαξε χάνοντας όλες τις δυνάμεις της ξανά πέφτοντας κάτω. Τότε το μπαλάκι της έφυγε από τα χέρια και κύλισε μόνο του παραπέρα ανάβοντας ένα δυνατό φως και βγάζοντας μια ζέστη που ξύπνησε και πάλι την κοπέλα...

-«Δώσε μου το μπαλάκι γρήγορα! Σε παρακαλώ!» την ξαναπροέτρεψε το φάντασμα της μητέρας της.

Η Σημύδα τότε σηκώθηκε μηχανικά έπιασε το φωτεινό μπαλάκι και με δύναμη το πέταξε προς την πλευρά της μητέρας της και άρχισε να τρέχει και αυτή προς το μέρος της με λυγμούς.

-«Χα, χα, χα! Έτσι κόρη μου, μου το έδωσες με τη θέλησή σου τελικά! Χα!Χα!Χα! εεεεεεεε;» ούρλιαξε η μάγισσα καθώς τινάζε το σγουμπό κορμί της να πιάσει το μπαλάκι.

-«Γκρρρρρρρ!» μούγκρισε όμως ο Τιπ, ορμώντας και τινάζοντας το θηριώδες σώμα του για να πιάσει αυτός πρώτος το μπαλάκι στον αέρα με τα δόντια του, πριν προλάβει η μάγισσα.

-«Απαίσιο πλάσμα! Τώρα θα σε θανατώσω μια και καλή!» ούρλιαξε η μάγισσα βγάζοντας το μαγικό της ραβδί.

-«Όχι αν σε θανατώσω πρώτα εγώ!» είπε ο Σφένδαμος, πλησιάζοντας από πίσω τη μάγισσα και χτυπώντας την με το τσεκούρι του. Το τσεκούρι έσπασε σε χίλια κομμάτια και η μάγισσα, λαβωμένη, απλώνει με μιας το ραβδί της να τους κάνει ξανά όλους πέτρες.

Ξαφνικά, και ενώ όλα φαίνονταν ότι είχαν τελειώσει, τα μαύρα σύννεφα της Άκρης του Κόσμου μέριασαν και ο δυνατός ήλιος που ανέτειλε και πάλι της έλιωσε την καρδιά και εξάτμισε το κακό της μάγισσας, που έγινε σκόνη.

-«Από τότε ο Σφένδαμος με τη Σημύδα έζησαν μαζί στο ελατοδάσος, έκαναν πολλά παιδιά και οι άνθρωποι τους είχαν για μεγάλους άρχοντες, που μπόρεσαν να νικήσουν τη μάγισσα που, συχνά, τους τρομοκρατούσε για να της δίνουν τη σοδειά τους. Και όταν ήρθε η ώρα τους, έφυγαν από αυτόν τον κόσμο με όλες τις τιμές. Δύο δέντρα αγέρωχα φύτρωσαν στον κήπο του σπιτιού τους, που με τον καιρό πλημμύρισαν το ελατοδάσος με τους απογόνους τους» είπε ο παππούς στον Γιωργάκη δείχνοντάς του ξανά τα δύο χρωματιστά δέντρα.

Ο Γιωργάκης σηκώθηκε ζωηρά και αγκάλιασε με στοργή τα δέντρα γύρω του ένα ένα.



Τότε ο παππούς Κώστας σηκώθηκε και έβγαλε έναν σουγιά, αφαιρώντας με προσοχή λίγο από τον φλοιό του κάθε δέντρου. Προσάρμοσε και δύο μικρά δοχεία, ένα σε κάθε δέντρο, ενώ ο Γιωργάκης τον κοιτούσε αποσβολωμένος. Τα δέντρα τότε άρχισαν να δακρύζουν σιγά σιγά και τα δάκρυά τους μαζεύονταν μέσα στα δοχεία...

-«Μα γιατί τα πληγώσαμε έτσι; Δεν τα αγαπάς; Κλαίει!» κλαψούρισε στον παππού του τραβώντας τον να σταματήσει αυτό που έκανε.

-«Όχι μικρέ μου! Δε θα πάθουν τίποτα! Θα δεις αύριο που θα ξαναέρθουμε!» είπε ο παππούς, σα να έκανε το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο.

Την επόμενη ημέρα τα δύο δοχεία είχαν γεμίσει μέχρι τη μέση αλλά δεν έβγαιναν πια δάκρυα από τα δύο δέντρα και οι πληγές τους είχαν πια γιάνει.

-«Έλα Γιωργάκη! Δοκίμασε τα δάκρυα του Σφένδαμου, να γίνεις κι εσύ δυνατός σαν αυτόν όταν μεγαλώσεις!» τον προέτρεψε ο παππούς.

Ο Γιωργάκης με μεγάλη απορία έβγαλε ένα κουταλάκι από την τσάντα του, πήρε λίγο από το πηχτό σκούρο υγρό που είχε μέσα στο δοχείο και το έβαλε δειλά στο στόμα του να το δοκιμάσει.

-«Μμμμ! Τι γλυκό παππού! Σα μέλι. Και τώρα θα γίνω δυνατός σαν τον άρχοντα Σφένδαμο;» είπε ο Γιωργάκης όλο απορία.

-«Ο χυμός του Σφένδαμου είναι θρεπτικός και γλυκός σα μέλι όπως ήταν και ο άρχοντας Σφένδαμος όσο ζούσε. Ο χυμός της Σημύδας, της γυναίκας του, μας προφυλάσσει από τις αρρώστιες όπως η αγνότητά της!» είπε ο παππούς Κώστας χαμογελώντας και χαϊδεύοντας το κεφαλάκι του εγγονού του.



για λαχανικά, ψάρια και κρέατα. Όλοι οι πωλητές αγαπούσαν και πρόσεχαν πολύ το λόρδο και φρόντιζαν όταν τον έβλεπαν να πλησιάζει στην αγορά, να σταματούν τις φωνές τους γιατί ο Μπιθ πάθαινε πάντα πονοκέφαλο!

Τα παραγγέλματα των πωλητών ήταν τόσο δυνατά που ακούγονταν ακόμα και μέσα στον πύργο του Μπιθ! “Έλα πάρε- πάρε, εδώ το ψάρι το πιο φρέσκο που μόνο του επήδησε από τη θάλασσα έξω!” ή “Πάρε πορτοκάλια όλο ζουμί και γρήγορα θα κάνεις ένα γερό κορμί!”. Ένα όμως ήταν το παράγγελμα που τράβηξε την προσοχή του λόρδου, “πάρε μπιφτέκια ζουμερά και γρήγορα θα κάνεις δέρμα όλο φρεσκάδα και λαμπερά μαλλιά!”

Ο λόρδος σκέφτηκε φωναχτά “Αυτό πρέπει οπωσδήποτε να το εξετάσω! Πάω αμέσως στον κρεοπώλη να μάθω γι αυτά τα μαγικά μπιφτέκια του”

Έτσι κι έγινε, ο Μπιθ επιτάχυνε το βήμα του ώσπου με πέντε δρασκειλιές έφτασε στην είσοδο της αγοράς. Οι φωνές και τα παραγγέλματα σταμάτησαν και τότε, κάθε ένας πωλητής πλησίαζε το λόρδο και του έλεγε από έναν γλυκό λόγο.

“Μα πόσο ωραίο πρόσωπο έχετε λόρδε μου!” είπε ο ιχθυοπώλης.

“Μα πόσο λαμπερό είναι το δέρμα σας καλέ μου λόρδε!” είπε ο οπωροπώλης. “Τι όμορφα ρούχα που φοράτε, ω λόρδε όλων των λόρδων!” είπε ο πωλητής ρούχων και παπουτσιών. Ο Μπιθ καμάρωνε, κορδωνόταν, χαμογελούσε ευγενικά και ανασηκώνοντας το δεξί του χέρι τους χαιρετούσε όλους, ώσπου κάποτε έφτασε και στο μαγαζί του κρεοπώλη.

- Καλημέραααααα σας καλέ μου πωλητή κρεάτων!
- Καλημέρα σας ευγενικέ μου λόρδε! Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;
- Άκουσα στο παράγγελμάαααά σας, για κάποια θαυματουργάαααά μπιφτέκιααααα που χαρίζουν ομορφιάαααά και λάαααάμψη, αληθεύει;
- Βεβαίως και αληθεύει αγαπητέ μου λόρδε, μάλιστα επειδή την ιδέα για τη μυστική μου συνταγή, την εμπνεύστηκα από τα κάλλη σας, τα ονόμασα μπιθ-τέκια προς τιμήν σας!

Ο λόρδος χαμογέλασε όλο ικανοποίηση μετά την αποκάλυψη του κρεοπώλη.

- Μπορείτε παρακαλώ να μου φτιάαααάξετε μερικάααά να τα δοκιμάαααάσω;
- Φυσικά λόρδε μου, είστε ο πρώτος που πρέπει να δοκιμάσει!

Ο Μπιθ κρατώντας μια μεγάλη σακούλα με μπιθτέκια, διέσχισε τώρα την αγορά πηγαίνοντας ξανά στον πύργο του. Σύμφωνα με το καθημερινό του πρόγραμμα, αρχικά θα έπρεπε να πάρει το μεσημεριανό γεύμα του κι έπειτα να ξαπλώσει για έναν σύντομο υπνάκο καθώς ήταν πολύ απαραίτητος για το λαμπερό του δέρμα. Το απόγευμα έπρεπε να πει το τσάι του και τέλος, να κάνει τον απογευματινό του περίπατο, στο Δάσος των Συλλογισμών που βρισκόταν ακριβώς δίπλα από τον πύργο του.

Ο ήλιος είχε αρχίσει το “ταξίδι” του για τη Δύση, ο ουρανός είχε πάρει ένα πορτοκαλί χρώμα και κάθε ένα σύννεφο πλαισιωνόταν από μια χρυσή, λαμπερή κορδέλα ήλιου! Ο λόρδος Μπιθ, πήρε τον καθρέπτη και τη χρυσή χτένα του και τα έβαλε στην αριστερή τσέπη της χρυσής στολής του. Στη δεξιά του τσέπη, έβαλε

την πυξίδα του. Η πυξίδα, του ήταν πολύ απαραίτητη ώστε να βρει το δρόμο της επιστροφής μετά τον περίπατό του μέσα στο πυκνό Δάσος των Συλλογισμών. Όσο περπατούσε, σκεφτόταν ότι έχει καιρό να ράψει μία καινούργια χρυσή στολή. Αναπολούσε χαρούμενες στιγμές που φορούσε τη φρεσκοραμμένη του στολή και ήταν τόσο περήφανος μπροστά από τον ολόσωμο καθρέπτη της σάλας του πύργου. Κάπως έτσι πέρασαν περίπου δυο ώρες, ώσπου σκέφτηκε: "Ουφ, περπάτησα αρκετά και κουράστηκα, σκοτείνιασε πια" Έβαλε το χέρι του μέσα στη δεξιά του τσέπη για να βρει την πυξίδα του και να γυρίσει στο πύργο του. Όμως, αντί γι' αυτήν, ψαχούλεψε μία μεγάλη τρύπα στη δεξιά τσέπη της στολής του!

"Κατάρα κι αναποδιά μου! Τώρα πώς θα γυρίσω πίσω; Περπάτησα αρκετά και τώρα δε βλέπω πια τον πύργο μου" Ο λόρδος ίδρωσε κι έτρεμε σαν το ψάρι που μόλις βγήκε απ το νερό! Έτριβε μηχανικά και δυνατά το ιδρωμένο μέτωπό του, ανακατεύοντας με τα δυο του χέρια τα καλοχτενισμένα μαλλιά του. Αυτήν την κίνηση την έκανε πάντα όταν πάθαινε πανικό. Έβγαλε τον καθρέπτη του κι αφού κοιτάχτηκε, είπε: "ωωωωωωω μα πόσες ατυχίες να αντέξω πια; Τα μαλλιά μου τώρα έχουν ανακατευτεί κι η γνώριμη η λαμπή τους έχει πια χαθεί" Απογοητευμένος όπως ήταν, κάθισε κάτω από ένα δέντρο κι έκλαιγε με λυγμούς.

Ξαφνικά, ακούστηκε ένας παράξενος ήχος: " φρρρρρουτ!" . Ο λόρδος άνοιξε καλά τα δακρυσμένα μάτια του κι αντίκρισε μία πανέμορφη κοπέλα! Η κοπέλα φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα το οποίο πάνω του είχε παντού κεντημένα διαμάντια. Στα πόδια της, φορούσε ασημένια γοβάκια και τα καλοχτενισμένα ξανθά μαλλιά της, στολίζονταν από ένα στέμμα γεμάτο σμαράγδια!

- Χαίρε αγαπημένε και χαριτωμένε λόρδε Μπιθ, ποια μεγάλη τύχη φέρνει τα βήματά σας στο δάσος μου;

Ο λόρδος είχε τόσο εντυπωσιαστεί από την πολλή ομορφιά της, έτσι που με δυσκολία άρθρωνε τις λέξεις που έλεγε.

-Χχχχαίρε πανέμορφη φφφφη δδδδδεσποσύνη! Δεν έχω την τιμή να σας γνωρίζω, θα θέλατε να μου χαρίσετε το όνομά σας;

- Ονομάζομαι Σαηνέλλα η Περίλαμπρη, είμαι η νεράιδα του Δάσους των Συλλογισμών και ξέρω όλους τους συλλογισμούς όσων επισκέπτονται το Δάσος μου. Ξέρω λοιπόν, ότι δε βρίσκετε το δρόμο για τον πύργο σας, σκίστηκε η στολή σας, χάσατε την πυξίδα σας και χάλασαν τα μαλλιά σας. Όλ' αυτά, είναι μεγάλες ατυχίες για έναν τόσο εντυπωσιακό και όμορφο λόρδο όπως εσείς καλέ μου! Ήρθα εδώ, γιατί θέλω να σας βοηθήσω σε όλες σας τις ατυχίες. Ο Μπιθ σκέφτηκε: " Ω μα είναι τόσο όμορφη κι ευγενική, δε μπορεί παρά να λέει μόνο την αλήθεια, θα κάνω ό,τι μα ό,τι μου ζητήσει!"

- Πες μου πανέμορφη νεράιδα Σαηνέλλα, τί θέλεις να κάνω κι εγώ θα το κάνω χωρίς δεύτερη σκέψη!

- Πρώτα θα απλώσω το μαγικό μου φίλτρο στα μαλλιά σου ώστε να ξαναγίνουν καλοχτενισμένα και δέκα φορές πιο πυκνά και λαμπερά! Μετά θα σε βοηθήσω να γυρίσεις στον πύργο σου, το μόνο που θέλω είναι να μου χαρίσεις τον καθρέπτη σου για να σε θυμάμαι για πάντα, γλυκέ μου λόρδε.

Ο Μπιθ το καλοσκέφτηκε για μερικά δευτερόλεπτα, μετά θυμήθηκε ότι έχει κι άλλον έναν καθρέπτη στον πύργο οπότε, αφού χαμογέλασε πλατιά στη νεράιδα, συμφώνησε. Η Σαηνέλλα άνοιξε το μπουκαλάκι με το μαγικό της φίλτρο και το άπλωσε όλο στο κεφάλι του Μπιθ

"Τώρα θα πρέπει να

περιμένουμε για λίγο ώσπου να ευωδιάσει όλο το δάσος γιασεμί, τότε τα μαλλιά σου θα είναι έτοιμα”, είπε η νεράιδα. Πράγματι, μετά από μόλις δύο λεπτά, το ευχάριστο άρωμα του γιασεμιού πλημμύρισε όλο το δάσος.

“Το φίλτρο έχει τόσο ωραίο άρωμα που σίγουρα θα με έχει κάνει πανέμορφο!”, σκέφτηκε ο λόρδος. Ύστερα έβγαλε τον καθρέπτη και κοιτάχτηκε και το αποτέλεσμα ήταν κάτι περισσότερο από εντυπωσιακό, ήταν εξωπραγματικά όμορφο! Τα μαλλιά του Μπιθ γυάλιζαν από υγεία, ήταν τόσο πυκνά και καλοχτενισμένα όσο δεν τα είχε δει ποτέ ξανά! Αφού κοιτάχτηκε καλά και θαύμασε τον εαυτό του, έδωσε τον καθρέπτη του στη Σαηνέλλα όπως ακριβώς είχαν συμφωνήσει. Ανασηκώνοντας το αριστερό του χέρι, προσπάθησε να χαϊδέψει με τα δάχτυλά του τα εντυπωσιακά μαλλιά του.

“Μα τί συμβαίνει; Δεν πιάνω καθόλου μαλλιά.” Μονολόγησε ο Μπιθ. Τώρα πια, με τα δύο του χέρια ψηλάφιζε με μανία το κεφάλι του, μα δεν έπιανε καθόλου τρίχες! Η εικόνα που έδειχνε ο καθρέπτης ήταν ψεύτικη, η Σαηνέλλα τον ξεγέλασε για να του πάρει τον καθρέπτη! Τότε ακούστηκε ένα “πουφ!” κι η πονηρή νεράιδα εξαφανίστηκε μεμιάς! Το χαιρέκακο γέλιο της ακουγόταν σε όλο το δάσος των Συλλογισμών! Η νύχτα είχε προχωρήσει για τα καλά και ανάμεσα από τα φύλλα των δέντρων ακτινοβολούσαν χιλιάδες αστέρια. Ο Μπιθ τα κοιτούσε, του θύμιζαν τα όμορφα κεριά στη λαμπερή σάλα του πύργου του. Τότε αναστέναξε με νοσταλγία γιατί του έλειπε τόσο το πουπουλένιο μαξιλάρι του. Δυστυχώς, δε μπορούσε να σκεφτεί καμία λύση για το πώς θα γυρίσει στον πύργο του. “Ίσως να περιμένω να ξημερώσει και να προσπαθήσω να γυρίσω με το πρώτο φως” σκέφτηκε. Όμως έκανε πολύ κρύο κι ο μόνος τρόπος για να μην παγώσει εντελώς, ήταν να σηκωθεί και να περπατήσει. Ο θαρραλέος λόρδος αποφάσισε να προσπαθήσει να βρει το δρόμο της επιστροφής. Σηκώθηκε όρθιος, ψηλάφισε ξανά το κεφάλι του κι όταν έπιασε ακριβώς δύο τρίχες σκέφτηκε : “Μα την πίστη μου, δεν είμαι τελείως καραφλός!” Οπλίστηκε ξανά με κουράγιο και αισιοδοξία και μην έχοντας τι άλλο να κάνει, χώρισε τις δύο τρίχες του, ώστε η μία να βρίσκεται αριστερά κι άλλη δεξιά για να κάνει μία αριστοκρατική χωρίστρα! Περιπλανιόταν μόνος του περίπου για μισή ώρα κι ο μόνος θόρυβος που είχε ακούσει μέχρι τότε, ήταν τα ροχαλητά από δύο συναχμένες αρκούδες που κοιμόνταν λίγο πιο πέρα. Ξάφνου, την ησυχία της νύχτας διέκοψε ένας καλπασμός αλόγου. Πραγματικά μετά από λίγη ώρα εμφανίστηκε ένα άσπρο άλογο, η μορφή της αναβάτριάς του ήταν αρκετά παράξενη για τα γούστα του λόρδου. Φορούσε παντελόνι και μία μπλε πλεχτή μπλούζα, τα μακριά μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα αλογοουρά και στα πόδια της φορούσε καφέ μπότες! Του χαμογέλασε πολύ ευγενικά και του είπε :

- Αγαπητέ μου κύριε, μήπως χάσατε το δρόμο σας, θέλετε να σας βοηθήσω; Μπορείτε ν' ανεβείτε στο άλογό μου εάν το θέλετε.

Ο Μπιθ την κοίταζε πολύ διστακτικά και σκεφτόταν, “Μα μοιάζει τόσο διαφορετική από εμένα, πώς να την εμπιστευτώ;” Τελικά αποφάσισε να την ρωτήσει :

- Ποιό είναι το όνομά σας καλή μου κυρία κι από πού έρχεστε;

- Το όνομά μου είναι Λαίδη Σόνια Τσοτσορίνα και έρχομαι από τον Αληθινότοπο 3 ώρες μετά το Δάσος των Συλλογισμών. Βρίσκομαι εδώ γιατί προσπαθώ να φτάσω στον Ωραιόκαμπο και να γνωρίσω κάποιον λόρδο Μπιθ.

- Αγαπητή μου Λαίδη, εγώ είμαι ο Λόρδος Μπιθ, χάθηκα στο δάσος και δε μπορώ να βρω το δρόμο για τον πύργο μου. Αγαπητή μου, είστε πάρα πολύ ευγενική, αλλά χωρίς να θέλω να σας προσβάλλω, η αμφίεσή σας δεν αντιστοιχεί στο ντύσιμο μίας Λαίδης. Δε φοράτε ούτε φόρεμα και γοβάκια κι ούτε καν στέμμα.

- Καλέ μου Λόρδε, το ίδιο θα έλεγα και για εσάς, η σκισμένη και λερωμένη φορεσιά σας δε θυμίζει Λόρδο! Πραγματικά, η στολή του Μπιθ είχε τάρα πια σκιστεί και λερωθεί σε διάφορα σημεία κι ο ίδιος ήταν τόσο ταλαιπωρημένος που ούτε τα "α" δε μπορούσε να τονίσει στις λέξεις του.

Η Λαίδη συνέχισε, "Ίσως να ήταν καλύτερο να μη δίνουμε μεγάλη σημασία στα ρούχα μας! Ελάτε μαζί μου, θα σας βοηθήσω να γυρίσετε στον πύργο σας. Στη διαδρομή θα σας εξηγήσω για ποιό λόγο χρειάζομαι τη βοήθειά σας." Μετά από αυτά τα λόγια, άπλωσε το αριστερό της χέρι ώστε να βοηθήσει το Λόρδο να ανέβει στο άλογό της. Ο Λόρδος κοκκίνισε λίγο και χαμογέλασε αμήχανα γιατί κατάλαβε πως η Λαίδη είχε δίκιο. Τότε, έπιασε το χέρι της και ανέβηκε στο άλογό της. Καθώς προχωρούσαν η Σόνια του εξήγησε,

-Λόρδε Μπιθ, είναι δεκαπέντε μέρες που τα άλογα όλου του Αληθινότοπου έχουν κρυολογήσει κι έχουν τρομερό αλογόβηχα! Έμαθα ότι εσείς έχετε το κατάλληλο φάρμακο γι αυτόν το βήχα, σωστά;

-Πολύ σωστά Λαίδη μου, όταν φτάσουμε στον πύργο μου θα σας δώσω αμέσως το φάρμακο του αλογόβηχα κι έτσι τα άλογα του Αληθινότοπου θα γίνουν αμέσως καλά.

Αφού προχώρησαν για περίπου μία ώρα, ο Μπιθ είπε,

-Λαίδη μου διψάω τρομερά κι από νερό δεν έχω ούτε μία σταγόνα, μήπως έχετε εσείς κάποιο φλασκί με νερό;

-Δυστυχώς όχι, όμως λίγο παρακάτω διακρίνω ένα μικρό σπίτι με φως. Ίσως μπορούμε να ζητήσουμε από τους κατοίκους του λίγο νερό.

Όταν πλησίασαν λίγο περισσότερο, διέκριναν καθαρά ένα μικρό ξύλινο σπίτι το οποίο ήταν κάπως πρόχειρα χτισμένο. Στον εξωτερικό του χώρο δεν υπήρχαν πολύχρωμα λουλούδια, μόνο κάποιες τσουγκράνες κι άλλα εργαλεία κήπου. Ο Μπιθ κοίταξε το σπίτι προσεκτικά, η έκφρασή του έδειχνε πως δεν ήθελε καθόλου να γνωρίσει τους κατοίκους της μικρής αυτής καλύβας. Η Σόνια τότε τον ρώτησε: "Θα θέλατε να δοκιμάσουμε να ζητήσουμε εδώ βοήθεια;" Ο Μπιθ κατέβηκε από το άλογο και πολύ απρόθυμα χτύπησε την πόρτα της μικρής καλύβας. Μετά τα τρία χτυπήματα του Λόρδου στη πόρτα της καλύβας, φάνηκε στο προσκεφάλι μια νέα μελαχρινή κοπέλα. Το όνομά της ήταν Βασιλική, εξήγησε στο Μπιθ πως η κατασκευή του σπιτιού ήταν πρόχειρη αφού προοριζόταν για αποθήκη και του είπε: "Φυσικά λόρδε μου υπάρχει νερό κι επειδή έχω αναμμένο τζάκι, εάν θέλετε εσείς κι η συνταξιδιώτισσά σας, μπορείτε να μείνετε μερικές ώρες έως ότου ξημερώσει και περάσει το κρύο της νύχτας"

Ο Μπιθ ξαφνιάστηκε ευχάριστα από αυτήν την εγκάρδια πρόσκληση αφού πίστευε ότι αυτές οι ευγενικές συμπεριφορές, ταίριαζαν μόνο σε ανθρώπους που είχαν αξιώματα και έμεναν σε όμορφα καλοχτισμένα και πλούσια σπίτια. Η λαίδη Σόνια κι ο λόρδος Μπιθ, αφού ευχαρίστησαν τη φιλόξενη Βασιλική, ξεκίνησαν πάλι το δρόμο τους μετά το λάλημα του πρώτου κόκορα. Το δάσος είχε πια "ξυπνήσει" για τα καλά και τα πουλάκια του δάσους των Συλλογισμών είχαν ξεκινήσει το πρωινό τραγούδι τους.

- Λαίδη μου, μπροστά μας είναι μία μηλιά με κατακόκκινα μυρωδάτα μήλα, πεινάω πολύ. Τι θα λέγατε να

σταματήσουμε να φάμε;

-Νομίζω θα προτιμούσα να φάω όταν φτάσουμε στον προορισμό μας. Όμως μπορείτε να φάτε εσείς ένα μήλο αφού το λαχταρήσατε τόσο πολύ.

Ο Μπιθ κατέβηκε από το άλογο, έκοψε ένα μήλο από το δέντρο, και δάγκωσε λαίμαργα ένα μεγάλο κομμάτι. Αμέσως το έφτυσε, η λαίδη Σόνια Τσοτσορίνα τον κοίταξε με έκπληξη και απορία κι εκείνος της έδειξε το μήλο, που εσωτερικά ήταν τελείως χαλασμένο. Απογοητευμένος, το πέταξε στο έδαφος κι ανέβηκε ξανά στο άλογο. Τώρα πια επιθυμούσε όσο τίποτα να φτάσει στον πύργο του κι έμοιαζε τρομερά σκεπτικός μετά τις περιπέτειές του. Σε λίγο άρχισαν να βλέπουν από μακριά την κορυφή του πύργου, η καρδιά του φτερούγιζε από χαρά κι όταν πλησίασαν αρκετά κοντά η χαρά του έγινε ευτυχία και ευγνωμοσύνη! Στην αυλή του πύργου είχαν μαζευτεί όλοι οι πωλητές της αγοράς του Ωραιόκαμπου, ο λόρδος δεν είχε κάνει την καθιερωμένη πρωινή του βόλτα κι οι φίλοι του ανησύχησαν μιας και τον αγαπούσαν πολύ! Τότε ο Μπιθ μίλησε σε όλους : "Φίλοι μου ελάτε όλοι μέσα στον πύργο μου, θα φάμε μπιθτέκια, θα πιούμε κρασί, και θα σας εξηγήσω τί έπαθα και τί έμαθα!" Ο Μπιθ εξιστόρησε στους φίλους του όλα τα παθήματά του και τους είπε για την φρικτή γνωριμία του με τη Σαηνέλλα που μόνο κακό του έκανε και του στέρησε τα πυκνά μαλλιά του. Η Σόνια του είπε : "Αγαπητέ μου, αφού μάθατε κάτι νέο μετά τη γνωριμία σας με τη Σαηνέλλα ίσως δε σας έκανε μόνο κακό η γνωριμία της".

Τότε ο πωλητής κρεάτων πήρε το λόγο και του είπε πώς όλοι γνώριζαν τη μοχθηρή Σαηνέλλα. Η νεράιδα είχε γεμίσει τους τοίχους του σπιτιού της με πάρα πολλούς καθρέπτες μόνο και μόνο για να θαυμάζει την ομορφιά της. Μάλιστα, οι καθρέπτες ήταν τόσοι πολλοί που δε χωρούσε ούτε ένα μικρό καθρεπτάκι στο μέγεθος ενός φασολιού! Ο λόρδος εξήγησε στους φιλοξενούμενούς του, ότι από την περιπέτειά του έμαθε, πως δεν είναι σωστό να αποφασίζουμε για το αν συμπαθούμε τους ανθρώπους από το αν μας αρέσει η εμφάνισή τους. Τότε όλοι συμφώνησαν μαζί του και τσούγκρισαν τα ποτήρια τους. Στο τραπέζι ακούγονταν μόνο γέλια και χαρούμενες φωνές, όταν το ουρλιαχτό της Σαηνέλλας αντήχησε σε όλο τον Ωραιόκαμπο και τους έκανε να σταματήσουν μεμιάς τα γέλια, "Όχιιιιιιιιιιιιι έσπασεεεεεεεεεεεεεεεε!!!!!"

Ξαφνικά τα μαλλιά του λόρδου άρχισαν να φυτρώνουν! Η χαρά του ήταν τόσο μεγάλη που πήγε στο μεγάλο καθρέπτη της σάλας και θαύμαζε τον εαυτό του! Οι φίλοι του λόρδου είχαν ετοιμάσει μία έκπληξη γι αυτόν. Του χάρισαν ένα λαμπερό κατακόκκινο φουλάρι για το λαιμό του. Τα μάτια του λόρδου έλαμψαν από ικανοποίηση και λαχτάρα γι αυτό το "αριστοκρατικό" δώρο!

Γιατί όπως καταλάβατε, μερικά πράγματα δεν αλλάζουν.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

# Ο γάτος παππούς

ΕΛΕΝΑ ΤΑΤΣΗ

Κάθε μέρα ήταν ίδια για τον παππού.. Κανείς δεν του έδινε σημασία, κανείς δεν τον έπαιρνε στα σοβαρά, πολλές φορές μάλιστα πίστευε ότι ήταν αόρατος! Καθόλου δεν του άρεσε αυτό. Ήθελε να είναι χρήσιμος και να νιώθει ότι τον χρειάζονται.

Αυτό ήταν! Θα έφευγε να ζήσει με τις γάτες, το αποφάσισε. Ένα απόγευμα, φόρεσε το αγαπημένο του πολύχρωμο κασκόλ και βγήκε από την πόρτα. Περπάτησε μέχρι το αγαπημένο του μέρος, σίγουρος ότι είχε πάρει την σωστή απόφαση.

Όταν έφτασε στον Μεγάλο Κήπο, πήρε μια βαθιά ανάσα και χωρίς να το πολυσκεφτεί πέρασε κάτω από το γεφυράκι. Αυτό ήταν! Αμέσως μεταμορφώθηκε σε...γάτο! Πόσο διαφορετικά ήταν όλα! Οι μυρωδιές, τα χρώματα, οι ήχοι από τα αυτοκίνητα! Αλλά και πόσο πιο επικίνδυνα!

«Έι, πρόσεχε που πατάς»

«Κύριε, εσύ, μου πέταξες στα μούτρα τα σκουπίδια σου»

Μήπως ήταν αλήθεια τελικά αόρατος ακόμη και σαν γάτος; Ή απλά κανείς δεν του έδινε σημασία;

Αποφάσισε να εξερευνήσει τον Μεγάλο Κήπο μήπως και ξεχαστεί. Δεν πρόλαβε ούτε τρεις πατουσιές να κάνει και ξαφνικά περνάει σαν σίφουνας από μπροστά του ένας ποντικός να, ίσα με ένα παπούτσι και από πίσω δυο γάτες να τον κυνηγούν. «Τι αστείο», σκέφτηκε, «ένας ποντικός με γαλάζια ουρά». Περίεργος όπως ήταν, αποφασίζει να τους ακολουθήσει. Τρέχει πιο γρήγορα απ' ό,τι νόμιζε, μέχρι που βρίσκει λίγο πιο κάτω τις δυο γάτες να τσακώνονται:

«Εσύ φταις που τον χάσαμε, είσαι πολύ αργή»

«Εσύ πήρες λάθος δρόμο και μας ξέφυγε»

Τελικά οι γάτες μιλάνε! Άρα μιλάει κ αυτός!



«Συγγνώμη, με ακούτε;»

Οι γάτες τον κοίταξαν απορημένες..

«Κουφές είμαστε; Φυσικά σε ακούμε»

«Λοιπόν εγώ... να, είπε σιγανά, είναι η πρώτη μου μέρα σαν γάτος, ήμουν άνθρωπος ξέρετε.»

«Άνθρωπος λοιπόν.. δεν είσαι ο πρώτος, πολλοί γάτοι στον Μεγάλο Κήπο ήταν κάποτε άνθρωποι.»

«Αλήθεια; Και ζούνε εδώ στον Μεγάλο Κήπο;»

« Κάποιοι ναι, κάποιοι έφυγαν και ξαναγύρισαν και κάποιοι έφυγαν και δεν ξαναγύρισαν. Πάνω στην ώρα μας βρήκες όμως. Ψάχνουμε για φαγητό, έλα κι εσύ μαζί μας», είπαν πονηρά.

Περίεργες λίγο αυτές οι γάτες αλλά καθώς πείναγε εδώ και ώρα πήγε μαζί τους. Περπατούσαν για ώρα σε στριφογυριστά μονοπάτια, πέρασαν ανηφόρες, κατηφόρες, ώσπου σύντομα ο γάτος παππούς δεν ήξερε πια που βρισκόταν, είχε μπερδευτεί κ πείναγε ακόμη περισσότερο. Δεν άργησε να καταλάβει ότι οι γάτες δεν ήθελαν να τον βοηθήσουν αλλά να τον παρασύρουν μέσα στο τεράστιο δάσος του Μεγάλου Κήπου. Τρέχει να φύγει μακριά τους, αλλά ήταν τόσο μπερδεμένος που έκανε κύκλους χωρίς να καταφέρει να βρει μια έξοδο. Κουρασμένος και νηστικός σταματάει κάτω από ένα δέντρο για να σκεφτεί τι να κάνει. Είχε αρχίσει να του λείπει τελικά η οικογένεια του. Τότε νιώθει από κάτω του κάτι να κουνιέται. Τρομαγμένος, πετάγεται στον αέρα και προσγειώνεται πάνω σε ένα κλαδί.

«Καλά, δεν είμαι και τόσο τρομακτικός», είπε μια φωνή.

Κοίταξε προς τα κάτω να δει από που έρχεται αυτή η φωνή και βλέπει μια γαλάζια ουρά να κουνιέται.

«Εσύ είσαι ο ποντικός που πέρασες πριν από μπροστά μου, του είπε, έτσι δεν είναι;»

«Εγώ είμαι, ναι, κι εγώ σε θυμάμαι γιατί έχεις τα πιο πολλά χρώματα που έχω δει σε ποτέ σε γάτο.»

Ο γάτος παππούς πηδάει από το κλαδί, και αρχίζει να διηγείται την περιπέτεια του στον Ποντικό με την γαλάζια ουρά.

«Έτσι έχουν λοιπόν τα πράγματα. Θα με βοηθήσεις να βγω από τον Μεγάλο Κήπο;»

Ο Ποντικός που ήξερε απέξω κι ανακατωτά όλα τα μονοπάτια, μπήκε μπροστά κ έδειξε τον δρόμο, μέχρι που τελικά φτάσανε στο γεφυράκι.

«Δεν θα ξεχάσω την βοήθεια σου, Ποντικέ»

«Ένιωθα κ εγώ μόνος και αβοήθητος κάποτε, και ότι κανείς δεν μου έδινε σημασία» αποκρίθηκε ο Ποντικός. «Να θυμάσαι, αρκεί να ζητήσεις βοήθεια και θα σου δοθεί.»

Πηδώντας με ένα σάλτο πάνω από το γεφυράκι, βγήκε από τον Μεγάλο Κήπο και χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε έξω από το σπίτι του. Πλησίασε διστακτικά, μέχρι που έφτασε στην πόρτα.

«Νιάουου, νιάου»

«Μαμά, ένας πολύχρωμος γάτος! Κοίτα να, εδώ απέξω είναι. Δες, έχει τα ίδια χρώματα με το αγαπημένο κασκόλ του παππού» αναφώνησε ένα κοριτσάκι.

«Πράγματι, είπε η μαμά, τι περίεργο...» Άνοιξε την πόρτα και έβαλε μέσα τον γάτο παππού.

Μα πως τον περιποιούνταν όλοι. Η μαμά του έφερε ζεστό γάλα, τα παιδιά έπαιζαν μαζί του και τον αγκάλιαζαν με τόση αγάπη.. Του έδωσαν ακόμη και την καλύτερη θέση στο σπίτι, την πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι όλο. Ποιος να τον περίμενε ότι σαν γάτος θα του έδιναν τόση σημασία.

«Μακάρι να ήταν εδώ ο παππούς να τον έβλεπε, σίγουρα θα τον λάτρευε» είπαν όλοι με μια φωνή.

«Πολλές φορές ο παππούς φαίνεται τόσο λυπημένος εδώ μαζί μας που κάθεται όλη μέρα αμίλητος ή πηγαίνει βόλτες για ώρες. Μάλλον θα προτιμούσε να είναι μόνος του.» είπε όλο παράπονο η μικρή κοπέλα.

Τότε ο γάτος παππούς κατάλαβε ότι τελικά τα πράγματα δεν ήταν όπως νόμιζε. Χωρίς δεύτερη σκέψη έτρεξε έξω από το σπίτι, προς τον Μεγάλο Κήπο. Πήδησε πρώτα πάνω από το γεφυράκι και στη συνέχεια πέρασε από κάτω, όπως την πρώτη φορά. Αυτό ήταν! Μέσα σε μια στιγμή έγινε πάλι παππούς! Με το αγαπημένο του κασκόλ στο λαιμό, επέστρεψε χαμογελώντας στο σπίτι του. Το κοριτσάκι πήδησε στην αγκαλιά του και του είπε:

« Παππού, παππού, δεν θα πιστέψεις τι έγινε σήμερα... Ένας πολύχρωμος γάτος . . .»

# Η Μαγεμένη Χιονονιφάδα

ΑΘΗΝΑ ΤΖΩΡΤΖΑΚΑΚΗ

Κάθε χιονονιφάδα κρύβει ένα μυστικό. Δεν είναι όπως φαίνονται. Μα πώς θα μου πείτε; Σα λευκές κουκίδες δε μοιάζουν όλες; Κι όμως, αν τις δούμε από πολύ πολύ κοντά, θα αντικρίσουμε περίτεχνα αστέρια από χιόνι που έρχονται από πολύ μακριά.

Άραγε το ξέρουν οι χιονονιφάδες αυτό το μυστικό; Θα με ρωτήσετε.

Μόνο για μια ξέρω να σας πω, την ιστορία της να διηγηθώ.

Είναι η Λευκή η νιφάδα του χιονιού που πίστευε πως ήταν μια λευκή μπαλίτσα από χιόνι.

Δεν της άρεσε καθόλου αυτό και έκανε ότι μπορούσε για να ξεχωρίζει. Φορούσε κόκκινα παλτό και πράσινα σκουφάκια, προσπαθούσε αντί να πέφτει στο έδαφος να ανεβαίνει ανάποδα στα δέντρα (χωρίς να το καταφέρνει ποτέ).

Μια μέρα καθόταν θλιμμένη στο κλαδί ενός δέντρου, όταν συνάντησε τη μάγισσα Υπεροψία.

Ήταν μια Πανέμορφη Μάγισσα με μωβ-λευκά μαλλιά και γαλανά παγωμένα μάτια. Η Μάγισσα μισούσε τις χιονονιφάδες για την ομορφιά τους. Σκεφτόταν πώς αν μια χιονονιφάδα, θα βρει το μυστικό της ομορφιάς τους και τότε απλά θα ήταν η πιο όμορφη (αυτό δεν είναι άλλωστε, το όνειρο κάθε κακιάς Μάγισσας;).

-Γεια σου, χιονονιφάδα, της είπε η Μάγισσα, περισσότερο για να την καλοπιιάσει παρά γιατί το εννοούσε.

Η χιονονιφάδα δεν της απάντησε, αλλά την κοιτούσε γοητευμένη.

-Βλέπω ότι είσαι στενοχωρημένη και αναρωτιέμαι αν μπορώ να βοηθήσω σε κάτι, χαμογέλασε η Υπεροψία.

-Είμαι σαν όλες τις άλλες χιονονιφάδες. Και δε μου αρέσει.

-Θα ήθελες να γίνεις σαν εμένα, ρώτησε. Πανέμορφη και δυνατή; Καλύτερη από κάθε πλάσμα στο κόσμο;  
Η χιονονιφάδα σήκωσε δειλά το βλέμμα της και χαμογέλασε.

-Μα φυσικά. Αλλά πώς;

-Δες, θα σου δώσω αυτό το κομμάτι από τον καθρέφτη μου. Όταν το έχεις μαζί σου και νιώθεις άσχημα να το κοιτάς, της είπε.

“Μόνο την ομορφιά σου θα μπορείς να δεις,  
για τους άλλους θετικά δε θα αισθανθείς  
σαν εμένα θα γενείς και με τις σκέψεις σου σε μένα θα ‘ρθεις.”

“Το ξόρκι θα λυθεί αν η Λευκή την Αλήθεια καταφέρει να δει  
και την πραγματική της μορφή αποδεχτεί”.

«Κάτι που δε θα επιτρέψω ποτέ να συμβεί», χαμογέλασε χαιρέκακα η μάγισσα.

Όταν έφυγε η Μάγισσα, η Λευκή κοίταξε μέσα στο καθρέφτη. Δεν έβλεπε πια μια λευκή κουκίδα. Ήταν ένα κρυστάλλινο πανέμορφο αστέρι από χιόνι. Είδε την πραγματική της μορφή.

“Είναι δυνατόν να είμαι τόσο όμορφη” σκέφτηκε “Αυτό είναι καταπληκτικό!”, χοροπήδησε ενθουσιασμένη. Είμαι τόσο όμορφη που όλοι θα με θαυμάζουν. Κοίταξε γύρω της. Έβλεπε τις άλλες χιονονιφάδες, λευκές τελείες! Υπέροχο! Με τόση ομορφιά σίγουρα μπορώ να γίνω βασίλισσα του δάσους. Όλα τα πλάσματα του δάσους θα υποκλίνονται στο μεγαλείο μου και θα θαυμάζουν την ομορφιά μου. Μόνο εγώ είμαι τόσο όμορφη και υπέροχη. Τόσο ξεχωριστή!”

Ένα αεράκι φύσηξε προς το μέρος της.

-Λευκή, θέλεις να πάμε βόλτα; Ρώτησε.

-Μα φυσικά!

“Αχ, είμαι τόσο υπέροχη” σκεφτόταν. Δεν είπε ούτε ένα ευχαριστώ στο αεράκι.

Την προσοχή της τράβηξε ένα καρότο πάνω σε τρεις μπάλες από χιόνι και αποφάσισε να καθίσει εκεί λίγο για να ξεκουραστεί.

-Χαχα! Ακούστηκε ένα γέλιο

-Ποιος γελάει μαζί μου; ρώτησε . Γιατί μπορεί να πίστευε ότι ήταν υπέροχη αλλά φοβόταν μήπως οι άλλοι

δεν το έβλεπαν.

-Δε γελάω μαζί σου, γελάω γιατί γαργαλιέμαι. Κάθεσαι πάνω στη μύτη μου.

-Έχεις για μύτη ένα καρότο;

-Μα πω είναι δυνατόν; Τώρα θα γελάσω εγώ.

-Πρέπει να είσαι πολύ κατώτερο ον για να έχεις για μύτη ένα ζαρζαβατικό!

-Κι όμως μοιάζουμε πολύ περισσότερο από ότι νομίζεις, είπε ο χιονάνθρωπος

Η Λευκή άφησε το αεράκι να την πάει λίγο πιο μακριά για να μπορέσει να δει καλύτερα.

-Εγώ! Με σένα; Αποκλείεται. Εγώ είμαι ντελικάτη, αέρινη λεπτεπίλεπτη, ένα θαύμα της φύσης. Πραγματικά θα μπορούσα να μιλάω ώρες για τα χαρίσματα μου και τη μοναδικότητα της μοναδικότητάς μου. Ενώ εσύ; Είσαι τόσο.....πως να το πω. Ούτε άνθρωπος, ούτε καν πλάσμα του χιονιού. Έχεις για χέρια κλαδιά και σώμα τόσο..... χοντροκομμένο

Ο χιονάνθρωπος χαμογέλασε.

-Μα πως είναι δυνατόν να σου δείχνω την κατωτερότητα σου κι εσύ να χαμογελάς;

-Μα δεν είμαι κατώτερος. Στα χέρια μου ξεκουράζονται τα πουλιά και όσο για το σώμα μου είμαι γεμάτο χιονονιφάδες. Όπως εσύ. Πώς είναι δυνατόν να μην το βλέπεις;

-Εκτός των άλλων είσαι και φαντασιόπληκτος, είπε η Λευκή θυμωμένη. Εγώ είμαι η Βασίλισσα του Δάσους.

Ο χιονάνθρωπος έμεινε να την κοιτάζει λυπημένος. Η Λευκή ήταν κομμάτι του, πώς είναι δυνατόν να μην το βλέπει, αναρωτιόταν. Η Λευκή πετούσε στο δάσος κοιτάζοντας συνέχεια τον εαυτό της στον καθρέφτη. Και σκεφτόταν συνέχεια τα ίδια.

“Είμαι τόσο μοναδική και υπέροχη”, σκεφτόταν. “Κανένας δεν έχει την ομορφιά μου”.

“Ούτε τη δύναμή μου. Και μάλλον οι υπόλοιποι δεν υποκλίνονται σε μένα γιατί ζηλεύουν,. Ναι, αυτό είναι ζηλεύουν. Νομίζω πώς θα φύγω από το δάσος. Μπορώ να τα καταφέρω και μόνη μου. Δεν ανήκω εδώ.”. Αυτή ήταν η ευκαιρία που περίμενε η Μάγισσα Υπεροψία.

“Φυσικά και δεν ανήκεις εδώ. Ανήκεις σε μένα”, άρχισε να ουρλιάζει.

Ξαφνικά ένας δυνατός τρομακτικός αέρας φύσηξε. Το δάσος έγινε ένα αφιλόξενο μέρος. Οι χιονονιφάδες στροβιλίζονταν όλες μαζί και στέκονταν στα κλαδιά των δέντρων, πάνω στους θάμνους, κάποιες έβρισκαν καταφύγιο στο χιονάνθρωπο και άλλες έπεφταν όλες μαζί στο έδαφος. Η Λευκή, όμως, πήγαινε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κοίταξε γύρω της, ήταν ολομόναχη. Δεν υπήρχε κανένας να τη βοηθήσει. Φοβόταν τόσο πολύ που έτρεμε. Και τότε κατάλαβε. “Είμαι τόσο αδύναμη και τόσο μικρή”, σκεφτόταν. “Δεν μπορώ να τα καταφέρω μόνη μου. Πόσο ανόητα φέρθηκα.”.

Το δάσος ήταν τόσο υπέροχο και τα πλάσματα του το ίδιο. Και αυτός ο χιονάνθρωπος με πόση αγάπη την

κοιτούσε. Πόσο θα ήθελε να είναι κοντά του και να του ζητήσει συγγνώμη για τα προσβλητικά της λόγια, Τι σημασία είχε που δεν της έμοιαζε. Αλλά τώρα ήταν αργά. Ή μήπως όχι;

“Δε με νοιάζει να είμαι η καλύτερη, ούτε να ξεχωρίζω. Θέλω να αγαπάω και να είμαι μαζί με τους”. Η Λευκή πέταξε με δύναμη το κρυσταλλάκι. Η Μάγισσα Υπεροψία δε μπορούσε να ασκήσει πια καμία δύναμη πάνω της.. Η Λευκή δεν είχε πια τίποτα δικό της. Ο άνεμος κόπασε ψιθυρίζοντας.....

“Το ξόρκι θα λυθεί αν η Λευκή την Αλήθεια καταφέρει να δει και την πραγματική της μορφή αποδεχτεί”;

και άρχισε να παρασέρνει απαλά τη Λευκή προς το χιονάνθρωπο.

Λίγες ώρες αργότερα, η Λευκή άνοιξε τα μάτια της. Αισθανόταν περίεργα.

-Που βρίσκομαι; αναρωτήθηκε.

-Είσαι στην καρδιά μου, ακούστηκε μια απαλή καθησυχαστική φωνή.

-Ποιος είσαι εσύ;

-Είμαι ο χιονάνθρωπος του δάσους.

-Σου φέρθηκα άσχημα.

-Ξέρω πως δεν το ήθελες πραγματικά

-Πώς γίνεται να μη σε πληγώνουν τα άσχημα λόγια των άλλων;

-Κοίταξε γύρω σου. Τι βλέπεις;

Κοιτάζοντας, η Λευκή έμεινε έκθαμβη από το θέαμα.

Μέσα στο χιονάνθρωπο υπήρχαν υπέροχες πανέμορφες χιονονιφάδες, πολύ κοντά η μια στην άλλη σχεδόν αγκαλιά, μιλούσαν, γελούσαν και την κοιτούσαν με αγάπη.

-Μα είσαι σαν εμένα, είπε με έκπληξη!

-Βλέπεις λοιπόν; Ξέρω την ομορφιά που υπάρχει μέσα μου και την αγαπάω. Μπορώ να την βλέπω σε κάθε πλάσμα γύρω μου. Για αυτό και η Μάγισσα Υπεροψία δεν μπορεί να με πληγώσει.

Η Λευκή χαμογέλασε! Νομίζω πως δεν μπορεί να πληγώσει πια ούτε και μένα! Τώρα τη βλέπω κι εγώ την ομορφιά σου! Και τη δική μου! Και αυτό με κάνει ευτυχισμένη.

Κάπου μακριά θαμμένος στο χιόνι, βρισκόταν ο καθρέφτης της Μάγισσας Υπεροψίας. Δεν τον χρειαζόταν πια.

# RENÉTRÉ

## Η φωνή του παιδιού μέσα μας

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΦΕΡΕΤΖΑΚΗ

Στον γιο μου Μάριο

Πονούσα... Πονούσα και φοβόμουν πολύ... και όταν αυτοί έμπαιναν μέσα, ακόμα περισσότερο ... Ήμουν μόνο πέντε χρονών, και η απόφαση που πήρα εκείνο το βράδυ ήταν μεγαλύτερη από το μπόι μου. Περίμενα να σκοτεινιάσει για τα καλά και, όταν και το τελευταίο φως έσβησε και τίποτα δεν ακουγόταν πια, κατέβηκα σιγά σιγά από το κρεβάτι μου, άνοιξα το παράθυρο και πήδηξα έξω. Ξυπόλητος με τις πιτζάμες μου, άρχισα να τρέχω με όση δύναμη είχαν τα ποδαράκια μου προς το χιονισμένο δάσος, που φαινόταν από το παράθυρό μου, και έμοιαζε εδώ και μέρες να με καλεί. Ευτυχώς ήταν πολύ πυκνό και γρήγορα χάθηκα μέσα του. «Θεέ μου, μακάρι να μην με είχε δει κανείς..»

Κοντοστάθηκα να βρω την ανάσα μου, τα γυμνά πατουσάκια μου είχαν αφήσει ίχνη στο χιόνι, σ' ένα χιόνι όμως που ήταν ζεστό, σαν την άμμο της παραλίας το καλοκαίρι!!Περίεργο ... κι ενώ φορούσα μόνο την πιτζάμα μου, όχι μόνο δεν κρύωνα, αλλά ζεσταινόμουν κιόλας ... Έμοιαζε σαν να βρισκόμουν μέσα σ' ένα τέλειο χιονισμένο καλοκαίρι !! Προχωρώντας πιο βαθιά μέσα σ' εκείνο το παράξενο δάσος, σιγά σιγά χαλάρωσα, με συνεπήρε η μαγεία του, ξέχασα πως το είχα σκάσει, πως ίσως κάποιος να με κυνηγούσαν... Δεν χόρταινα να το θαυμάζω, ήταν το ομορφότερο μέρος που είχα βρεθεί ποτέ στη ζωή μου, μια ηρεμία απλώθηκε μέσα μου, μια γαλήνη μια χαρά !...

Και τότε την είδα... Στην αρχή μου φάνηκε σαν μια λάμψη, ένα φως... Όσο με πλησίαζε όμως, είδα πως ήταν μια αλεπού.... Το πάτημά της, ελαφρύ, τόσο που περισσότερο έμοιαζε να αιωρείται πάνω στο χιόνι. Η γούνα της, αστραφτερή και τόσο απαλή που δεν μπορούσα ν' αντισταθώ στον πειρασμό να τη χαϊδέψω... Άπλωσα

το χέρι μου, την κοίταξα στα μάτια. Το βλέμμα της ήταν καλοσυνάτο, βαθύ, διαπεραστικό... το ένοιωσα να ζεσταίνει την καρδιά μου. Τα δάχτυλά μου χώθηκαν στην μεταξένια γούνα της, μια μυρωδιά γλυκιά σαν γιασεμί, απλώθηκε στον αέρα... Τότε άκουσα στην καρδιά μου τη φωνή της, που όμως ... περίεργο ...ήταν η δική μου φωνή ...

« Καλώς ήρθες στο δάσος το μοναδικό στον κόσμο, που είναι ζεστό το χειμώνα και δροσερό το καλοκαίρι.»

«Είναι όμορφα εδώ» είπα, χωρίς να κουνήσω τα χείλη μου.

Επειδή με την Renetre, όπως έμαθα αργότερα πως ήταν τ' όνομά της, δεν μιλούσες με το στόμα, μα με τα μάτια και την καρδιά....

«Εδώ νιώθω ασφαλής» συνέχισα «Εκεί φοβόμουν, φοβόμουν πολύ και πονούσα ... Μου λέγαν πως είναι για το καλό μου, πως θέλουν να με βοηθήσουν, όμως εγώ δεν τους πίστευα. Φώναζα, έκλαιγα, χτυπιόμουν, δεν τους άφηνα να με αγγίξουν. Στο τέλος μου είπαν πως αν δεν συνεργαστώ, δεν θα γυρίσω ποτέ στο σπίτι μου... Τότε ήταν που ένοιωσα το δάσος να με καλεί, και πήρα την απόφαση να το σκάσω!»

«Έλα» είπε η Renetre και με οδήγησε πιο βαθιά μέσα στο δάσος ...Καθίσαμε κάτω από μια μεγάλη βελανιδιά, ακούμπησα την πλάτη μου στον κορμό της, αναστέναξα ...εκείνη έβαλε το κεφάλι της στην ποδιά μου, την χάιδεψα απαλά και άκουσα την ιστορία που μου διηγήθηκε.

«Τούτο το δάσος, όπως κι εσύ το κατάλαβες, είναι μαγικό. Η γαλήνη, η ασφάλεια και η χαρά που ένοιωσες όταν μπήκες μέσα, οφείλονται στην αρμονία που υπάρχει εδώ. Εγώ διαφυλάσσω αυτήν την αρμονία και προστατεύω το δάσος. Αν κάποιος προσπαθήσει να την διαταράξει, τον συναντώ, τον κοιτάζω βαθιά στα μάτια και μιλώ στην καρδιά του. Τότε εκείνος ακούει τη φωνή του παιδιού που κρύβει μέσα του, καταλαβαίνει το λάθος του και το διορθώνει.

Έτσι διατηρούσα την ισορροπία στο δάσος, και πριν από εμένα, οι πρόγονοι μου... Όσπου μια μέρα , πριν από δέκα περίπου χρόνια, ξύπνησα από κάτι παράξενους θορύβους που δεν είχα ξανακούσει στο δάσος. Πήγα αμέσως να δω τι συμβαίνει... Πλησίασα σιγά σιγά και είδα ανθρώπους με κίτρινα καπέλα και μηχανήματα.

“Μα τί γίνεται εδώ;” αναρωτήθηκα.

Πλησίασα ακόμα περισσότερο για ν' ακούσω τις κουβέντες τους. Στην αρχή δεν καταλάβαινα για τι πράγμα μιλούσαν, μετά που άρχισα να καταλαβαίνω, δεν ήθελα να το πιστέψω... Είχαν έρθει για να κόψουν τα δέντρα, να καταστρέψουν το δάσος! Και πράγματι τα εργαλεία τους το μαρτυρούσαν : πριόνια, τσεκούρια, μεγάλα φορτηγά... Δεν δίστασα στιγμή, θυμωμένη κατέβηκα να τους συναντήσω. Όταν έφτασα κοντά τους με κοίταξαν εκστατικοί, όπως κι εσύ όταν με πρωτοείδες.

-Τί νομίζετε ότι κάνετε; τους ρώτησα κοιτάζοντας τους στα μάτια και μιλώντας στην καρδιά τους.

-Θα κόψουμε τα δέντρα, θ' αποψιλώσουμε το δάσος, άρχισαν να λένε.

-Αυτό να το ξεχάσετε! είπα, και ο τόνος της φωνής μου έδειχνε πως δεν σήκωνα κουβέντα.

-Το δάσος αυτό είναι μοναδικό στον κόσμο, ζεστό το χειμώνα και δροσερό το καλοκαίρι. Είναι το δάσος, που όποιος μπαίνει μέσα αισθάνεται ηρεμία, γαλήνη, χαρά, που ξαναγίνεται μικρό παιδί! Ένα τέτοιο δάσος



για κανένα λόγο δεν πρόκειται να καταστραφεί!!

-Σωστά μιλάς, για κανένα λόγο ... ίσως μόνο για να χτιστεί ένα νοσοκομείο για παιδιά... μου απάντησαν οι εργάτες.

Η καρδιά μου αναπήδησε στο στήθος μου. «Νοσοκομείο για παιδιά;» Σάστισα.... Τους κοίταξα βαθιά στα μάτια και είδα και το παιδί μέσα τους σαστισμένο... πώς να διαλέξει ανάμεσα στη μαγεία του δάσους από τη μια, και την ανακούφιση του παιδικού πόνου, την γιατρεία... από την άλλη. Οι μαγικές μου δυνάμεις για πρώτη φορά έμοιαζαν να με είχαν εγκαταλείψει... οι εργάτες δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως το δάσος δεν έπρεπε να καταστραφεί. Βαθιά απογοητευμένη γύρισα στη φωλιά μου. Τί θα γινόταν τώρα; Γιατί δεν τα είχα καταφέρει; Το δάσος θα καταστρεφόταν; Δεν μπορούσα ούτε να το φανταστώ... Τις επόμενες μέρες προσπάθησα ξανά και ξανά να μιλήσω στην παιδική τους καρδιά, όμως δεν κατάφερα τίποτα.... Οι προετοιμασίες συνεχίζονταν, κι εγώ ήμουν ανήμπορη να τους σταματήσω...

Το τελευταίο βράδυ πριν την έναρξη των εργασιών, τρελαμένη από το φόβο και την αγωνία, με τους ήχους των πριονιών και των τσεκουριών που θα ξεκίναγαν την επόμενη μέρα, να ηχούν στ' αυτιά μου, και τις κραυγές απελπισίας των ζώων που θα έχαναν τα σπίτια τους να μου ραγίζουν την καρδιά, στράφηκα βαθιά μέσα μου, και ζήτησα την βοήθεια των προγόνων μου. Πρέπει να ξέρεις πως όλοι οι πρόγονοι μου, που ήταν προστάτες του δάσους πριν από εμένα, βρίσκονται μέσα μου. Ο ένας μας είναι μέσα στον άλλον, σαν την Μπάμπουσκα, την ρώσικη κουκλίτσα αν την ξέρεις... Ρώτησα λοιπόν "Γιατί; Γιατί οι δυνάμεις μου με εγκατέλειψαν; Γιατί δεν μπόρεσα να σώσω το δάσος;".

Τότε βαθιά μέσα μου, ακούστηκε η φωνή της προγιαγιάς μου να μου απαντάει: "Είσαι μπερδεμένη μικρή μου Renetre, γι' αυτό. Τα αισθήματά σου για πρώτη φορά δεν είναι ξεκάθαρα υπέρ της προστασίας του δάσους. Αμφιταλαντεύεσαι ανάμεσα στο δάσος και στο νοσοκομείο για τα παιδιά. Θέλεις να σώσεις το δάσος, όμως δεν θέλεις ν' αφήσεις και τα άρρωστα παιδιά αβοήθητα." Είχε απόλυτο δίκιο! Έτσι ακριβώς ήταν... Πώς όμως αυτό εμπόδιζε τις μαγικές μου δυνάμεις; Και η προγιαγιά μου, σαν να είχε ακούσει την απορία μου, συνέχισε: "Ωστόσο, όσο δεν είμαστε σίγουροι για τα αισθήματά μας, δεν μπορούμε να ξεκαθαρίσουμε τι θέλουμε, άρα δεν μπορούμε να θέσουμε στόχους και πολύ περισσότερο να τους πετύχουμε! Οι μαγικές σου δυνάμεις δεν μπορούν να σε υπηρετήσουν αν δεν ξέρεις τι θέλεις να πετύχεις!" Αυτά είπε η προγιαγιά μου και σώπασε, αφήνοντας με να σκέφτομαι πόσο σωστά μίλησε. Έπρεπε να πάρω μια απόφαση, να ξεκαθαρίσω τι ήταν αυτό που πραγματικά ήθελα, αλλιώς οι δυνάμεις μου, χωρίς στόχο, απλά διασκορπίζονταν...

Έκλεισα τα μάτια μου και αφουγκράστηκα την καρδιά μου. Την ένοιωσα να επαναστατεί στην εικόνα της καταστροφής του δάσους. Τα δέντρα να πέφτουν το ένα μετά το άλλο, βαρύς ο γδούπος των κορμιών τους πάνω στη γη... τα ζώα πανικόβλητα να μην ξέρουν που να κρυφτούν καθώς θα έβλεπαν τις φωλιές τους να χαλάνε και τα μικρά τους να χάνονται... Όχι! όχι και πάλι όχι!! Αυτό το δάσος, το δάσος μου, θα πρέπει με κάθε θυσία να συνεχίσει να υπάρχει!! Και το νοσοκομείο; Τα παιδιά; Από την άλλη, σκέφτηκα, πώς θα μπορούσε να γεννηθεί κάτι όμορφο πάνω στις στάχτες του μοναδικού, μυστηριακού και υπέροχου δάσους μου; Του δάσους που προσφέρει απλόχερα σε όποιον το επισκέπτεται την ηρεμία, την αρμονία, την γαλήνη, τη χαρά, που είναι θεραπευτικές από μόνες τους... Και τότε έλαμψε Η ΙΔΕΑ στο μυαλό μου!!

Το δάσος είναι σαν μια αγκαλιά, που μέσα στη θαλπωρή της κάθε άρρωστο παιδάκι θα μπορούσε να γίνει

γρηγορότερα καλά. Το δάσος και το νοσοκομείο δεν είναι εχθροί που ο ένας θέλει να διώξει τον άλλον για να πάρει τη θέση του. Είναι φίλοι που ο ένας μπορεί να βοηθήσει τον άλλον. Βαθιά στο δάσος υπάρχει ένα μεγάλο ξέφωτο, εκεί θα χτιστεί το νοσοκομείο, το δάσος θα το αγκαλιάζει, θα είναι η αυλή του. Τα παιδιά θα παίζουν στο δάσος και, πριν το καταλάβουν, θα έχουν γίνει καλά! Πετώντας από χαρά, έτρεξα να προλάβω τους εργάτες, είχε ξημερώσει πια... Τους βρήκα να ετοιμάζουν τα εργαλεία τους. Στάθηκα μπροστά τους, με είχαν συνηθίσει πια, κάθε μέρα μ' έβλεπαν. Όμως εκείνη τη μέρα κατάλαβαν πως κάτι διαφορετικό συνέβαινε... ίσως να στραφτάλιζα περισσότερο. Ακούμπησαν τα εργαλεία τους ελαφρά στη γη και με κοίταξαν. Τους κοίταξα κι εγώ βαθιά στα μάτια και μίλησα στην παιδική τους καρδιά για το σχέδιό μου. Είδα τα πρόσωπά τους να λάμπουν από χαρά, επιτέλους το μεγάλο βάρος της αμφιβολίας και του διχασμού είχε φύγει από πάνω μας! Οι μαγικές μου δυνάμεις είχαν επιστρέψει! Τους οδήγησα βαθιά στο δάσος και τους έδειξα το ξέφωτο, όλοι ήμασταν ενθουσιασμένοι! Τις επόμενες μέρες ξεκίνησαν οι εργασίες και σιγά σιγά μέσα στην ηρεμία και την αρμονία που ενέπνεε το δάσος, χτίστηκε αυτό το νοσοκομείο που μοιάζει με παραμυθένιο πύργο. Από τότε πολλά παιδιά έχουν έρθει εδώ, όλα γίνονται καλά και γυρίζουν στα σπίτια τους.»

Εκεί τελείωσε η αφήγηση της Renetre και απλώθηκε για λίγο σιωπή ανάμεσα μας. Έπειτα εγώ ρώτησα: «Κι εγώ; Εγώ θα γίνω καλά; Θα γυρίσω στο σπίτι μου;» «Και βέβαια!» είπε η Renetre. «Αρκεί να το αποφασίσεις και να θέσεις τις δυνάμεις σου στην υπηρεσία του στόχου σου!». Την κοίταξα απορημένος, ποιες δυνάμεις; Εγώ δεν ήμουν μαγικό πλάσμα σαν αυτήν να έχω δυνάμεις... «Όλοι έχουμε δυνάμεις» άκουσα πάλι την φωνή της - τη φωνή της καρδιάς μου - μέσα μου. «όμως δεν πιστεύουμε σ' αυτές, γι' αυτό δεν μπορούμε να τις χρησιμοποιήσουμε...». «Ξέρω πως είσαι πολλές μέρες στο νοσοκομείο, πως φοβάσαι τους γιατρούς και τις νοσοκόμες με τα εργαλεία τους, πως πονάς, πως δεν ξέρεις πότε και αν θα γυρίσεις στο σπίτι σου... Όμως ακριβώς αυτός ο φόβος, ο πόνος και η αμφιβολία, είναι που διασκορπίζουν τις δυνάμεις σου και δεν τις αφήνουν να συγκεντρωθούν για να πετύχεις το στόχο σου, που είναι να γίνεις καλά!»

Σώπασε για λίγο, και έπειτα μίλησε για τελευταία φορά: «Δημιούργησε ένα φωτεινό κανάλι που να ενώνει εσένα με τον στόχο σου. Μέσα σ' αυτό το κανάλι βάλε όλες σου τις δυνάμεις. Θα δεις πως ο φόβος, ο πόνος και η αμφιβολία θα εξοστρακιστούν, και θα πετύχεις!!

Αυτή ήταν η συμβουλή της προγιαγιάς μου σ' εμένα, αυτή σου δίνω κι εγώ!».

Μείναμε αγκαλιασμένοι κάτω από τη μεγάλη βελανιδιά, σιωπηλοί να βλέπουμε το χιόνι να πέφτει... Σιγά σιγά η ζεστασιά και η θαλπωρή που ένοιωθα στην καρδιά μου, από την ώρα που συνάντησα την Renetre, άρχισε να γίνεται φωτιά και θάρρος! Περπατήσαμε μαζί ως την άκρη του δάσους κι εκεί την αποχαιρέτησα με μια σφικτή αγκαλιά. Γύρισα στο νοσοκομείο, αθόρυβα όπως είχα φύγει, και μπήκα στο κρεβάτι μου.

Οι επόμενες μέρες κύλισαν γρήγορα, όχι εύκολα μια και ο πόνος, ο φόβος και η αμφιβολία ήταν συχνοί επισκέπτες μου. Τους έδιωχνα όμως με τις δυνάμεις που με είχε βοηθήσει ν' ανακαλύψω η καινούρια μου φίλη! Συγκεντρωνόμουν στον στόχο μου, και τους έβλεπα να πετάγονται, να σκάνε στους τοίχους και φεύγουν πανικόβλητοι από τις χαραμάδες! Και έτσι τον πέτυχα, έγινα καλά και γύρισα σπίτι μου! Ποτέ όμως δεν ξέχασα τη Renetre και το μαγικό δάσος που με κάλεσε εκείνο το βράδυ και με βοήθησε να γίνω καλά. Πολλές φορές, μέχρι και σήμερα, που είμαι πια μεγάλος, όταν συναντώ δυσκολίες στη ζωή μου, το επισκέπτομαι για να νιώσω τη γαλήνη του, να κουβεντιάσω με την φίλη μου και ν' ακούσω τη φωνή του

παιδιού μέσα μου.

# Η πριγκίπισσα με τα μεγάλα αυτιά

ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΪΔΑΚΗ

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα μακρινό βασίλειο ζούσε μια μικρή πριγκίπισσα με τους γονείς της, τον βασιλιά και τη βασίλισσα. Ήταν το μοναχοπαίδι τους και έτσι είχε ότι επιθυμούσε. Όμως είχε και κάτι περισσότερο που δεν το επιθυμούσε. Είχε πολύ μεγάλα αυτιά που μπορούσαν να μεγαλώνουν και να μεγαλώνουν, όσο εκείνη ήθελε. Μα στην πραγματικότητα καθόλου δεν το ήθελε. Παρά το γεγονός ότι η μικρή πριγκίπισσα ήταν προικισμένη με όλη την ομορφιά και χάρη που μπορεί να έχει ένα κορίτσι, γαλανά μάτια, μακριά ξανθά μαλλιά, οι γονείς της ανησυχούσαν ότι λόγω των αυτιών της δεν θα μπορέσουν ποτέ να την παντρέψουν και έτσι θα χαθεί το βασίλειό τους.

Η Ναταλία, όπως έλεγαν τη μικρή πριγκίπισσα στεναχωριόταν που απογοήτευε τους γονείς της. Δεν ήξερε όμως τι μπορούσε να κάνει ώστε να μην ντρέπονται γι' αυτήν. Το μόνο που μπορούσε να κάνει είναι να φοράει διαρκώς καπέλα για να κρύβει τα μεγάλα της αυτιά και να αποφεύγει τον πολύ κόσμο. Ανάμεσά τους δεν ένιωθε ελεύθερη αφού έπρεπε να κρύβεται. Αντίθετα λάτρευε τη φύση τα ζώα και την εξερεύνηση. Όταν βρισκόταν στη φύση, ανάμεσα στους μικρούς της φίλους προσπαθώντας να γνωρίσει το δικό τους βασίλειο, ένιωθε πραγματικά ο εαυτός της. Οι γονείς της ανησυχούσαν ότι με τον τρόπο αυτό απομακρύνεται από τους ανθρώπους, καθώς η παρέα με τα ζώα θεωρούσαν ότι την έκανε να ξεχνά τους καλούς της τρόπους. Έτσι κάθε φορά που είχαν κάποιο επίσημο καλεσμένο έπρεπε να βάζουν τους φρουρούς να την φυλάνε και να μην της επιτρέπουν να βγει από το κάστρο. Ακόμα και όταν όμως κατάφερναν να την υποχρεώσουν να συμμετέχει στις συναντήσεις αυτές και τα γεύματα, η Ελεονώρα φρόντιζε να δείχνει ότι δεν της άρεσε να βρίσκεται εκεί. Πάντοτε, βέβαια, όλοι θαύμαζαν την ομορφιά της χωρίς να γνωρίζουν το μυστικό που έκρυβε καλά κάτω από τα πολύχρωμα καπέλα της.

Κάθε πρωί, όταν ξυπνούσε, έπαιρνε από τη μαγείρισσα ένα καλάθι με το φαγητό της ημέρας, τα βιβλία της και ξεκινούσε για το αγαπημένο της δάσος. Περνούσε όλη της την ημέρα εκεί ανάμεσα στα δέντρα, στα λουλούδια και σε όλα τα πλάσματα που ζούσαν σε αυτό. Εκεί έβγαζε το καπέλο της και μπορούσε να περιφέρεται ανεμίζοντας τα όμορφα μακριά μαλλιά της και με τα αυτιά της να πετάνε χωρίς περιορισμούς. Κρατούσε σημειώσεις για όλα τα είδη φυτών και ζώων που συναντούσε και έτσι δε βαριόταν ποτέ. Άλλοτε πάλι καθόταν και διάβαζε κάποιο από τα βιβλία της και άλλοτε τραγουδούσε με την γλυκιά και ζεστή φωνή της. Τα ζώα μαζεύονταν γύρω της και η ίδια τα χάιδευε. Ένιωθαν τόσο ευχάριστα με την παρουσία της.

Εν τω μεταξύ, σε ένα αρκετά μακρινό βασίλειο ζούσε ένας πρίγκιπας όμορφος και ευγενικός που αγαπούσε πολύ τις περιπέτειες και το λαγουδάκι του. Τον αγαπημένο του Τεό όπως το φώναζε, που δεν αποχωριζόταν ποτέ τη συντροφιά του. Ποτέ, από τότε που του έσωσε τη ζωή, όταν ο πρίγκιπας κινδύνεψε και ο φίλος του τον βοήθησε χρησιμοποιώντας τα πιο γοργά πόδια που υπήρχαν. Αυτά που ζήλευαν ζώα και άνθρωποι. Αυτά που έκαναν όλους να ξεχνούν και να μην κοροϊδεύουν ποτέ τον Τεό για τα πολύ μικρά αυτιά του. Οι λαγοί είναι γνωστοί για τα μεγάλα τους αυτιά. Μα όχι ο Τεό. Όταν τον πρωτοαντίκριζε κάποιος δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα του από τα μικρά του αυτιά. Συνήθως μισόκλεινε τα μάτια και σκεφτόταν. Είναι σίγουρα λαγός;

Μα την ημέρα που κινδύνεψε ο πρίγκιπας Φίλιππος, αναζητώντας άλλη μια περιπέτεια, όπως συνήθιζε, έπεσε στα χέρια ληστών που τον έδεσαν και του πήραν το άλογο και ότι πολύτιμο είχε επάνω του. Ο Τεό που είδε τι συνέβη, πλησίασε τον δεμένο πρίγκιπα χωρίς να τον καταλάβουν οι ληστές και προσπάθησε να του δείξει ότι μπορεί να βοηθήσει. Ο πρίγκιπας παραξενεμένος για το πως ένας λαγός με τόσο μικρά αυτιά μπορεί να τον βοηθήσει του είπε να πάρει το φτερό από το καπέλο του και να τρέξει στο κάστρο του. Να δώσει το φτερό σε όποιον φρουρό βρει και να τον φέρει γρήγορα στο σημείο που βρισκόταν. Ο Τεό έκανε ότι του είπε. Το μόνο που τον δυσκόλεψε ήταν να περιμένει τους φρουρούς που στο δρόμο της επιστροφής προς το σημείο που ήταν δεμένος ο πρίγκιπας, πήγαιναν τόσο αργά. Ο ίδιος ήταν τόσο γρήγορος που του φαινόταν σαν τα άλογα να έσερναν τα πόδια τους και οι αναβάτες να μην έκαναν τίποτα γι' αυτό. Τελικά κατάφεραν να σώσουν τον πρίγκιπα και να φυλακίσουν τους ληστές. Μόλις ελευθερώθηκε ο πρίγκιπας, πήρε στην αγκαλιά του το παράξενο πλάσμα με τα παράταιρα αυτιά και του χαμογέλασε. «Μικρέ μου, νομίζω ότι σήμερα κερδίσαμε και οι δυο κάτι πολύτιμο. Ένα φίλο». Κοίταξε το μικρό ζώο και ένιωσε σα να καταλάβαινε τι του έλεγε. Ένιωσε ότι του μιλούσε. Ο Φίλιππος είχε το ξεχωριστό χάρισμα να μπορεί να νιώσει τις καρδιές των πλασμάτων που συναντούσε και να καταλαβαίνει τι ήθελαν να του πουν ακόμη και όταν δεν μιλούσαν. Από εκείνη λοιπόν τη στιγμή, ξεκίνησε μεταξύ τους αυτή η μοναδική επικοινωνία. Και κάθε φορά που ο Φίλιππος έβγαине για νέες εξερευνήσεις, έπαιρνε και το φίλο του μαζί. Τα γρήγορα πόδια του τον έκαναν πολύ σημαντικό για τον πρίγκιπα και πολλές φορές τον έβγαλαν από μπελάδες. Εκτός από μια.

Εκείνη την ημέρα, ο πρίγκιπας Φίλιππος και ο Τεό είχαν απομακρυνθεί πολύ από το βασίλειό τους καθώς ταξίδευαν μέρες απολαμβάνοντας τη φύση και τα όμορφα τοπία που συναντούσαν. Τα βράδια φρόντιζαν να αναζητούν στέγη σε κάποιο σπίτι για να μην χρειαστεί να κοιμηθούν έξω. Όμως η ομορφιά του δάσους που συνάντησαν τη μέρα εκείνη τους έκανε να ξεχαστούν. Ήταν τόσο ξεχωριστό. Τούτο το δάσος έμοιαζε σα μια γιορτή. Τόσα χρώματα, χαρούμενοι ήχοι, ζώα φιλικά και ευχάριστα. Όλα έμοιαζαν με ζωγραφιά στο πιο όμορφο εικονογραφημένο βιβλίο.

Ξαφνικά αυτή η γλυκιά μουσική της φύσης άρχισε να δένει αρμονικά με μια γλυκιά μελωδική φωνή. Πλησίασαν κρατώντας την αναπνοή τους και τότε είδαν σε ένα ξέφωτο κάτι που έμοιαζε με ξωτικό να τραγουδάει και να χορεύει. Το φόρεμα που φορούσε ήταν μακρύ, μα τούτο το πλάσμα έμοιαζε να περπατά στον αέρα. Τα ζώα το πλησίαζαν και το πλάσμα τα χαίδευε. Ξαφνικά το καπέλο έφυγε από το κεφάλι του και ξεπρόβαλαν δυο τεράστια αυτιά! Ο Φίλιππος κράτησε την αναπνοή του και έκανε να φύγει, μα τόσο το θέαμα όσο και η γλυκιά μελωδία δεν τον άφηναν να πάρει τα μάτια του και το μυαλό του από αυτό που αντίκριζε και από αυτό που ζέσταινε την καρδιά του με την ευχάριστη αυτή φωνή. Έκανε νόημα και στον Τεό να μείνει ήσυχος και αφέθηκε να κοιτάζει αυτό το υπέροχο θέαμα. Ξάφνου ένας πυροβολισμός διέκοψε απότομα τη μαγική αυτή στιγμή και η Ναταλία φόρεσε βιαστικά το καπέλο της και κρύφτηκε στην κουφάλα του τεράστιου δέντρου. Ακολούθησε ησυχία. Έμοιαζε σα να κρατούσε την αναπνοή του ακόμη και το δάσος. Ο αναπάντεχος θόρυβος έτρεψε και τον Φίλιππο με τον Τεό στον ώμο του, σε φυγή. Ο πρίγκιπας προσπάθησε μέσα στην ταραχή του να προσανατολιστεί και να θυμηθεί που είχε αφήσει το άλογό του. Τρέχοντας προς την κατεύθυνση που πίστευε ότι είχε ακολουθήσει για να βρεθεί σε αυτό το σημείο όμως, δεν πρόσεξε το κενό που απλωνόταν μπροστά του και ξαφνικά έπεσε στον πιο βαθύ λάκκο που είχε ποτέ συναντήσει. Μαζί του φυσικά και ο Τεό.

Το σημείο που έπεσαν ήταν εκτός από βαθύ και πολύ στενό. Ο Φίλιππος ψηλάφησε γύρω του στο σκοτεινό λάκκο αλλά δεν βρήκε κανένα σημείο να πιαστεί. Και τώρα φίλε μου, τι κάνουμε; Είπε κοιτάζοντας τον Τεό. «Ναι, το ξέρω ότι εάν έβγαινες θα μπορούσες να τρέξεις και να με σώσεις. Από εδώ κάτω τι μπορούμε να κάνουμε όμως;». Έβαλε και πάλι τα χέρια του πάνω στον τσιμεντένιο τοίχο. Από ψηλά ίσα που φαινόταν το φως. «Ακόμη και αν φωνάξω βοήθεια πολύ φοβάμαι ότι κανείς δεν θα μας ακούσει. Αξίζει όμως να προσπαθήσω». Και ξεκίνησε να καλεί σε βοήθεια όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Κλεισμένη ακόμη στην αγκαλιά του τεράστιου δέντρου, η Ναταλία ένιωσε τα αυτιά της να τεντώνονται. Ξαφνιασμένη από τον ιδιαίτερο ψίθυρο που έφτανε στα αυτιά της ξεπρόβαλλε μέσα από το δέντρο. Έκανε δειλά κάποια βήματα και αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε κανείς γύρω περπάτησε λιγότερο διστακτικά προς το μέρος απ' όπου άκουγε να έρχεται ο ήχος. Σιγά σιγά ο ψίθυρος έγινε πιο ξεκάθαρος. Άκουγε κάποιον να καλεί σε βοήθεια. Ποιος μπορεί να είναι σκέφτηκε; Μήπως είναι αυτός που πυροβόλησε; Όλο και πιο συχνά τον τελευταίο καιρό έρχονταν κυνηγοί στο δάσος τούτο. Άνθρωποι που αφαιρούσαν τις ζωές των ζώων αλλά και κάτι περισσότερο. Κάτι από την ομορφιά και την ισορροπία του. Η Ναταλία ένιωθε ότι της έπαιρναν ένα κομμάτι της καθημερινότητάς της. Το μόνο μέρος που μπορούσε να είναι πραγματικά ο εαυτός της. Γνώριζε όμως ότι δεν μπορούσε να κάνει και πολλά πράγματα γι' αυτό. Περπατώντας στις μύτες των ποδιών της πλησίασε περισσότερο προς το σημείο από όπου ερχόταν ο ήχος. «Βοήθεια» άκουγε τώρα καθαρά «Ακούει κανείς; Είμαστε μέσα σε έναν βαθύ λάκκο». Σταμάτησε απότομα. Στον λάκκο; Αναρωτήθηκε. Ποιος μπορεί να έχει πέσει μέσα στον λάκκο; Όλοι γνωρίζουν το σημείο αυτό πόσο επικίνδυνο είναι. Θα μπορούσε πράγματι να είναι κάποιος κυνηγός που δεν ξέρει την περιοχή. Πως και γιατί να τον βοηθήσει; σκέφτηκε.

Με δισταγμό έφτασε πάνω από το σημείο που βρισκόταν ο Φίλιππος. Εκείνος είδε μια σκιά και κατάλαβε ότι κάποιος βρίσκεται εκεί. «Με ακούει κανείς;» φώναξε. «Ποιος είσαι;» ρώτησε τώρα η Ναταλία. «Είμαι κάποιος που έπεσε σε αυτή την τρύπα και δεν βρίσκω τρόπο να ανέβω. Μπορείς να με βοηθήσεις;». Η Ναταλία έβαλε τώρα το κεφάλι της πάνω από την τρύπα. Η απόσταση που την χώριζε με τον πρίγκιπα

ήταν τέτοια που δεν μπορούσε να δει ο ένας τον άλλο. «Μπορείς να μου πετάξεις ένα σκοινί για να βγω;» τη ρώτησε. «Και γιατί να το κάνω αυτό;» του απάντησε εκείνη. Έκπληκτος ο Φίλιππος της φώναξε θυμωμένα «Μα για να βγω φυσικά. Δεν έχω σκοπό να ζήσω εδώ μέσα». «Πως βρέθηκες εδώ;» τον ρώτησε η Ναταλία. «Προφανώς και έπεσα. Πρώτη φορά έρχομαι σε αυτό το δάσος». «Και τι δουλειά είχες εδώ;». «Τι ερώτηση είναι αυτή; Ήρθα να θαυμάσω τη φύση». «Δεν είσαι δηλαδή κυνηγός;». «Κυνηγός; Όχι δεν μου αρέσει το κυνήγι. Ήρθα από μακριά για να εξερευνήσω αυτό το μέρος». «Και πως σου φάνηκε;» τον ρώτησε. «Δε νομίζω ότι είναι η κατάλληλη στιγμή γι' αυτήν την κουβέντα. Τι θα έλεγες να συζητήσουμε πως θα με βγάλεις από εδώ;». Από την άλλη πλευρά δεν ακούστηκε τίποτα. Ξαφνικά τον ρώτησε «Λοιπόν, πως σου φάνηκε το δάσος;». Ο Φίλιππος αναστέναξε. Κοίταξε με απόγνωση τον Τεό που τόση ώρα παρακολουθούσε τον φίλο του να μιλάει ενώ εκείνος έψαχνε τρόπο για να βγουν. «Ωραία λοιπόν. Μου φάνηκε υπέροχο. Μαγευτικό. Δεν μοιάζει με κανένα άλλο μέρος που έχω επισκεφτεί». Ο νους του ξαφνικά γύρισε σε κείνο το αλλόκοτο πλάσμα που είχε δει για λίγο, πριν ακουστεί εκείνος ο πυροβολισμός. Έκλεισε τα μάτια και άκουσε πάλι την μελωδία εκείνη που τραγουδούσε το πλάσμα. «Νομίζω ότι έχει και ξωτικά», είπε. «Πως;» τον ρώτησε τώρα η Ναταλία. «Μπορεί να είναι η ιδέα μου αλλά νομίζω ότι συνάντησα ένα ξωτικό που έβγαζε την πιο γλυκιά μελωδία που έχω ακούσει ποτέ».

Η Ναταλία έκανε λίγο πίσω να σκεφτεί. Δεν μπορεί να είναι κυνηγός. Και αν έβρισκε μαγευτικό αυτό το δάσος, όπως και εκείνη, δεν μπορεί να ήταν κακός άνθρωπος. Μα ακόμη και να ήταν δεν θα μπορούσε να τον αφήσει αβοήθητο. Κοίταξε γύρω της. Δεν υπήρχε φυσικά το σκοινί που είχε ζητήσει η φωνή. Και πως να βοηθήσει; Θα μπορούσε να πάει στο παλάτι αλλά μέχρι να φτάσει θα είχε νυχτώσει και μέχρι να γυρίσει πάλι με βοήθεια θα ήταν δύσκολο να τους εντοπίσουν πριν το πρώτο φως της ημέρας. «Είσαι ακόμα εκεί;» ακούστηκε η φωνή του Φίλιππου. «Ναι, άσε με λίγο να σκεφτώ» του απάντησε εκείνη.

Κάθισε ακουμπώντας την πλάτη της στον κορμό ενός δέντρου. Της φαινόταν λίγο παράξενη η κατάσταση. Δεν ήταν μαθημένη σε παρέα και κουβέντες. Δεν είχε συνηθίσει να μοιράζεται το δάσος της με κάποιον που μιλούσε τόσο όμορφα γι' αυτό. Δεν ήξερε με ποιον είχε να κάνει. Και αν τον βοηθούσε να ανέβει και μετά εκείνος της έκανε κακό; Θα τον ξαναέριχνε στο λάκκο. Κανείς δεν ήξερε καλύτερα από εκείνη το δάσος. Εκείνος της είπε ότι είναι ξένος και πρώτη φορά έρχεται. Εντάξει αλλά πως να βοηθήσει; Έριξε πίσω το κεφάλι της. Ένα πουλάκι ήρθε και κάθισε στο καπέλο της. Χαμογέλασε με το τιτίβισμά του. Και ξαφνικά τα μάτια της έλαμψαν. Αυτό είναι είπε. Τα αυτιά. Ο ενθουσιασμός όμως έφυγε γρήγορα. Δείχνοντάς του τα αυτιά της θα του έδειχνε την αδυναμία της. Θα τον έσωζε αλλά μετά θα ένιωθε ντροπή. Άλλωστε δεν το είχε ξανακάνει. Τα αυτιά της μεγάλωναν αλλά από το φόβο της δεν είχε δοκιμάσει ποτέ να δει πόσο. Κράτησε για λίγο την αναπνοή της. Ύστερα ξεφύσηξε. Έβγαλε με προσοχή το καπέλο. Έστρεψε τα μάτια της προς τα πάνω μα δεν μπορούσε να δει. Πόσο μακριά να έφταναν;

Εν τω μεταξύ ο Φίλιππος στεκόταν κρατώντας σχεδόν την αναπνοή του περιμένοντας αν θα τον βοηθήσει αυτή η κοριτσίστικη φωνή που του έκανε τόσες ερωτήσεις. Δεν μπορούσε να την δει και δεν μπορούσε να καταλάβει που βρισκόταν τώρα. Μήπως είχε πάει να φέρει βοήθεια; Αυτό σήμαινε ότι θα έμεναν μέσα στο λάκκο όλο το βράδυ. «Που είσαι με ακούς;» της φώναξε. Απάντηση καμιά. Στράφηκε τώρα στον Τεό. «Φίλε μου νομίζω ότι μείναμε οι δυο μας. Και δεν θα είναι εύκολο αυτή τη φορά. Φαίνεται ότι οι περιπέτειές μας έλαβαν τέλος. Το κορίτσι έφυγε. Κανείς από τους δυο μας δεν μπορεί να φτάσει στην κορυφή χωρίς βοήθεια από έξω». Ο Τεό κούρνιασε στην αγκαλιά του, καταλαβαίνοντας πόσο σοβαρή ήταν η κατάσταση.

Την ησυχία διέκοψε το κορίτσι. «Εσύ εκεί κάτω, με ακούς;». «Και βέβαια. Είπα να μην φύγω και να σε περιμένω» της απάντησε ο Φίλιππος, μετανιώνοντας αμέσως γι' αυτό που είπε. Η Ναταλία δεν έδωσε σημασία, καθώς είχε αγχωθεί με το αν θα έπιανε το σχέδιό της, αλλά κυρίως γιατί για πρώτη φορά θα φανέρωνε σε κάποιον το μυστικό της. «Θα σου ρίξω κάτι να πιαστείς. Χωρίς πολλές ερωτήσεις όμως. Το βλέπεις, το πιάνεις, ανεβαίνεις. Κατάλαβες;» του είπε κοφτά. «Ναι» κατάλαβα.

Η Ναταλία που είχε μεγαλώσει τα αυτιά της όσο περισσότερο μπορούσε ή έτσι νόμιζε καθώς δεν ήταν σίγουρη πως γίνεται, αφού από φόβο δεν είχε επιχειρήσει να το ξανακάνει, έριξε τα αυτιά της στο λάκκο και πιάστηκε από τον κορμό του πιο κοντινού δέντρου. Ξαφνικά ένιωσε μια δύναμη να την τραβάει προς τον λάκκο. Έσφιξε τον κορμό του δέντρου. Σε λίγο η δύναμη έγινε μεγαλύτερη. Ένωθε ότι δεν θα μπορέσει να κρατηθεί. Οι φίλοι της τα ζώα έτρεξαν κοντά της και στάθηκαν μπροστά και γύρω της συγκρατώντας την από το να πέσει στο λάκκο. Έχοντας υπερβεί τον εαυτό της, ένιωσε η δύναμη που την τραβούσε να γίνεται μικρότερη και μπροστά της ξεπρόβαλλε ένας όμορφος νεαρός άνδρας που κρατούσε ένα λαγό με πολύ μικρά αυτιά. Μάζεψε γρήγορα τα δικά της και είδε τον άνθρωπο που είχε σώσει να την κοιτά έκπληκτος. «Ευχαριστώ», της ψιθύρισε. Καθάρισε το λαιμό του και της συστήθηκε. «Είμαι ο πρίγκιπας Φίλιππος. Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω. Και σε ευχαριστώ που μου έσωσες τη ζωή». «Παρακαλώ» του απάντησε εκείνη κατακόκκινη από ντροπή. «Πως σε λένε;» τη ρώτησε. «Ναταλία». Εκείνος προσπαθώντας να διαλύσει την αμηχανία της στιγμής κοίταξε προς το δάσος. «Ωραίο δάσος» της είπε κοιτώντας τριγύρω. Μα το βλέμμα του πήρε το φουστάνι που φορούσε και θυμήθηκε το ξωτικό. Την κοίταξε στα μάτια και χάθηκε στο γαλάζιο τους. «Εσύ τραγουδούσες πριν;». «Ναι» απάντησε εκείνη. «Έχεις υπέροχη φωνή. Και είσαι πολύ ξεχωριστή». Το κορίτσι θεώρησε πως της το είπε για τα μεγάλα της αυτιά και χαμήλωσε το βλέμμα.

Ο Τεό κοιτούσε το κορίτσι παραξενεμένος. Τι μεγάλα αυτιά σκεφτόταν. Μεγαλύτερα από αυτά που έχω εγώ. Ίσως θα έπρεπε να αλλάξουμε αυτιά. Ο Φίλιππος συνέχισε απευθυνόμενος στο κορίτσι: «Θα μπορούσες να με ξεναγήσεις στο δάσος;». «Εντάξει αλλά σε λίγο θα πρέπει να φύγω.». Ξεκίνησαν λοιπόν και το κορίτσι άρχισε να του δείχνει και να του εξηγεί τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια. Εκείνος κοιτούσε έκπληκτος για την ομορφιά του δάσους αλλά και του κοριτσιού. Είχε το χάρισμα να καταλαβαίνει τις καρδιές των άλλων και δεν είχε ξαναγιώσει έτσι ποτέ για κανέναν άνθρωπο. Ξαφνικά σταμάτησε να μιλά. «Με κοιτάζεις παράξενα» του είπε. «Ξέρω, είμαι διαφορετική». «Όχι» της είπε. «Είσαι ξεχωριστή. Μα όχι για τα αυτιά σου, αλλά για την καρδιά σου». Ο Τεό κούρνιασε στην αγκαλιά του. «Το ίδιο και ο φίλος μου» είπε και της χαμογέλασε. «Είναι διαφορετικός, μα είναι ωραίο να είσαι διαφορετικός». «Νομίζω ότι το πιο ωραίο είναι να είσαι ο εαυτός σου» του είπε εκείνη χαμογελώντας. Την πήρε από το χέρι και συνέχισαν την περιπλάνηση στο δάσος.

# Η ζωή του Κερ

ΕΛΠΙΔΑ ΧΑΒΑΛΕ

Στην Ιταλία του 2002, σε ένα παλιό νομισματοκοπείο, γεννιέται ένα μονόευρω το οποίο δεν μπορώ να σας περιγράψω αλλά είχε σίγουρα κάτι το ιδιαίτερο. Ίσως με βοηθήσετε εσείς να καταλάβω τί ήταν αυτό...Είχε ένα μικρό σημάδι, το οποίο κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει με την πρώτη ματιά. Αυτό ήταν η αιτία να γλυτώσει τον κάδο με τα ελαττωματικά νομίσματα και να βγει στην αγορά.

Ο Κερ ήταν ένα πολύ λαμπερό νόμισμα με τον χάρτη της Ευρώπης στην μία του πλευρά και μια ολοζώντανη καλοσηματισμένη φιγούρα ενός άντρα, με τέσσερα χέρια και τέσσερα πόδια μέσα σε έναν κύκλο, στην άλλη. Ο Κερ είχε ταξιδέψει σχεδόν σε όλο τον κόσμο. Είχε μπει σε χιλιάδες τσέπες, είχε ακούσει όλες τις γλώσσες και είχε τρυπώσει σε πολλά σπίτια. Ήταν πολύ χαρούμενος, όμως πάντα κάτι του έλειπε χωρίς να μπορεί να προσδιορίσει τι ήταν αυτό.

Θα πρωτοτυπήσω και δεν θα πω το "μια φορά και έναν καιρό" αλλά θα πω ότι...

η ιστορία ξεκινάει από την Γαλλία ,από τον διάσημο πύργο του Άιφελ ,συνεχίζεται στην Παναγία των Παρισίων και "βουτά " στο περίφημο σιντριβάνι FONTEN NTE MENTISΙ. Η μέρα ήταν τόσο ζεστή που θύμιζε καλοκαίρι. Η βουή από τους τουρίστες που μαζεύονταν κατά δεκάδες για να φωτογραφίσουν την Παναγία των Παρισίων, έκανε το αγαπημένο μας κέρμα να κυλίσει πιο απόμερα. Έτσι, βρήκε την ησυχία και την γαλήνη του, μόλις βούτηξε στα σχεδόν ζεστά νερά του σιντριβανιού στο κέντρο του Παρισιού. Οι ακτίνες του ήλιου περνούσαν μέσα στο νερό σχηματίζοντας μικρές γραμμές και κάνοντας τον Κερ να φαντάζει ακόμα πιο επίσημος και λαμπερός. Σκεφτόταν πόσο τυχερός ήταν για τις εικόνες που μάζευε τόσο



καιρό από το ταξίδι του, αλλά ένιωθε μόνος.

«Αχ να μπορούσα να έχω μια παρέα ...σκέφτηκε ...μακάρι να είχα έναν σύντροφο και συνοδοιπόρο σε όλο αυτό το ταξίδι και να μπορώ να μοιραστώ μαζί του τις ανησυχίες μου ,τη χαρά μου, τη λύπη μου..». Και ξαφνικά νιώθει ένα χέρι να βυθίζεται στο νερό, να τον αρπάζει και να τον περιεργάζεται... «Έι σιγά, φίλε» λέει ο Κερ.

Ο νεαρός που έβγαλε τον Κερ από το νερό αποκρίθηκε: «Είσαι το γούρι μου φίλε, μόλις πέρασα από μια συνέντευξη για δουλειά».

Πριν προλάβει να πει το οτιδήποτε ο Κερ, είχε βρεθεί στην τσέπη του νεαρού αγοριού. Ο Πέτρος ήταν τότε 22 χρόνων, ψηλός, κοντά στο 1.85 με μεγάλα εκφραστικά πράσινα μάτια, γεροδεμένος , με μακριά σγουρά μαλλιά. Μόλις είχε τελειώσει την θητεία του στην Ελλάδα και αναζητούσε στην Γαλλία το όνειρό του να σπουδάσει μαγειρική. Μεγάλωσε στα Ιωάννινα, με τα παιδικά του χρόνια να είναι γεμάτα από γεύσεις και μυρωδιές από το παραδοσιακό οινομαγειρείο των παππούδων του στα Ζαγοροχώρια. Αυτό που ήθελε ήταν να μπορέσει όσα είχε μάθει από τους παππούδες του

να τα πάει ένα βήμα παραπέρα και να γίνει ένας από τους πιο πετυχημένους chef της Ευρώπης...

Επέστρεψε στο σπίτι μετά από μια εξαντλητική μέρα, έκανε ένα δροσερό μπάνιο και ξάπλωσε στον καναπέ. Τότε θυμήθηκε τον Κερ και έτρεξε αμέσως στην τσέπη του παντελονιού του. Κρατώντας τον σκέφτηκε «Είμαι ένα μήνα εδώ και σε λίγο τελειώνουν τα χρήματά μου. Έχω περάσει αρκετές συνεντεύξεις αλλά ακόμα δεν έχω πάρει κάποια απάντηση.. Θα θελα με τον πρώτο μου μισθό θα ξεκινήσω σπουδές μαγειρικής».Και εκεί που μονολογούσε και είχε χαθεί στις σκέψεις του ...

-Γκούχου, γκούχου ...εννοείται θα σε πάρουν,και βλέπει το κέρμα να κουνιέται...

-Ωπ, μιλάς; ρωτά ο Πέτρος.

-Μιλώ μόνο σε αυτούς που θέλουν να με ακούσουν. Τόσο καιρό μιλούσα και δεν είχα πάρει απάντηση από κανέναν,είσαι ο πρώτος που με άκουσε ...

-Γεια είμαι ο Πέτρος.

-Γεια είμαι ο.... είμαι ο...

-Κερ, απαντάει ο Πέτρος. Κερ θα σε λέω ...από το κέρμα.

-Χμμμ Κερ, μου αρέσει... Δεν είχα σκεφτεί ποτέ να έχω όνομα, λέει ο Κερ.

-Χάρηκα.

-Και εγώ.

-Πες μου για σένα λοιπόν Κέρ.

Και το κέρμα αρχίζει να εξιστορεί τα ταξίδια και τις περιπέτειες του...

Ντριιν,ντριιν ...χτυπάει το τηλέφωνο και τρέχει ο Πέτρος να το σηκώσει. Μετά από 5 λεπτά σηκώνει τον Κέρ και τον φιλάει κατενθουσιασμένος!

-Σιγά.. πιο σιγά ...θα με κασιιάσεις, σιγά... έχεις πάρει φόρα σε λίγο θα με καταπιείς, είπε τρομαγμένα ο Κερ.

-Χαχαχαχα φίλε, με πήραν να πάω για δουλειά σε ένα από τα καλύτερα εστιατόρια του κόσμου.

Το ήξερα από την αρχή ότι είσαι το γούρι μου, θα σε έχω μαζί μου συνέχεια.

Η χαρά του Κερ ήταν πολύ μεγάλη όταν άκουσε ότι θα ήταν μαζί για πάντα.

-Ααααααα... θα έχω συνοδοιπόρο στην ζωή μου ...γιούπιιι!

Όλο το βράδυ το πέρασαν μιλώντας για τις ζωές τους, τα όνειρα του Πέτρου και τα ταξίδια του Κερ μέχρι που αποκοιμήθηκαν...

Ο Πέτρος για χρόνια είχε πάντα στην τσέπη του παντελονιού του τον Κερ, δεν τον αποχωριζόταν ποτέ. Αρκετές φορές μάλιστα ακουμπούσε την τσέπη του για να βεβαιωθεί ότι τον έχει πάρει μαζί του. Ο Κερ

είδε πολλά μέσα στις κουζίνες ,ένιωσε την αγωνία , την κούραση, αλλά και τις επιτυχίες, τα γέλια, τη χαρά που υπάρχει μέσα σε αυτόν το μικρό κόσμο που λέγεται επαγγελματική κουζίνα. Ο Πέτρος δούλεψε σε πολλά εστιατόρια ,στα καλύτερα ξενοδοχεία, πήγε στην καλύτερη σχολή μαγειρικής και έγινε ένας από τους πιο διάσημους Σεφ στον κόσμο...

Ένα βράδυ ενώ μιλούσε με τον Κερ ήταν η πρώτη φορά που παρατήρησε το μικρό σημάδι του.

-Κερ, χτύπησες; Τι είναι αυτό το σημάδι; Πρώτη φορά το βλέπω.

-Είναι από την γέννηση μου στο νομισματοκοπείο... λέει ο Κερ. Κανείς μέχρι τώρα δεν το έχει δει ...δεν το βλέπει ανθρώπινο μάτι εύκολα...αλλά εσύ φίλε μου είσαι ο αδελφός μου, ο καλύτερος μου φίλος και μόνο εσύ το πρόσεξες.

Ο Κερ αισθανόταν άσχημα για το σημάδι του.

-Και γιατί κατσουφιάζεις;

-Γιατί πίστευα ότι αν το έβλεπε κάποιος, θα με κορόιδευε, απάντησε ο Κερ.

-Το αντίθετο...Αυτό το σημάδι είναι που σε κάνει μοναδικό. Δες, έχω και εγώ ένα στον αστράγαλό μου που μοιάζει με σκιά πουλιού, είναι από την γέννηση μου, είπε ο Πέτρος.

Το κέρμα ανακουφίστηκε, δεν χρειάστηκε ποτέ να ξανά σκεφτεί το σημάδι, και κοιμήθηκε πιο γαλήνια από ποτέ.

-Αποκοιμήθηκες φίλε μου... καληνύχτα.

Ο Πέτρος έμεινε για λίγο στις σκέψεις του και αναπολούσε την οικογένεια του την οποία είχε χρόνια να δει από κοντά. Αρκούνταν μόνο σε βιντεοκλήσεις και τηλέφωνα. Ήταν πια πολύ δεμένος με την ομάδα του εστιατορίου και συνήθιζαν μετά την δουλειά να πηγαίνουν στην γωνιακή μπυραρία και να συζητούν. Ένα παρόμοιο βράδυ έμεινε χαραγμένο στην μνήμη και των δυο φίλων. Ήταν πολύ δύσκολη η βάρδια με αρκετή πίεση. Έπρεπε όλοι να δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό για να παρουσιάσουν τα καινούργια πιάτα και γεύσεις σε διάσημους πελάτες. Όλα πήγαν μια χαρά. Οι πελάτες ενθουσιάστηκαν, το ίδιο και οι ουρανίσκοι τους. Ο Πέτρος και η μπριγκάτα του έγιναν πρωτοσέλιδο στα καλύτερα περιοδικά μαγειρικής.

Τα τόσο ευχάριστα νέα ,όλη η ομάδα, τα γιόρτασε στο γνωστό στέκι τους. Ακούγονταν γέλια παντού, κεράσματα, φιλοφρονήσεις και ο ενθουσιασμός του Πέτρου ήταν τέτοιος που κέρασε όλο τον κόσμο στο μαγαζί. Όμως χωρίς να το καταλάβει έδωσε ως φιλοδώρημα τον Κερ.

Την επόμενη μέρα , άνοιξε τα μάτια του και συνειδητοποίησε ότι ο Κερ δεν ήταν εκεί. Φώναζε «ΚΕΡ ΚΕΡ που είσαι φίλε μου;». Προσπαθούσε να θυμηθεί τι είχε γίνει,έκανε άνω κάτω τα ρούχα του, τις τσέπες του

παντελονιού του που κόντευε να τις σκίσει ψάχνοντας. Θυμήθηκε, λοιπόν πάνω στον πανικό του ότι τον έδωσε ως φιλοδώρημα. Ντύθηκε γρήγορα και έτρεξε κατευθείαν στο μαγαζί όπου μαζί με τον ιδιοκτήτη έψαξαν παντού, έκαναν άνω κάτω την ταμειακή αλλά ο Κερ πουθενά.

Είχε ξεκινήσει ήδη το ταξίδι του σε άλλο σπίτι, σε άλλη πόλη, σε άλλη χώρα, σε άλλη τσέπη. Ο Πέτρος έκλαψε πολύ, το ίδιο και ο Κερ. Ήταν και για τους δυο η μεγαλύτερη απώλεια.

Τα χρόνια πέρασαν και πολλές φορές ο Πέτρος ασυναίσθητα έψαχνε την τσέπη του παντελονιού του ..αλλά τίποτα... Έγινε διάσημος ΣΕΦ ,ταξίδεψε και εκείνος σε αρκετές χώρες και αυτό που έκανε πλέον ήταν να δημιουργεί νέα πιάτα σε γνωστά εστιατόρια και να εκπαιδεύει το προσωπικό στις κουζίνες τους.

«Κουράστηκα..» μονολογούσε. Είχε πια φτάσει τα 42 του. «Το επόμενο βήμα μου θα είναι να γυρίσω στην πατρίδα και να φτιάξω το δικό μου εστιατόριο». Και έτσι έγινε. Καλοκαίρι του 2020 γύρισε στον τόπο του διαπιστώνοντας ότι οι παππούδες του δεν μπορούσαν πλέον να τα καταφέρουν με το μαγαζί τους. Έτσι ο Πέτρος ανέλαβε το μαγειρείο για να τους ξεκουράσει.

-Πετρή, Πετρή φέρε μας τον λογαριασμό, ακούγεται μια παρέα.

-Έρχομαι αμέσως.

Οι πελάτες, αφού πληρώνουν, φεύγουν και ο Πέτρος πάει να μαζέψει το τραπέζι . Τότε βλέπει ότι έχουν αφήσει ένα ευρώ πουρμπουάρ.

Πριν προλάβει να το βάλει στην τσέπη του, ακούγεται μια φωνή:

-Έι, κάπου την ξέρω αυτή την φάτσα.

-Φίλε μου, φίλε μου, Κερ, αδελφέ μου, γούρι μου, χαχαχχα πόσο χαίρομαι που σε ξαναβρίσκω.

-Σιγά ...σιγά.. θα μου σπάσεις κανένα πλευρό. Άλλαξες, μεγάλωσες ,τρόμαξα να σε γνωρίσω, αλλά αυτή την χούφτα και αυτή την φωνή δεν θα την ξεχνούσα ποτέ.

-Σου ζητώ συγγνώμη φίλε , σου υπόσχομαι πως δεν θα σε ξανά αφήσω ποτέ τώρα που σε βρήκα.

Μιλούσαν για ώρες, γελούσαν, ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής τους.

Εκείνο το καλοκαίρι έρχονταν από όλη την Ελλάδα για να δοκιμάσουν τα πιάτα του Πέτρου. Μάλιστα οι κρατήσεις γίνονταν ένα μήνα νωρίτερα στο PETROKER.

# Ο ψηλοκοντός πρίγκιπας

ΕΡΡΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Μια φορά και έναν καιρό σ' ένα μακρινό βασίλειο, ζούσαν ένας βασιλιάς, κοντός, πολύ κοντός και μια βασίλισσα, ψηλή, πολύ ψηλή. Ο καθένας τους, θεωρούσε τον εαυτό του πολύ όμορφο και έλεγαν ο ένας στον άλλον, κάθε πρωί:

-Πόσο τυχερός είσαι που σε αγαπώ, αγάπη μου!

-Εσύ είσαι πιο τυχερή που σε αγαπώ, αγάπη μου!

Ήταν πολύ βασιλικοί βασιλιάδες. Κρατούσαν όλη τη ζάχαρη για τον εαυτό τους και τα άλογα τους κι έδιναν λίγη στους ζαχαροπλάστες για να φτιάχνουν τούρτες, που άρεσαν στον βασιλιά. Το βασίλειο τους ήταν φημισμένο για τις βασιλικές τούρτες και για τα μοσχομυριστά του μοσχολέμονα, όμως κι αυτά τα κρατούσαν για το τσάι τους. Έδιναν μόνο στους αρωματοποιούς για να φτιάξουν Κολώνια μοσχολέμονο, για την οποία τρελαινόταν η βασίλισσα.

Κάποτε το βασιλικό ζεύγος απέκτησε ένα παιδί. Ο καθένας από αυτούς, πίστευε ότι το παιδί έμοιαζε σε εκείνον.

-Θα γίνει πιο ψηλός κι από κολώνα της ΔΕΗ, έλεγε κομπάζοντας η βασίλισσα.

-Θα γίνει πιο κοντός κι από την πιο κοντή πινέζα, έλεγε με στόμφο ο κοντός βασιλιάς.

Το παιδί μεγάλωσε, μα το ύψος του προς έκπληξη όλων, ήταν εντελώς μα εντελώς κανονικό.

-Αχ... μα είναι τόσο κοντός έλεγε η βασίλισσα απογοητευμένη.

-Ψηλός.... ψηλός και άχαρος, στέναζε ο βασιλιάς.

Ο πρίγκιπας, εκτός από μέτριο ανάστημα, είχε μαλλιά στο χρώμα των καλοκαιρινών σταχυών και μια πολύ ωραία μύτη. Ήταν, ωστόσο, λίγο ψηλομύτης όπως και οι γονείς του, μα καλόκαρδος. Πάνω από όλα, όμως, έκρυβε ένα μυστικό.

Μια μέρα που οι βασιλιάδες γιόρταζαν την επέτειο του γάμου τους σε ένα τραπέζι κατάφορτο με τούρτες μοσχολέμονο ο πρίγκιπας ψηλοκοντός, όπως πια του είχε βγει το όνομα, τους ανακοίνωσε το μυστικό του: Δεν θέλω να γίνω βασιλιάς.

Μα τι είναι αυτά που λες, φώναξε η βασίλισσα.

Κάθε παπί γίνεται πάπιος, κάθε γυρίνος βάτραχος και κάθε πρίγκιπας βασιλιάς, έκανε βαθυστόχαστα ο κοντοπίθαρος βασιλιάς.

Δεν θέλω, δεν θέλω, επέμεινε ο πρίγκιπας, κουνώντας πάνω κάτω την ωραία του μύτη με πείσμα.

Θέλω να ταξιδέψω στον κόσμο, να γνωρίσω ανθρώπους, να διηγηθώ στα παιδιά σπουδαίες ιστορίες!

Αχ το ήξερα, φώναξε ο κοντοπίθαρος Βασιλιάς και κατέβηκε με ένα σάλτο από το θρόνο του.

Με τόσο ύψος, πήραν τα μυαλά του αέρα!

Αχ τι μου μέλλε να πάθω! τσίριξε η ψηλή Υψηλοτάτη.

Του παιδιού μου του κόπηκε η ανάπτυξη και δεν μπορεί να δει από απόσταση τα πράγματα.

Ο βασιλιάς κοίταξε τη βασίλισσα: «Θα σου δώσω τα κλειδιά από το θησαυροφυλάκιο μου. Φώναξε τους πιο καλούς ζαχαροπλάστες και τους πιο καλούς γιατρούς, κάνε του τις καλύτερες θεραπείες να του κατέβουν ξανά τα μυαλά στο κεφάλι!» φώναξε φουρκισμένος.

Το βράδυ που έπεσε να ξαπλώσει πικραμένος ο πρίγκιπας σκεφτόταν τα λόγια των γονιών του. Πότε τους δε θα δεχόταν πως όνειρο του ήταν απλώς να ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο. Αποφάσισε λοιπόν να μαζέψει τα πράγματα του και, όπως όλοι οι γενναίοι στις ιστορίες που άκουγε από μικρός, να το σκάσει από το παλάτι! Πήρε μαζί του 2 ζευγάρια κάλτσες, την καλή του κάπα από πολύχρωμα φτερά κολιμπρί, 2μοσχολέμονα και ένα κομμάτι τούρτα. Βγήκε από την πίσω πόρτα του παλατιού και όπου φύγει - φύγει. Δε σταμάτησε να περπατά μέχρι που ξημέρωσε και ξαναβράδιασε, από φόβο μην τον προφτάσουν οι φρουροί του παλατιού.

Κάποτε κουράστηκε, και, αφού βρισκόταν πια βαθιά μέσα στο δάσος, κάθισε κάτω από μια βελανιδιά και έβγαλε να φάει την τούρτα του. Ξαφνικά πετάχτηκε μπροστά του ένα σκιουράκι με μεγάλα, ανήσυχα μάτια.

-Καλέ μου ξένη τρέξε γρήγορα! Τα παιδιά μου σκαρφάλωσαν σε μια ψηλή ιτιά και από κάτω τα περιμένει η λαίμαργη αλεπού! Βοήθησε με να τα γλιτώσω!

Ο πρίγκιπας που αγαπούσε πολύ τα σκιουράκια, ιδίως με μακριά μουστάκια, ακολούθησε τη σκιουρίνα.

-Δεν είμαι αρκετά ψηλός για να βοηθήσω. Της είπε, μόλις είδε την κατάσταση. Ούτε αρκετά γενναίος να παλέψω με την αλεπού. Το μόνο που έχω είναι ένα κομμάτι τούρτα.

- Σε παρακαλώ! Τον κοίταξε ικετευτικά η σκιουρίνα. Σκέψου κάτι!

Τότε ο πρίγκιπας αποφάσισε να δοκιμάσει.

-Έι, αλεπού! Σου αρέσουν οι τούρτες; Φώναξε στην αλεπού που χτένιζε την ουρά της κάτω από την ιτιά περιμένοντας να κουραστούν τα σκιουράκια.

- Βασιλική τούρτα είναι αυτή; έκανε η λαίμαργή αλεπού. Είναι ξακουστές αλλά νόμιζα τις τρώει μόνο ο Βασιλιάς!

- Θα σου τη χαρίσω, μα σε αντάλλαγμα άσε τα σκιουράκια να ζήσουν!

- Σύμφωνα, είπε η αλεπού που ήταν γλυκατζού και, αφού άρπαξε την τούρτα, χοροπήδησε χαρούμενη μακριά.

Ο πρίγκιπας τότε είπε στη Σκιουρίνα:

Το πρόβλημα παραμένει. Δεν είμαι αρκετά ψηλός!

Μη φοβάσαι, του είπε η σκιουρίνα, Θα ανέβω εγώ στο κεφάλι σου να συμπληρώσω το ύψος.

Έτσι ο πρίγκιπας, με τη σκιουρίνα κατακέφαλα, σκαρφάλωσε στην ιτιά και εκείνη του έδινε οδηγίες με την εμπειρία της, εδώ το πόδι, εκεί το χέρι, μέχρι που έφτασαν κοντά στα σκιουράκια και μόνο λίγα εκατοστά τους χώριζαν. Το ύψος της σκιουρίνας, ήταν αρκετό να συμπληρώσει την απόσταση και με τη βοήθεια της, τα μωρά πήδησαν χαρωπά, ένα - ένα, πρώτα στο κεφάλι, μετά στη μύτη κι έπειτα στις τσέπες του Ψηλοκοντού. Μόλις κατέβηκαν στο έδαφος, του είπε η σκιουρίνα:

-Τελικά είχες ακριβώς το σωστό ύψος. Έδωσες και την τούρτα σου για να μας σώσεις!

Έβγαλε τότε του χάρισε ένα φουντούκι.

-Πάρε αυτό σε αντάλλαγμα. Όποτε νιώσεις πολύ κοντός, σπάστο και φάτο. Θα μπορέσεις με ένα σάλτο να φτάσεις όσο ψηλά θες!

Και με αυτά τα λόγια, πήδηξε μέσα στο δάσος μαζί με τα παιδιά της, που του έγνεφαν, μέχρι που χάθηκαν σιγά σιγά από τα μάτια του.

Ο πρίγκιπας συνέχισε το ταξίδι του και προσπάθησε να αγνοήσει την κοιλιά του που γουργούριζε δυνατά. Άλλωστε κανένας από τους γενναίους στις ιστορίες δεν είχε κοιλιά που γουργούριζε, σωστά; Περπατούσε, περπατούσε και η νύχτα τον βρήκε εξαντλημένο να στρώνει την κάπα του για κοιμηθεί δίπλα σε ένα ποταμάκι. Το επόμενο πρωί, τον ξύπνησαν κάτι χαρχαλέματα και αγκομαχητά.

-Ουφ! Καλά μου έλεγε η μάνα μου να κάνω δίαιτα αλλά δεν την άκουγα και δώστου γαριδάκια. Πως θα βγω τώρα από δω;

Ο πρίγκιπας κοίταξε γύρω του αλλά δεν είδε τίποτα.

- Είναι κανείς εκεί; Φώναξε.

-Εδώ κάτω! άκουσε μια ψιλή φωνούλα.

Μέσα στην κουφάλα ενός γέρικου κορμού ριγμένου σε μια απότομη πλαγιά, είχε σφηνώσει ένα μικρό

αγριογούρουνο με μεγάλο πωπό.

-Πω πω! Αχ δεν είμαι αρκετά κοντός και ευκίνητος για να μπω και να σε φτάσω εκεί μέσα που σφήνωσες! είπε ο πρίγκιπας, που όμως αγαπούσε πολύ τα ζώα και πόνεσε η καρδιά του που δεν μπορούσε να κάνει κάτι για το γουρουνάκι...

Τότε του ήρθε μια σκέψη. Έβγαλε τη μακριά θαυμάσια κάπα του από πούπουλα κολιμπρί και την έστριψε μέχρι που έφτιαξε ένα σκοινί. Το έριξε μέσα στην κουφάλα και είπε στο γουρουνάκι:

-Κράτα τη με τα δόντια σου γερά και θα σε τραβήξω!

Έτσι κι έγινε. Κατόρθωσε μετά από πολλά τραβήγματα να ξεσφηνώσει τον μικρό μέσα από το κουφιασμένο δέντρο. Η κάπα του βέβαια από το βάρος και το τρίψιμο, σκίστηκε και λερώθηκε σε χίλια δυο σημεία.

-Μα καλά πως κατόρθωσες να μπλέξεις έτσι;

-Μου ξεγλίστρησε ένα μήλο και κύλησε το άτιμο μέσα στην κουφάλα. Κατέβηκα κι εγώ με φόρα να το πιάσω, όμως στη βιάση μου σκόνταψα και σφήνωσα. Ποιος ξέρει πόσο θα έμενα εδώ. Πόσο σε ευχαριστώ! Δεν έχω άλλο να σου δώσω παρά το μήλο αυτό. Μην το βλέπεις έτσι, είναι μαγικό! τον διαβεβαίωσε με λαμπερά ματάκια το γουρουνάκι.

-Αν φας μια μπουκιά, θα γίνεις ευέλικτος και τοσοδούλης, θα μπορείς να τρυπώσεις παντού, ακόμα και στα πιο δύσβατα σημεία. Το κυνηγούσα να το φάω, για να μην αναγκαστώ να κάνω δίαιτα. Αλλά χαλάλι σου! Πρόσεξε όμως, ακόμα κι αν είναι μαγικό, εσύ να προσέχεις τις άτιμες κουφάλες! γέλασε το γουρουνάκι και έτρεξε μακριά με τα κοντά του ποδαράκια.

Τότε ο πρίγκιπας, φόρεσε την κουρελιασμένη του κάπα, φύλαξε στο σακούλι του το μήλο και άρχισε να περπατά σκεπτόμενος πώς θα μπορούσαν να του φανούν χρήσιμα τα δώρα του. Εκείνος όλη του τη ζωή ένωθε αφόρητα μεσαίος. Ούτε κοντός, ούτε ψηλός, δεν έμοιαζε σε κανέναν από τους δυο γονείς του, αλλά ούτε και τις φιλοδοξίες τους συμεριζόταν. Καμιά φορά σκεφτόταν πως, άμα τον ρωτούσαν «Τίνος είσαι;», δεν θα ήξερε τι να πει... Όμως το άμεσο πρόβλημα του ήταν άλλο. Έπρεπε να βρει γρήγορα κάτι να φάει, αλλιώς δεν θα τη γλίτωνε το μήλο.

Καθώς περπατούσε, σε ένα ξέφωτο του δάσους, άρχισαν να φαίνονται τα σπίτια ενός χωριού. Μόλις πλησίασε, είδε μια συντροφιά κάτω από ένα δέντρο. Ένα κορίτσι όμορφο και πολύ κομψό έπαιζε αυλό. Ένα άλλο, εξίσου όμορφο και χαριτωμένο, χόρευε με το ρυθμό της μουσικής και ένα μικρό παιδί, γύρω στα 8, έπαιζε με ένα σκυλάκι. Μόλις τον είδαν, σταμάτησαν ξαφνιασμένοι.

-Τίνος είσαι και πως από τα μέρη μας; τον ρώτησε το παιδί.

Και τότε ο Ψηλοκοντός, τους είπε την ιστορία του και όσα του συνέβησαν. Όμως κανένας τους δεν τον πίστεψε πως ήταν πρίγκιπας, λόγω του στομαχιού του που γουργούριζε και της κουρελιασμένης του κάπας. Η αυλήτρια, μάλιστα, έκανε νόημα στη χορεύτρια πως σίγουρα ήταν τρελός. Η χορεύτρια, που τις άρεσαν οι παράξενες ιστορίες, προσπάθησε να τους πείσει να του δώσουν μια ευκαιρία.

-Ας πούμε ότι είναι αυτός που λέει. Μπορούμε να τον προσκαλέσουμε για τσάι, να γνωριστεί με τον



Βασιλιά μας. Αν η ιστορία του αληθεύει, σίγουρα ο Βασιλιάς του τσαγιού θα γνωρίζει τους γονείς του. Άλλωστε σε κανένα δεν αρέσει να γουργουρίζει η κοιλιά του, κατέληξε και σε αυτό το τελευταίο επιχείρημα κανένας δεν διαφώνησε.

Ξεκίνησαν λοιπόν όλοι μαζί για το κοντινό βασίλειο, το διάσημο Βασίλειο του Τσαγιού. Ο Βασιλιάς εκεί ήταν ο πατέρας της μικρής αυλήτριας και η χορεύτρια μαζί με τον μικρό της αδελφό ήταν ψυχοπαίδια του. Η πριγκίπισσά, εκτός από την αγάπη της για τη μουσική, είχε μια τεράστια βιβλιοθήκη με παπύρους και λόγια σοφών και άρχισε να μιλά στον πρίγκιπα γι' αυτήν για να δει τις γνώσεις του κι αν όντως ήταν το σημαντικό πρόσωπο που ισχυριζόταν. Προς έκπληξη της, απαντούσε σε όλα σωστά.

Όταν έφτασαν στο παλάτι, ο Βασιλιάς αν και δέχτηκε με καχυποψία τον επισκέπτη, διέταξε να σερβίρουν το τσάι. Ήπιε την πρώτη γουλιά πλαταγίζοντας τα χείλη του και, αφού τον καλοκοίταξε, τον ρώτησε:

-Και από ποιο βασίλειο είσαι λοιπόν;

-Από το βασίλειο του Κοντοπίθαρου και της Υψηλοτάτης, απάντησε ο Ψηλοκοντός.

Αλλά η ταλαιπωρημένη όψη του, δεν έπειθε κανένα.

-Μάλιστα... και πως βρέθηκες εδώ;

-Το έσκασα, γιατί δεν ήθελα να γίνω βασιλιάς.

-Πως;;; Χα,χα,χα! ξεκαρδίστηκε ο Βασιλιάς. Πρώτη φορά ακούω να απαρνιέται κανείς ένα βασίλειο. Τώρα πείστηκα ότι μας λες ψέματα.

Και φώναξε να τον συλλάβουν.

-Εντάξει Βασιλιά μου, είπε ο πρίγκιπας. Αλλά επιτρέψτε μου πριν με συλλάβετε, να σας δώσω ένα δώρο όπως συνηθίζεται μεταξύ Βασιλέων.

Κι έβγαλε από το σακί του τα μοσχολέμονα.

-Μα είναι δυνατόν να πίνετε τσάι χωρίς μοσχολέμονο; Τς, τς, τς... είπε ψηλομύτικα κουνώντας πάνω κάτω την ωραία του μύτη.

Καθώς οι φρουροί τον πήγαιναν στην φυλακή, ο Βασιλιάς έμεινε να κοιτά προσεκτικά τα μοσχολέμονα και κατάλαβε πως ο κρατούμενος του ήταν στ' αλήθεια ο πρίγκιπας, αφού τα μοσχολέμονα δε φύτεωναν πουθενά αλλού σε εφτά βασίλεια τριγύρω. Σκέφτηκε πως είχε μια χρυσή ευκαιρία να ζητήσει λύτρα από τον Βασιλιά Κοντοπίθαρο. Έβγαλε πένα και χαρτί κι άρχισε να γράφει...

Ο Ψηλοκοντός στη φυλακή, δεν μπορούσε να κοιμηθεί... Από τη μια, γιατί με τούτα και με κείνα δεν του κολλούσε ύπνος και από την άλλη, γιατί κάθε βράδυ είχε επισκέπτες. Στις έξι ερχόταν η πριγκίπισσά και καθόταν με το κομψό της φόρεμα απέναντί του.

-Μα είναι απλό, του έλεγε σοβαρή. Γράψε στους δικούς σου πως είσαι εδώ, πως μετάνιωσες, πως δέχεσαι το θρόνο και θα γυρίσεις πίσω! Αν το κάνεις αυτό, μπορούμε να παντρευτούμε και να ενώσουμε τα Βασίλεια μας. Σκέψου πόσο δυνατοί και πλούσιοι θα γίνουμε! ονειρευόταν η πριγκίπισσά και του ανέλυε ένα - ένα τα επιχειρήματα της.

Στις εννέα ερχόταν η μικρή Χορεύτρια. Προσπαθούσε να τον παρηγορήσει και για να του φτιάξει τη διάθεση. Χόρευε λυγερά και του 'λέγε ιστορίες για το πως κι εκείνη ήθελε να γνωρίσει όλο τον κόσμο, αλλά ήταν στην πραγματικότητα φυλακισμένη του Βασιλιά από τότε που είχε υιοθετηθεί μαζί με τον αδελφό της. Οι δύο νέοι ξεχνιόταν και συζητούσαν για τις περιπέτειες που ήθελαν να ζήσουν. Ένα βράδυ, μόλις έφυγε η πριγκίπισσα με τις γνωστές τις προτροπές, ήρθε αναστατωμένη η Χορεύτρια.

-Ξέρεις μελετούσα τα σχέδια του παλατιού, στη βιβλιοθήκη της πριγκίπισσας! του είπε ξέπνοη. Ανακάλυψα ότι εκεί στον ψηλό τοίχο, υπάρχει ένα παραθυράκι που φαίνεται πως το έκλεισαν με λάσπη οι παλιοί μηχανικοί. Βγαίνει κατευθείαν στην αυλή! Είναι πολύ ψηλά βέβαια από εδώ μέσα, αλλά αν πάω έξω από το παλάτι, ίσως καταφέρω να το ανοίξω, να ρίξω σκοινί και να σε τραβήξω!»

Έτσι και έγινε. Όλη νύχτα στην αυλή του παλατιού, σκάλιζε τη λάσπη, στο σημείο που τα σχέδια της έδειχναν ότι υπήρχε παράθυρο, ψηλά στους τοίχους του υπόγειου μπουντρουμιού. Και οι δύο, όμως, απογοητεύτηκαν την αυγή, όταν είδαν ότι δεν ήταν παρά μια τρύπα μικρή, μόνο για τα περιστέρια... Από τη μικρή τρύπα μπήκε το πρώτο αχνό φως της αυγής κι έπεσε πάνω στα μάτια του πρίγκιπα. Τότε εκείνος, σαν να ξύπνησε από λήθαργο, θυμήθηκε!

-Μη φοβάσαι! Ξέρω πως θα τα καταφέρω! Εσύ μόνο ρίξε μου το σκοινί, είπε στην χορεύτρια.

Το σκοινί ήταν πολύ κοντό για να τον φτάσει, αφού ο τοίχος του μπουντρουμιού από μέσα ήταν κοντά ενενήτνα μέτρα. Τότε ο πρίγκιπας έβγαλε το φουντούκι του, το έσπασε, το έφαγε και ένωσε μια υπερφυσική δύναμη να τινάζει τα πόδια του! Με ένα πήδο κατάφερε να πιαστεί από την άκρη του σκοινιού. Σκαρφάλωσε και, όταν έφτασε κοντά στην τρύπα, έβγαλε το χέρι του και έσφιξε αυτό της Χορεύτριας... μετά έβγαλε το μήλο και έκοψε μια γερή δαγκωνιά. Αμέσως ένωσε να μαζεύει, να ζαρώνει και έγινε κοντός, πολύ κοντός και λιγνός πολύ λιγνός σαν μακαρόνι! Πέρασε από την τρύπα χωρίς καμιά δυσκολία. Μόλις βγήκε στον έξω κόσμο και πάτησε το χώμα του κήπου, ως δια μαγείας ξανάγινε κανονικός μπροστά στα έκπληκτα μάτια της Χορεύτριας.

-Καλά το έλεγα εγώ πως ίσως και να ήταν αλήθεια οι ιστορίες σου του είπε γελώντας.

-Σε ευχαριστώ για όσα έκανες για μένα, της είπε σφίγγοντας το χέρι της ο Ψηλοκοντός και χάθηκε τρέχοντας στο λυκαυγές, ενώ όλοι κοιμόταν ακόμα, από πέρα ως πέρα, στο Βασίλειο του Τσαγιού.

Ο πρίγκιπας, έτρεχε όλη μέρα κι όλη νύχτα και κατάκοπος, έφτασε πια στο παλάτι των γονιών του. Στην πόρτα δεν άντεξε και λιποθύμησε. Οι φρουροί τον είδαν έκπληκτοι, τον περιμάζεψαν και τον πήγαν στο ψηλοκοντό ζεύγος. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα, μόλις είδαν το παιδί τους, με κλάματα ρίχτηκαν πάνω του. Είχαν πάρει ήδη την επιστολή του Βασιλιά του Τσαγιού και γεμάτοι ανησυχία για την τύχη του γιού τους, ήταν έτοιμοι να υποκύψουν στο αίτημα για λύτρα. Μόλις ο πρίγκιπας τους αφηγήθηκε τι του συνέβη και εκείνοι με τη σειρά τους του έδειξαν την επιστολή, αποφάσισαν όλοι μαζί να δώσουν γερό μάθημα στον κακομαθημένο Βασιλιά του Τσαγιού. Έβαλαν τα καλά τους, ετοιμάστηκαν και εμφανίστηκαν σαν πομπή στο παλάτι.

Πρώτα, παρουσιάστηκαν οι γονείς του πρίγκιπα.

-Καλωσόρισες Κοντοπίθαρε. Λοιπόν τι αποφάσισες; Όλα σου τα μοσχολέμονα ή να ξαναδείς τον γιο σου; είπε χαμογελώντας στραβά ο οικοδεσπότης τους.

-Εγώ λέω να μου παραδώσεις τα κλειδιά του Βασιλείου σου γιατί ο στρατός μου έχει ήδη περικυκλώσει το παλάτι σου και περιμένει ένα μου νόημα.

Είσαι τρελός; Δεν ξέρεις ότι το παιδί σου είναι στο έλεος μου;

Έλεος... πολυέλαιος είναι αυτός; κούνησε πάνω κάτω την ωραία του μύτη ο πρίγκιπας και βγήκε από τη βασιλική άμαξα.

Πώς, μα πώς... ψέλλισε ο βασιλιάς του Τσαγιού, υποβασταζόμενος από τη θυγατέρα του.

Σύντομα όμως βρήκε τον παλιό κακό του εαυτό.

-Ωραία λοιπόν. Συγχώρεση και ανακωχή σου ζητώ Κοντοπίθαρε... άλλωστε ξέρεις πώς πάντα μου άρεσαν τα μοσχολέμονα σου... δες το αλλιώς... έχω μια κόρη, έχεις τον γιό σου, έλα να τους παντρέψουμε, να ενώσουμε τα Βασίλεια μας και να ξεχάσουμε μια για πάντα ότι έγινε, τι λες;

Να ξεχάσω! Έχω μνήμη δυνατή εγώ. Συμπυκνωμένη! φώναξε ο Κοντοπίθαρος και ετοιμάστηκε να δώσει το πρόσταγμα για πόλεμο.

Περίμενε πατέρα, είπε τότε ο Ψηλοκοντός. Θα δεχτώ την πρόταση του Βασιλιά.

Τι; είπε ο πατέρας του. Μετά από τόσα που πέρασες εξαιτίας τους θα τότε κάμω και συμπέθερο; άστραψε και βρόντηξε ο Κοντός.

Πάνω από μένα θα περάσει πρώτα, συμφώνησε με τον άντρα της η Βασίλισσα Ψηλή.

Αγαπώ την κόρη του, είπε ο πρίγκιπας με ύφος σταθερό και η ωραία του μύτη δεν κουνήθηκε ούτε μια φορά.

Η κόρη του βασιλιά έλαμψε ολόκληρη, ίσιωσε το σώμα της που μέχρι εκείνη τη στιγμή κύρτωνε φοβισμένο και έκανε να πλησιάσει τον πρίγκιπα.

Όχι είπε ο Ψηλοκοντός. Όχι αυτή, αλλά την άλλη σου κόρη θέλω.

Μα δεν έχω άλλη κόρη.

Έχεις μια ψυχοκόρη που χορεύει σαν το καλάμι στον αγέρα και που γελά σαν τον ήλιο. Εκείνη θέλω.

Πίσω τους ξεπρόβαλλε διστακτικά η μικρή Χορεύτρια με τον αδελφό της.

Στα καλάμια αρέσει να χορεύουν ανάμεσα στα καλοκαιρινά στάχια... σαν το χρώμα που έχουν τα μαλλιά σου, είπε απαλά.

Δες εδώ» έκανε ο μικρός της αδελφός. Από μένα θα την ζητήσεις.

Ο πρίγκιπας γέλασε και χωρίς να πάρει τα μάτια του από την Χορεύτρια, του είπε:

- Λοιπόν έχω την άδεια σου;»

-Με την ευχή μας!» είπαν όλοι με ένα στόμα.

Οι γάμοι του Ψηλοκοντού και τις Χορεύτριας έγραψαν ιστορία. Η τούρτα τους ήταν η μεγαλύτερη που είχε φτιαχτεί και στα επτά Βασίλεια τριγύρω. Τα τσάγια με μοσχολέμονο έδιναν κι έπαιρναν ανάμεσα στους καλεσμένους, που σχολίαζαν το υπέροχο κουστούμι του γαμπρού από πούπουλα κολιμπρί και το lime νυφικό της νύφης...

-Λοιπόν είπε η γυναίκα του, στον Ψηλοκοντό. Έτοιμος για τα καθήκοντα σου;

Ο πρίγκιπας την κοίταξε σοκαρισμένος.

-Χα, χα, χα, έπρεπε να δεις το πρόσωπο σου, έγινε ίδιο με το φόρεμα μου, του είπε γελώντας η Χορεύτρια και έκανε έναν κύκλο γύρω από τον εαυτό της.

-Ευχαριστώ πολύ, μα δε σε αγάπησα για τις πλάκες σου, της είπε ο Ψηλοκοντός κουνώντας την ωραία του μύτη πάνω κάτω.

-Εγώ όμως σε αγάπησα μόνο και μόνο για τη μύτη σου, του είπε γελαστή η Χορεύτριά και του έσκασε ένα απαλό φιλί στη μύτη.

Το ζεύγος ανακοίνωσε στην οικογένεια του ότι καθόλου δεν τους ενδιέφεραν τα βασιλικά καθήκοντα και ότι θα γύριζαν τον κόσμο, θα έγραφαν ιστορίες και θα μάθαιναν νέους εξωτικούς χορούς. Οι γονείς δέχτηκαν συγκινημένοι και φοβισμένοι μην το σκάσουν και δεν ξανακούσουν ποτέ γι' αυτούς.

Οι νιόπαντροι ξεκίνησαν την βόλτα τους στον κόσμο κι έζησαν πολλές, πολλές ακόμα ιστορίες, με ζώα, με ανθρώπους, με μαγικά πλάσματα και μακρινά βασίλεια, που τις άκουγαν τα παιδιά όλου του κόσμου και θαύμαζαν τόσο πολύ που τις έβλεπαν στα όνειρα τους!! Στα πέρατα της οικουμένης ανακάλυψαν, μάλιστα, πως είχαν κλήση και στο εμπόριο - έτσι, έγιναν οι καλύτεροι πρεσβευτές μοσχολέμονου. Άνοιξαν τις αγορές και έφτασαν ως το πιο ψηλοτάβανο παλάτι! Τρύπωσαν μέχρι και στο πιο χαμηλό σπιτάκι! Και ο Ψηλοκοντός έμαθε πως είχε, τελικά, ακριβώς το σωστό μπόι. Κι έζησαν όλοι καλά κι εμείς καλύτερα!